Cabalistul

Nuvela cinematografica

Aranjare în pagină: Dan Agent
Sursa: www.kabbalah.info
Bnei Baruch Romania

2012 MICHAEL LAITMAN

Toate drepturile rezervate

Publicata de

ARI PUBLISHERS

1057 Steeles Avenue West, PO BOX 352

Toronto, ON- M2R3X1

Traducere: Alberto Bakaleinik

Revizuire: Edit Shemer

Merav Gottdank

Eran Minuchin

Silvana Pisari

Desen grafic: Henry Aponte

Coordonator proiect: Tal Tzitayat

Cabalistul

Nuvelă Cinematografică

Lui Michael Laitman,

învățătorul generaţiei noastre.

Simeon Vinokur

Această carte este despre Baal HaSulam, unul dintre cei mai mari cabalişti ai tuturor timpurilor.

Baal HaSulam a urcat toate cele 125 trepte ale dobândirii spirituale. El a obţinut o conexiune completă cu puterea care guvernează lumea.

A trăit în secolul douăzeci şi a prevăzut tot ceea ce s-a întâmplat.

Şi-a dorit cu pasiune să salveze omenirea de la dezastrele şi calamităţile viitoare.

Acesta este motivul pentru care ne-a scris nouă o interpretare completă a cărţii *Zohar*.

Putem observa acţiunile unui cabalist, dar ne este practic imposibil să-i penetrăm lumea interioară.

Această povestire este o încercare de a înţelege omul interior şi de a arăta că nu există nici un miracol în afară de acela al unei persoane care se transformă.

Varşovia – sfârşitul secolului al nuăsprezecelea – noapte.
O lampă stradală lăturalnică iluminează slab strada părăsită.
Vântul adie, împrăştiind ploaia de-a lungul străzilor pustii.
De undeva se aude brusc strigătul unui bărbat, urmat de îndată de vocea unei femei:

-Simcha! S-a întâmplat ceva?

Ploaia se revarsă peste o clădire cu două etaje. La una din ferestrele ultimului etaj, se vede o lumină difuză din interior.

Vocea unei femei: Nu mă speria! Despre ce ai visat?
Vocea lui Simcha: Vei naşte un fiu.
Vocea unei femei: Ai visat despre fiul nostru?! Spune!

Cameră. Noapte. O carte deschisă stă pe masă.

Vocea lui Simcha: Şase litere au ieşit din această carte şi au format un cuvânt.
Vocea unei femei (epuizată): Totul se întâmplă deoarece ţinem această carte în casa noastră. Rabinul Feldman ţi-a cerut să o duci cât poţi de departe... cât de departe poţi...

Mâna unei femei se întinde după carte, dar este atinsă de mâna unui bărbat oprind-o înainte de a atinge cartea.

Vocea lui Simcha: Creatorul va da mâna cu acest băiat.

De îndată ce termină de rostit aceste cuvinte, se aude o izbitură puternică în geam.
Femeia este cea care urlă acum.
O pasăre albă se odihneşte pe pervazul ferestrei.
Îşi ia zborul, pluteşte deasupra unei bănci şi dispare în întunericul nopţii.
Un bărbat îmbrăcat cu o haină neagră, şade afară pe bancă, în ploaia torenţială. Apa şiroieşte de pe pălăria lui, direct pe cartea pe care o ţine deschisă în mâini.
Bărbatul îşi ridică privirea, uitându-se către fereastra de la etajul doi.

El arată exact aşa cum va arăta Baal HaSulam, ani mai târziu.

***

În 5 septembrie 1886 un fiu se naşte în familia lui Simcha Halevi Aşlag. Mâna unei femei ridică un băieţel micuţ şi zbârcit. Băieţelul plânge mocnit, cu un suspin; se opreşte, devine tăcut.

Vocea unei femei: Uită-te la el. Nu plânge. Scutură-l!

Pereţi albi învolburaţi... tavan alb... ferestre... fețe neclare ale unor femei.
Vocea unei femei: La ce te uiţi?! La ce se uită? Ce vede pe acel perete?
Vocea celei de-a doua femei (*liniştită*): Sau poate dincolo de el?

Noul născut stă întins tăcut în leagăn şi se uită spre tavan cu ochi înţelepţi de adult.

***

O sinagogă – ziua.
Rabinul Feldman se apleacă asupra copilului.
Un cuţit de circumcizie sclipeşte scurt în mâna sa.
În următorul moment aruncă prepuțul în nisip.
Se uită la copil nedumerit. Copilaşul nu plânge.
Rabinul Feldman îl ridică şi-l înmânează tatălui, încheind ceremonia cu următoarele cuvinte:

-...să fie cunoscut în Israel ca... (se uită spre Simcha).

Simcha: Yehuda Leib.
Rabinul Felman: Yehuda Leib, fiul lui Halevi Aşlag (şi adaugă) – copilul care nu plânge.

***

Familia Aşlag acasă. Dimineaţă.
Yehuda, în vârstă de trei ani şade la masă.
Tatăl său îl priveşte de la distanţă.
Degetele micuţe ale lui Yehuda se mişcă de-a lungul rândurilor unei cărţi deschise.
Se aude vocea lui Yehuda:

-„Aceste porţi au un lacăt şi o deschidere îngustă în care să introduci cheia. Se spune despre acest secret: ‚La începuturi, Dumnezeu a creat...'"

***

Yehuda şi tatăl său, merg în josul străzii.
Yehuda ţine mâna tatălui său.
Se aude vocea lui Yehuda, în timp ce se pierde în depărtare:

-„Cheia este stăpâna a şase porţi; descuie şi încuie şase porţi. La început Dumnezeu a creat cerul şi pământul.'"

Amândoi intră în sinagogă, trecând pe lângă un rând lung de cărţi vechi. Se apropie de Rabinul Feldman, care îi mustră atent cu privirea.

Simcha: Am nevoie de sfatul tău, onorabile rabin. Yehuda, poţi merge să cauţi prin cărţi.

Yehuda se îndreaptă înspre cărţi.
În timp ce se îndepărtează, îşi aude tatăl şoptind:

Suntem foarte îngrijoraţi în privinţa lui. Câteodată avem impresia că este mai în vârstă decât suntem noi.

Yehuda merge de-a lungul rafturilor cu cărţi, examinând coperţile lor negre.
Privirea rabinului Feldman este aţintită asupra lui.
Brusc, Yehuda se opreşte în dreptul unei cărţi vechi şi zdrenţuite.
Rabinul Feldman sare în sus ca ars şi se îndreaptă grăbit către băiat, oprindu-se în spatele lui. El murmură uimit:

Cartea Zohar... Înţeleg.

Se întoarce şi vine rapid înapoi.
Se opreşte în apropierea unei ferestre şi-l strigă pe Simcha.

Rabinul Feldman: Confirmi că ai Cartea Zohar acasă?
Simcha (*sub holbarea înţepătoare a rabinului Feldman*): Da, o am, este un cadou de la socrul meu.
Rabinul Feldman: Tu suflet oropsit! Acunde-o, cât de departe poţi.

Rabinul Feldman îşi lipeşte faţa de faţa lui Simcha şi şopteşte:
Vreau că fiul tău să fie un evreu, iar această carte îl va îndepărta de calea Torei. Nu înţelege ce este scris acolo. Sau? Nu înţelege, aşa-i?

Simcha: Simt că înţelege.

Rabinul Feldman îl ocheşte din nou pe Yehuda.
Yehuda se luptă să ţină cartea grea deschisă la primele pagini, în mânuţele sale.
Citeşte silabă cu silabă, mișcând buzele lui micuțe:

-„Zilnic vocea apelează la întreaga omenire. Depinde de voi. Împărţiţi o parte din ce-i al vostru, cu Creatorul...'"

Rabinul Feldman: Prostii. Dacă adulţii nu se descurcă cu ea, atunci ce poate înţelege acest copil? Ce vârstă are?
Simcha: Are trei ani.

Rabinul Feldman îl vede pe Yehuda întorcând pagina şi-i aude vocea:

-„Este foc, apă şi aer, primele trei zile ale creaţiei."

Rabinul Feldman (*suspină*):Ascunde cartea cât de rapid poţi! Acum!

***

Familia Aşlag acasă. Camera lui Yehuda.
Simcha, cățărat pe un scaun, împinge cartea în cel mai îndepărtat colţ al raftului, pe cea mai înaltă poliţă.
Priveşte scurt peste umăr, sare de pe scaun şi părăseşte camera.

***

Heider. (Heider, în ebraică cameră, este o clasă mică a evreilor ortodocși, similară şcolii elementare.) Dimineaţă.
Șmuel, dascălul, se plimbă printre rândurile cu mese lungi, în spatele cărora sunt aşezaţi elevii mici. Picioarele lor se bălăngănesc deasupra podelei, în timp ce privirea lor urmăreşte indicatorul Dascălului.
Repetând monoton după el, elevii recită un citat din porţia săptămânală de Tora [Tora (în ebraică, "Lege") – Prima și cea mai importantă parte din Biblie, mai exact din Vechiul Testament, pe care se bazează religia ebraică – numită și Pentateuh (Cele cinci cărți ale lui Moise)].

-„Terah a trăit şaptezeci de ani şi a devenit tatăl lui Avram, Nahor şi Haran. Acestea sunt însemnările generaţiei lui Terah. Terah a devenit tatăl lui Avram, Nahor şi Haran. Haran a devenit tatăl lui Lot..."

Pe ascuns, Yehuda scoate un măr din buzunarul său. Indicatorul dascălului loveşte de îndată mâna băiatului.
Yehuda țipă, în timp ce mărul se rostogoleşte pe podea.
Dascălul întinde indicatorul până aproape de buzele lui Yehuda.

Dascălul: Găseşte puterea de a săruta indicatorul care te loveşte, Yehuda.

Yehuda se întoarce.

Dascălul (*ferm*): În acest caz Yehuda, trebuie să ceri Creatorului forţa de a-l săruta.

Bățul insistă în faţa ochilor lui Yehuda.
Yehuda îşi pleacă capul, dar Dascălul nu cedează.
Capătul bățului atinge din nou buzele lui Yehuda.

Dascălul (*insistând*): Deci, fă-o!

Yehuda se da bătut.
El sărută indicatorul, care pe loc dispare, zburând pe deasupra capetelor celorlalţi copii.
Dascălul se îndepărtează.
Copiii recită monoton:

-„Terah a trăit şaptezeci de ani şi a devenit tatăl lui Avram, Nahor şi Haran..."

Prietenul lui Yehuda, Yankele, („le" este un sufix folosit pentru alintare) şade alături de el. De îndată ce Dascălul le-a întors spatele copiilor, Yankele se apleacă, ridică mărul şi-l pune înapoi în buzunarul lui Yehuda.

***

Varşovia. Cartierul evreiesc. Yehuda şi Yankele coboară strada, muşcând pe rând din măr.
Yehuda îl trage brusc pe Yankele după colţ, nimerind câţiva paşi mai târziu în ușa intrării unui magazin straniu.
Cărţi se-nșiruiesc din podea până în tavan în magazinul slab iluminat.
Yehuda se afundă în el, trece pe lângă un bătrân care doarme rezemat de perete şi se aşează la o masă imensă de lemn, în faţa unui teanc de cărţi.
Răsfoieşte paginile, ca și cum le-ar fotografia.
Yankele îl priveşte cu un amestec de veneraţie şi teamă.

Yankele: Dumnezeu ţi-a dat asemenea puteri, Yehuda.

Teancul de cărţi din faţa lui Yehuda dispare rapid. Rămâne una singură.

-Nu ştiu cine mi le-a dat, murmură Yehuda.
Yankele: Creatorul îşi doreşte să devii un mare rabin, că să-i poţi învăța şi pe ceilalţi.
Yehuda (*lăsând cartea jos*): Ce trebuie să-i învăţ?

Yankele: Să-L iubim pe Dumnezeu, să-I respectăm poruncile, să ne rugăm din toată inima, şi să devenim evrei cuviincioşi.
Yehuda: Cine ţi-a spus toate astea?
Yankele: Este scris în toate cărţile noastre.
Yehuda (*iritat*): Nu ştiu. Nu ştiu ce este scris în aceste cărţi!

O voce bătrână şi răguşită se aude din spatele lui Yehuda.

-Bătrânul Solomon v-a pregătit o zestre bună.

Bătrânul Solomon se apropie de copii, târâindu-şi picioarele în papucii lui de casă ponosiţi.

Solomon (*admirativ*): Ce, deja le-ai citit pe toate?
Yehuda: Solomon, unde este...
Solomon (*deschizându-şi braţele*):

Bătrânul Solomon nu are această carte. Solomon a căutat peste tot; a căutat în locuri unde nu a mai căutat vreodată.
Indică cu degetul în sus.
Acolo sus, pe cea mai şubredă poliţă, a găsit scrisorile lui Ramak (Ramak – Rav Moise Kordovero (1522 – 1570) un mare cabalist. El a trăit şi a predat în Safed (un oraş cabalist din nordul Israelului). Titlul de rav, contrar rabinului va fi folosit de-a lungul cărţii, indicând faptul că cineva nu este doar rabin, dar şi cabalist).
Iar dincolo, (se întoarce brusc) în colţul păianjenului, l-a găsit pe faimosul Ramchal (Ramchal – Rav Moise Haim Luzatto (1707 – 1747) un mare cabalist. A trăit şi a predat în Italia şi Olanda).
Solomon se opreşte în faţa lui Yehuda, desfăcându-şi braţele.

-Dar nu a putut găsi Zoharul nicăieri.

Solomon se întoarce brusc şi începe să meargă de-a lungul rafturilor, vorbind aparent singur.

-Dar a fost aici, pot jura! Bătrânul Berele i-a adus-o lui Solomon.

Se aşează la masă şi loveşte cu mâna în ea.

-Berele i-a spus lui Solomon: „Păstrează această carte pentru micul Yehudale.”

Vocea lui Solomon devine mai delicată.

-Deci unde este, te întreb Solomon, prostănac bătrân?!

Solomon devine tăcut.
Yankele se uită înapoi.
Bătrânul doarme pe locul său.
Yehuda este cufundat în carte.
Totul dispare din faţa sa.

Yankele: Şi eu îmi fac tot felul de gânduri despre Dumnezeu Yehuda. Şi eu am o opinie.

Yehuda nu răspunde.

Yankele continuă: Să nu crezi că nu există şi alţii ca tine.

Yehuda tace.
Mintea lui e în altă parte.
Yankele iese din magazin.

***

Cartierul evreiesc. Ziuă.
După doar câţiva paşi, Yankele aude vocea lui Simcha strigându-l de pe cealaltă parte a străzii.

Simcha: Unde este Yehuda? Ştii unde este, Yankele?

Yankele măreşte pasul, prefăcându-se că nu-l aude.
Simcha îl urmăreşte, trecând strada.

-„Unde este Yehuda?” întreabă el. „Nu s-a întors de la şcoală.”
-„Yehuda al tău stă într-o librărie cu un bătrân care mormăie cu el însuşi, şi citeşte cărţi interzise.” – răspunde Yankele brusc şi nervos.

***

Librărie. O umbră apare deasupra lui Yehuda, care e adâncit într-o carte.

Vocea lui Simcha: Vino Yehuda. Ajunge.

Yehuda îşi îndreaptă privirea către tatăl său.

Simcha: Mama ta şi cu mine, suntem îngrijorați în privința ta, băiatul nostru!

Vocea lui Solomon se aude din colţ:

-Scuteşte-l de grija ta prostească. Este în grija Creatorului de mult timp deja.

Simcha înşfacă cu autoritate mâna lui Yehuda, şi-l smuceşte brusc. Pleacă trecând pe lângă Solomon.
Pe furiş Solomon se întinde să-i apuce hainele lui Yehuda... şi-i sărută mâna.

***

Heider. Razele soarelui de dimineaţă par a dansa pe mese. Yehuda e înconjurat de o ceată de copii. E legat la ochi.

O voce de copil: Pagina nouă, rândul treisprezece de sus.

Fără să ezite o clipă, Yehuda recită din inimă un text din Tora.

-„Şi Dumnezeu văzu că răutatea omului era mare pe pământ..."

Degetul unui copil se mişcă de-a lungul rândului în text.
Cineva rostește cu admiraţie: Da!

Răsfoiesc câteva pagini în faţă, şi un alt copil continuă:

-Pagina cincisprezece, al treilea rând de jos.
Yehuda (*numaidecât*): -„Şi au spus, veniţi, haideţi să construim un oraş şi un turn, al cărui vârf să ajungă până în cer."
Copiii (*venerându-l*): Uaaaauuu!

Brusc, Yankele ridică un ac lung, şi-l împlântă în carte – exact în litera kaf. Acul pătrunde prin carte, pagină cu pagină.

Yankele: Dă-ţi jos legătura de la ochi!

Yehuda dă jos legătura de la ochi şi se uită la litera kaf.

Yankele: Deci?
Yehuda: Sameh.

Yankele întoarce pagina.
Gaura făcută înainte cu acul, trece prin litera sameh.

Un murmur admirativ: Corect.
Copiii (*în unison*): Uaaaauuu!
Yankele: Următorul!
Yehuda: Het.

Yankele întoarce următoarea pagină şi toată lumea poate vedea: acul a pătruns prin litera „het."

-„Uaaaauu! Mai vrem!" îndeamnă copiii.
Yankele: Următorul!
Yehuda: Peh.

Întoarce pagina următoare.
Are dreptate. Este „peh."

Copiii (*urlând nestăpâniţi*): Uaaaauuu!
Yehuda continuă: -Mem, dalet, aleph, bet.

Brusc este auzită vocea Dascălului Șmuel.

-Bravo, Yehuda!

Dascălul stă în uşă, privind în jos către Yehuda.

Dascălul: Mulţi Hassidim (Hassidim -pluralul de la Hasid- adept evlavios) renumiţi ştiau Tora într-atât de bine, încât le apărea în visele lor, cuvânt cu cuvânt, literă cu literă. Vei deveni un mare Hasid Yehuda, dacă reuşeşti să-ţi stăpâneşti „Eul" tău puternic.

Dascălul se apropie de Yehuda dându-i o palmă uşoară după cap.

-Creatorul ne ghidează pe acelaşi drum, Yehuda. Într-o zi primeşti bățul, în cealalată o bomboană.

Dascălul scoate din buzunar o bomboană pe băț, acoperită cu firmituri de tabac, şi i-o dă lui Yehuda.
Ochii copiilor sunt aţintiţi asupra acestui ospăţ, părându-li-se cel mai delicios lucru din lume.

Dascălul: Tot ceea ce face El, este din cauză că ne iubeşte.

Dascălul se uită la clasă.
Învăţaţi să-L iubiţi copii, şi veţi vedea că Dumnezeul nostru vă este întotdeauna alături, indiferent dacă sunteți buni sau răi.
Yehuda vede ochii celorlalţi copii privindu-l cu invidie şi pune bomboana pe masă, departe de el.

Dascălul: Nu, nu, nu, Yehuda. Mănânc-o. O meriţi. Şi toţi ceilalţi şi-au câştigat dreptul de a te privi mâncând-o. Poate invidia lor îi va face să ştie Tora la fel de bine cum o ştii şi tu.
Yehuda: De ce să o ştim în felul acesta?
Dascălul: Ce vrei să spui?
Yehuda: O ştiu din inimă, fiecare rând, fiecare cuvânt. Şi ce-i cu asta?
Dascălul: Deeeeci Yehuda, este ciudat să aud o astfel de întrebare din partea ta. (Suspicios). O faci dinadins? Am impresia că vrei să-mi verifici cunoştinţele, Yehuda? Nu o fă.
Yehuda (*foarte clar*):
Eu chiar nu înţeleg. De ce trebuie să ştiu această carte din inimă?
Dascălul: Ca să respecte legile şi poruncile, omul trebuie să le înveţe cu inima.
Yehuda: De ce să le respecte?

Copiii privesc ba spre învăţător, ba spre Yehuda, şi din nou de la Yehuda spre învăţător. Le este teamă.

Dascălul (*ferm*): Pentru a fi poporul ales (citează, ridicând indicatorul desupra capului): „Veți fi sub Mine un regat al preoţilor şi o naţiune sfântă" (Exodul, 19:6). Îţi aduci aminte?
Yehuda: Da, îmi aduc.

Yehuda este palid, dar nu-şi întoarce privirea de la învăţător.

Dascălul: Ce nu înţelegi, Yehuda?
Yehuda *(liniştit):* Nu înţeleg de ce m-am născut.

Linişte totală. Dascălul Șmuel priveşte spre Yehuda.

Dascălul: Te-ai născut ca să respecţi poruncile Dumnezeului Atotputernic.
Yehuda: Dar eu nu pricep cine este El? Ce este Dumnezeu?
Dascălul: Nu-ţi înţeleg întrebarea.
Yehuda: Nu L-am văzut niciodată. Cum este El?
Dascălul: Străbunii tăi şi Moise, L-au văzut pe Muntele Sinai.

Citează din nou, unduind bățul:

„Moise a urcat, împreună cu Aaron, Nadav şi Avihu, şi şaptezeci din bătrânii lui Israel" (Exodul, 24:1). „Şi au văzut pe Dumnezeul lui Israel" (Exodul 24:10).

Dascălul arată brusc cu degetul spre Yehuda:

-Continuă!
Yehuda: „Şi l-au văzut pe Dumnezeu, şi au mâncat şi au băut" (Exodul, 24:11).
Dascălul: Deci, ştii totul. Atunci de ce pui întrebări?!
Yehuda: Eu nu ştiu nimic. Eu nu vreau să ştiu. Eu vreau...

Rămâne tăcut. Respiraţia i se accelerează.

Dascălul (*nerăbdător*):
-Deci?

Yehuda: Vreau să ...simt. Vreau să ...Îl întâlnesc. Să-L văd! Vreau să ştiu cine este El – Dumnezeul nostru. Dacă El există. Vreau să ştiu ce se află în spatele acestor cuvinte.

Dascălul se uită la Yehuda cu gura căscată.
Toţi copiii sunt uimiţi.

Dascălul (*recăpătându-şi cu greu simţurile, aproape în şoaptă*): Eu cred Yehuda, că mai bine părăseşti clasa. (Şi brusc începe să urle). Afară! Ieşi afară!

***

Varşovia. O stradă din cartierul evreiesc.
Yehuda merge de-a lungul străzii.
Nu observă vânzătorii ambulanţi întinzându-şi marfa, nici pe bătrânul cerşetor dormind într-o baltă, nici pe violonistul nebun cântând la o singură coardă.
Yehuda este cufundat în gândurile sale. Traversează strada, când aude brusc un ţipăt:

-Hooo! Hooo!

Capul unui cal pluteşte deasupra lui; și de îndată apare și faţa roşiatică a unui birjar.

Birjarul: Eşti sătul de viaţă?!

Yehuda se întoarce speriat şi-o rupe la fugă în josul străzii. Reclamele magazinelor strălucesc în treacăt. Ochii oamenilor îl urmăresc. Ia colţul, ciocnindu-se de Yankele. Ambii cad jos. Fără a se ridica, Yankele îi şopteşte lui Yehuda:

-Nu te du acasă, e Dascălul acolo.

Yehuda sare în picioare, Yankele îl urmează.
Yehuda încearcă să-l ocolească.
Yankele îl înhaţă pe Yehuda de mâneca bluzei:

-Ştiu un loc, nu departe de aici. Putem aştepta acolo.

Yehuda se smulge şi porneşte spre casă.
Yankele fuge după el.
Se uită împrejur şi şopteşte, apropiindu-se de Yehuda:

-Nu există nici un Dumnezeu, Yehuda, şi eu sunt de acord cu tine.

***

Familia lui Aşlag, acasă.
Yehuda deschide uşa.
Părinţii săi, şed împreună cu Dascălul Şmuel în capătul îndepărtat al camerei.
Învățătorul îşi unduieşte mâinile.
Mâinile i se opresc în mijlocul mişcării, în momentul în care îl observă pe Yehuda.
Yehuda trece pe lângă el în drum spre camera sa. Doar un zid subţire desparte cele două camere.
Intrat în cameră, se aşează pe patul său şi aude cuvintele înăbuşite ale Dascălului:

-Da, pe tine te învinuiesc. Pe cine altcineva să învinuiesc?

Yehuda se întinde şi îşi acoperă capul cu o pernă.
E linişte acolo.
Se uită la o pană din pernă, care se leagănă în faţă şi în spate, în ritmul respiraţiei sale.
Aude paşi uşori.
Cineva se aşează pe pat lângă el. Mâna cuiva îndepărtează perna de pe faţa lui.
Yehuda îşi vede tatăl, şi în apropierea lui e şi mama lui.
Tatăl său îl înveleşte cu o pătură.
Mama lui se apleacă asupra lui şi îl sărută.
Ochii lui Yehuda cerşesc cu disperare, atunci când şopteşte aproape imperceptibil:

-Nu ştiu de ce trăiesc.

Tatăl său se uită la el îngrozit:

-Eşti fiul nostru. Ai doar cinci ani, Yehuda! Eşti pentru totdeauna fiul nostru mic şi iubit. Nimeni nu se gândeşte la astfel de lucruri la vârsta ta!

Yehuda se ridică agitat, se apleacă în faţă către Simcha, şi şopteşte privindu-l direct în ochi.

-Nu vreau să trăiesc.

Simcha îi aruncă o privire soţiei sale, care-şi acoperă îngrozită gura cu mâna. Simcha îşi întoarce privirea către fiul său.

-Nu există păcat mai mare, sărmanul, sărmanul meu copil. Nu este uşor să trăim în lumea aceasta, în special pentru noi evreii. Dar aşa este lumea pe care Creatorul ne-a dat-o. Copiii au menirea de a fi fericiţi în lumea aceasta. (În agonie). De ce ţi-a fost răpită copilăria? De ce eşti aşa de matur? De ce?!

Mama lui, părăseşte camera. Se aud suspinele ei înăbuşite.

Simcha: Vom merge mâine la Rabinul Feldman, şi-i vei spune totul. Culcă-te acuma. Dormi şi nu te gândi la altceva decât la Creator. El este întotdeauna cu tine.

Simcha se ridică.
Uşa se închide în urma sa şi doar luna aruncă o rază slabă asupra pervazului ferestrei, a mesei şi a lenjeriei albe.
Mâna lui Yehuda se odihneşte pe pătură.
Yehuda observă semiluna rece, cercetând camera. Mai priveşte un timp, după care îşi întoarce privirea către tavan.
Tavanul este acoperit de stropi acumulaţi de umezeală.
Un punct negru iese în evidenţă din mijlocul stropilor.

Yehuda (*numărând stropii*):
-Unu, doi, trei, patru...

Îşi închide ochii.
Brusc loveşte peretele, gemând cu disperare.
Zidul subţire se cutremură de la lovitură.
Poliţele agăţate deasupra patului se clatină şi de pe ele se rostogoleşte uşor o carte. Cartea cade spre Yehuda, cu paginile ei fluturând ca o pasăre imensă cu aripi albe.
Cartea cade pe el cu încetinitorul, şi-i acoperă complet faţa.
Se aşterne întunericul.
Yehuda suspină uşurat. I se luminează faţa de bucurie, prima dată, după mult timp. Auzim doar respiraţia băiatului.
Faţa lui Yehuda este sub carte.
Vede literele foarte apropiate.
Nu le poate focaliza bine şi par enorme.
Yehuda ridică cu grijă cartea.
O ţine cu braţele întinse.
Buzele i se mişcă şi-l auzim şoptind:

-„...Şi El a spus: „Şi pentru cei ce vor să ajungă până la Mine, să fie primele porţi în drum spre Mine. Cine trece de aceste porţi, intră..."""

Băiatul citeşte.
Întunericul nopţii este gonit de razele de lumină din afara ferestrei.

***

Dis de dimineaţă.
Măturătorii de străzi, curăţă străzile.
O lumânare stă aprinsă la fereastra de la al doilea etaj al casei vechi.
Este lumânarea din camera lui Yehuda.
Sunetele dimineţii pătrund în cameră: scârţâitul unui cărucior, strigătul birjarului, foşnetul măturilor pe pavaj.
Dar Yehuda nu le aude.
Şade pe pat, citind avid cartea.
Uşa se deschide şi tatăl său intră în cameră.
Yehuda îşi ridică uşor privirea. Este tăcut.

Simcha se aşează lângă fiul său şi-l îmbrăţişează.
El vede numele cărţii care stă întinsă pe genunchii fiului său.

Simcha: Deci ai găsit-o?
Yehuda: Da.
Simcha: Ai citit-o?
Yehuda: Da.
Simcha: În întregime?
Yehuda: Da.
Simcha: Şi înţelegi ceva?
Yehuda: Înţeleg că conţine totul.

Tatăl său îşi aruncă privirea spre carte, după aceea înapoi la Yehuda. Suspină.

-Am auzit că poţi înebuni dacă o citeşti, că nu o poţi citi până nu te-ai umplut de înţelepciunea sfintei Tora, şi că nu te poţi apropia de ea până nu împlineşti patruzeci de ani. Oamenii spun o groază de lucruri. Eu nu am încercat niciodată să o citesc. Tu ai citit-o şi chiar ai înţeles câte ceva. Ai deschis-o când aveai trei ani. Mi-a fost poruncit să o ascund, şi aşa am făcut. Dar ai găsit-o din nou. Atunci, presupun că este aşa cum trebuie să fie.

***

Dimineaţă. Sinagogă.
Simcha şi Yehuda stau în faţa rabinului Feldman.

Rabinul Feldman: Deci ai găsit-o, în cele din urmă, şi chiar ai înţeles câte ceva?
Yehuda: A căzut pe mine, de pe poliţa de sus. Am citit-o şi am înţeles doar că este cartea mea. A fost scrisă pentru mine.

Rabinul Feldman se holbează la Yehuda îndelung. Face un gest către două scaune goale de lângă masa lui.

Yehuda se aşează lângă Rabinul Feldman; Simcha se aşează în spatele lui.

Rabinul Feldman: Vreau să-ţi spun Simcha, că există oameni pe care nu-i poţi opri cu forţa. Şi nici nu poţi ascunde nimic faţă de ei. Se spune că aceşti oameni au un „Punct în inimă." (Punctul din inimă este un gol special şi o lipsă de satisfacţie, care apare în inima unei persoane, care constrânge acea persoană să caute răspunsuri la întrebările cu privire la sensul vieţii.) Astfel conduce Creatorul pe cineva spre El. Creatorul îi tratează pe aceşti oameni într-un fel aparte. Şi ei au o atitudine diferită faţă de Creator.

Rabinul Feldman îşi mută privirea către Yehuda.

Rabinul Feldman: Cum se nasc ei în lumea aceasta, şi cum această măreaţă carte îi găseşte, este dincolo de posibilitatea noastră de a înţelege.

Rabinul Feldman, este căzut pe gânduri. Privirea lui pierdută rătăceşte undeva în spatele lui Yehuda şi Simcha.

Rabinul Feldman: Am văzut doar un singur astfel de om, în viaţa mea. Numele lui a fost Menachem Mendel de Kotzk. [Rabinul Menachem Mendel de Kotzk (1788-1859), un mare cabalist, care a format unul dintre cele mai renumite grupuri de cabala.]

Rabinul Feldman dă din cap. Brusc i se umezesc ochii, iar vocea lui e plină de năzuinţă:

-Un suflet mare, cu adevărat, ardea în interiorul lui. A tânjit spre a-L atinge pe Creator, lepădându-se de tot ce i-a stat în cale. Şi de oricine. Discipolii lui l-au însoţit de-a lungul drumului, neputincioşi de a rezista chemării lui apăsătoare. Nu a avut milă nici pentru el, nici pentru ei. L-a dorit doar pe Creator.

Yehuda se uită la Rabinul Feldman pasionat de ce aude.
Rabinul Feldman dă din cap:

Rabinul Feldman: Nu Yehuda, nu mai este printre noi. Oamenii spun că nu şi-a mai părăsit camera în ultimii 20 de ani ai vieţii. Nimeni nu ştie ce se întâmpla acolo. A murit fără a mai spune un cuvânt, nici măcar studenţilor lui cei mai apropiaţi.

Rabinul Feldman devine tăcut. Se uită la Yehuda, apoi la Simcha:

Rabinul Feldman: Îl cunosc pe unul dintre ei.

Yehuda se apleacă nerăbdător.

Rabinul Feldman: Relaxează-te Yehuda. Am îndoieli că te va lua. Este un om ciudat, iar cuvântul meu nu are nicio importanță pentru el. Dar înainte de a decide noi ceva, vreau să-i aduc la cunoştinţă bietului tău tată, că alege o viaţă dificilă pentru tine. Lasă-l pe tatăl tău să înţeleagă şi apoi să decidă.

Yehuda se uită stăruitor către tatăl său. Acesta se holbează la Rabinul Feldman. Rabinul Feldman se ridică şi merge în direcţia cărţilor. Se preface a căuta ceva, dar trage cu coada ochiului, observând tatăl şi fiul.
Simcha rămâne tăcut pentru mult timp.
Şi Yehuda este tăcut.
Un minut, două, trei, trec.
Într-un final, Simcha ridică privirea către Rabinul Feldman.

Simcha: Cum se numeşte?
Rabinul Feldman: Baruch.
Simcha: Cum îl putem găsi pe acest Baruch?

***

Simcha şi Yehuda merg pe un drum îngust de ţară, de-a lungul unui câmp, la marginea pădurii.
Este primăvară; păsările cântă pe cer.
Strada duce către o localitate mică.
Casele ei mărunte, cernite de apa ploii se întrezăresc la distanţă.
O căsuţă singuratică se afla la marginea pădurii.
Pare părăsită. Sunt trase obloanele.

Simcha se îndreaptă spre uşă, bate, dar dinăuntru nu vine niciun răspuns.
Simcha dă un tur în jurul casei şi se întoarce la Yehuda.
Yehuda se holbează cu ochii bulbucaţi la obloane.
Simcha se uită intenţionat în acelaşi loc şi brusc vede prin crăpăturile obloanelor, o pereche de ochi albaştri şireţi urmărindu-l, studiindu-l îndeaproape.
Simcha deschide gura, uşor dezorientat; vrea să spună ceva, dar înainte de a apuca, vocea înaltă şi piţigăiată a unui străin spune:

-Vreau o duzină de ouă, două roşii şi jumătate de pâine. Se deschide uşa. Lasă-l pe micul evreu să intre şi tu rămâi acolo.
Simcha (*indignat*): Nu, vin şi eu cu el.
Vocea: Atunci nu intră nimeni. Întoarceţi-vă de unde aţi venit!

Yehuda strânge tare mâna tatălui său şi se uită la el rugător.

Simcha (*cu dubii*): Păi, cum să te... las să intri singur acolo?

Se cufundă în tăcere după ce vede ochii lui Yehuda.
Yehuda face un pas înainte, deschide uşa şi dispare înăuntru.
Simcha se apropie de obloane şi distinge prin crăpături o cameră sordidă şi o masă mare nefinisată, stând în mijlocul ei.
Simcha îl vede pe Yehuda la masă şi pe bătrânul Baruch, ciufulit, stând vizavi de el.
Simcha aude vocea piţigăiată a bătrânului.

-Nu crede pe nimeni. Încearcă tu totul. Tot ceea ce ei numesc credinţă, nu are nici un sens.

Simcha dă din cap în agonie.

Baruch: Ţi-au spus că Creatorul există. Nu o crede!

Simcha încearcă din răsputeri să privească prin crăpături în cameră, iar ochii i se umezesc cu lacrimi de deznădejde şi frică.
Simcha îl vede pe Baruch aplecându-se asupra lui Yehuda.

Baruch: Găseşte-L singur. Credinţa este o ştiinţă a inimii. Simte-L tu însuţi! Ai înţeles?
Yehuda: Da.

Simcha îşi acoperă urechile cu mâinile, se întoarce şi pleacă grăbit din apropierea casei.
În cameră, Baruch se ridică şi începe să-l încercuiască pe Yehuda, oprindu-se brusc în faţa lui.

Baruch: Ai văzut vreodată un om transformându-se într-o pasăre?
Yehuda: Nu, nu am văzut.
Baruch: Crezi că se poate întâmpla?
Yehuda: Nu, nu cred.
Baruch: Nu crezi în miracole, hă? Foarte bine. Ai dreptate. Nu crede.

Faţa lui Baruch este foarte aproape de cea a lui Yehuda.
Brusc, se roteşte rapid, se îndreaptă spre perete şi se opreşte.
Yehuda îl urmăreşte cu privirea concentrată.
Vede umărul drept al lui Baruch cum începe să tremure ca şi cum ar avea frisoane.
Se aude cum se rupe haina. În faţa ochilor lui Yehuda, se rupe bluza zdrenţuroasă a bătrânului, în bucăţi. Brusc apare din ruptură o aripă albă, care începe să fluture, ca şi cum ar vrea să-l ridice pe Baruch în aer.
Pe Yehuda îl trec fiorii. Abia respiră, îngrozit.
După aceea o a doua aripă erupe prin bluză, tremurând ca în agonie.
Ambele aripi bat victorioase, agitînd aerul ca o rafală de vânt. Rafala rupe pânzele de păianjen de la colţurile camerei şi ridică praful vechi de pe podea; o găleată goală zăngăne undeva.
Baruch se întoarce să-l înfrunte pe Yehuda.
Uimit, Yehuda vede un cioc încovoiat, acolo unde se aflase nasul, ochi pătrunzători de mărimea nasturilor şi un smoc galben roşu de pene răsărind în vârful capului.
Fiori îl trec pe Yehuda.

Vede picioarele lui Baruch transformându-se în picioare musculoase puternice, ale unei păsări gigantice. Pasărea Baruch scoate ţipete şi ţâşneşte pe lângă Yehuda spre fereastra închisă. Obloanele ferestrei se fac ţăndări.
Yehuda vede cum o pasăre mare albă evadează din casă, bătând uşor din aripile puternice, îndreptându-se spre soarele care apune. Trece în viteză pe lângă Simcha, care se plimbă pe câmp. Abia atingând vârfurile pomilor, pasărea Baruch zboară deasupra pădurii, înspre apus.
Yehuda nu se poate mişca.

***

Este haos în toată casa.
În colţ, un păianjen atârnă de un firicel de pânză.
Totul se află într-o tăcere absolută.
Brusc, totul devine neclar în faţa lui Yehuda, iar când reuşeşte să focalizeze din nou, vede că el şi Baruch stau faţă în faţă.

Baruch: Ai văzut?
Yehuda (*şoptind*): Da, am văzut.
Baruch: Acuma crezi?
Yehuda (*încercând să înghită nodul din gât*): D.. da, cred.
Baruch: În ce crezi, (Baruch se apleacă mai jos) în aceste tâmpenii?!
Yehuda (*bâlbâind*): Dar, eu... eu, am văzut...
Baruch: Ce ai văzut?
Yehuda: O pasăre.
Baruch: Ce pasăre?
Yehuda: O pasăre... enormă.
Baruch: Dar dacă îţi spun că nimic nu s-a întâmplat, evreu mic şi nătăfleţ?
Yehuda: Dar eu... am văzut... cu ochii mei. Te-ai transformat într-o...
Baruch: Dar ce faci dacă-ţi spun că ceea ce ai văzut a fost o scamatorie?!

Yehuda: O scamatorie?!
Baruch: Da! Un simplu hocus pocus! O scamatorie ieftină!
Yehuda: O scamatorie?!
Baruch: A fost suficient ca să te îndepărtez de Creator.

Mâinile lui Yehuda încep să tremure.

Baruch (*de parcă nu ar observa starea lui*): Ai fost slab. Ai fost doborât de o scamatorie ieftină, căreia i-ai dat o definiţie măreaţă: Credinţă.

Buzele lui Yehuda tremură.

-Nu mai fă nicio dată asta, ai auzit?!

(Baruch urlă brusc la el.)

Reţine! Trebuie să devii puternic! Şi să înţelegi – nu există miracole în lumea aceasta! Toate miracolele acestei lumi, nu sunt decât scamatorii ieftine!

Baruch se reazămă deasupra lui Yehuda.

-Scamatorii! M-ai auzit?

Faţa lui Yehuda este încleştată de frică.
Ochii săi îl privesc pe Baruch stăruitor.
Subit, Baruch rămâne fără vlagă aşezându-se slăbit la masă.
Se uită în ochii lui Yehuda.

-Ştiam multe astfel de scamatorii, spune el. Puteam manipula oamenii cum voiam eu. Şi am făcut-o. Acei nătângi erau hipnotizaţi şi mă urmau indiferent unde îi îndrumam. Am ajuns renumit. Am făcut avere.

Face o pauză.
Începe brusc să vorbească foarte clar, aşa încât Yehuda să poată înţelege orice cuvânt:

Baruch: Dar cu cât mai mult mă afundam în această minciună, cu atât mai mult descopeream un abis între mine şi Creator. Mă părăsea. Mă auzi Yehuda? Mă auzi?
Yehuda (*şoptind*): Da.
Baruch: Credinţa este atunci când Creatorul ţi se arată. Şi când cu adevărat Îl simţi pe El, aşa cum mă simţi pe mine. Ţi se va arăta doar atunci când încetezi să mai crezi în tot ceea ce e lipsit de sens: că un miracol se poate întâmpla cu adevărat aici, în această lume, pe acest pământ. Nu se poate.

Baruch se opri din vorbit. Se balansa în scaunul său şi-l privea pe Yehuda.

Baruch: De ce ai venit la mine? Pentru că viaţa e grea?
Yehuda: Am fost disperat.
Baruch: Cum aşa?
Yehuda: Nu ştiam de ce trăiesc.
Baruch: Iar acum ştii?
Yehuda: Da, ştiu.
Baruch: Deci... Spune-mi. Pentru ce trăieşti?
Yehuda (*cu îndoială):* Eu vreau... Eu vreau... (se opreşte din vorbit).
Baruch: Deci?
Yehuda: Eu vreau...
Baruch (*pierzându-şi răbdarea*): Deci, ce vrei?
Yehuda (*expiră*): Vreau să-L întâlnesc.

Baruch se opreşte din legănat şi întreabă:

-Ce?
Yehuda: Vreau să-L întâlnesc.
Baruch (*liniştit*): Vrei să-L întâlneşti?
Yehuda: Da.
Baruch (*mai tare*): Pe El?
Yehuda: Da.
Baruch (*cu dispreţ*): Tuuu... vrei să întâlneşti Regele Universului?

Yehuda (*murmurând*): Da.
Baruch (*nimicitor*): Tu, vierme amărât, tuuuu... măi picătură de noroi, care crede în toate gunoaiele lumii ăsteia?!

Faţa lui Baruch se tranformă într-o grimasă. Gura i se deschide larg, ca să poată sorbi înghiţituri mari de aer.

-Tu vrei să-L întâlneşti? Ştii ce înseamnă să-L întâlneşti? Ştii?

Yehuda tace, ori din frică, ori din lipsă de cuvinte.

Baruch (*şuierând*): Înseamnă să meriţi această întâlnire. Meriţi?

Îl umileşte din nou pe Yehuda şi-i spune direct în faţă:

-Ştii ce înseamnă să meriţi o astfel de întâlnire? Cei mai măreţi, cei mai înţelepţi, au dat greş! Cei mai buni din cei buni! Ştii lucrul acesta?

Şi fără a mai aştepta un răspuns, dă frâu liber mâniei:

-Cei mai măreţi, cei mai înţelepţi... Aceia care au renunţat la vieţile lor pentru aceasta... Nu i-a acceptat!

Baruch devine brusc tăcut.
Vede din nou faţa terifiată a lui Yehuda şi mânuţele lui ridicate ca în apărare.
Baruch se ridică tăcut, aplecându-se deasupra băiatului.
Un şoricel se agită în colţ.
E neobişnuit de linişte afară.

-Eşti înspăimântat? – întreabă Baruch.
-Da, răspunde Yehuda aproape imperceptibil.
-Bun. Prima poruncă este teama. Dar nu trebuie să-ţi fie teamă de mine. Cine sunt eu? Eu sunt un nimeni. Teme-te de El!

Baruch șade şi îşi mută privirea de la Yehuda spre muchia jegoasă a mesei din faţa lui.
Se forţează să vorbească:

-Ar trebui să-ţi fie teamă, să nu-L dezamăgeşti.

Mâinile lui Baruch, înfăşurate într-o pânză de vene umflate, se odihnesc lipsite de putere pe genunchii săi.
Suspină:

-Nu-ţi poţi imagina câtă dreptate ai, Yehuda. I-ai descoperit planul. Mai mult decât orice, El îşi doreşte ca noi toţi să spunem exact ceea ce ai spus tu: „Vrem să Te întâlnim; nu putem trăi fără Tine, şi spunând asta, să facă tot ce le stă în putinţă ca să se întâmple!"

Prin crăpăturile obloanelor, poate fi văzut Simcha cum se plimbă înapoi către casă.
Se apropie şi aruncă o privire înăuntru.
Îl vede pe Yehuda şi Baruch stând paşnici faţă-n faţă şi se aşează pe o stivă de lemne în faţa ferestrei.
Se leagănă încet, ca în rugăciune.
Soarele apune în spatele pădurii.
În interiorul casei, Baruch, tăcut şi bătrân, se apleacă sub masă, şi scoate o carte veche cu coperţile zdrenţuite. O aşează pe masă, şi o acoperă cu mâinile sale.

Baruch: Cunoşti această carte?
Yehuda: Este cartea *Zohar*.
Baruch: Ai citit-o?
Yehuda: Da, am citit-o.
Baruch: Şi ai înţeles-o?
Yehuda: Nu.
Baruch: Ai simţit-o?
Yehuda: Da, am simţit-o.
Baruch: Ce ai simţit?
Yehuda: Am simţit căldură.
Baruch: Asta e bine... Căldură e foarte bine. Cartea *Zohar*, este cea mai măreaţă carte a umanităţii, chiar dacă oamenii nu realizează aceasta.

(Baruch este temperat şi maleabil acuma. Vrea ca Yehuda să-l audă şi să-l înţeleagă.)

Toate cărţile sfinte au fost scrise de către cabalişti, Yehuda. Cabaliştii trăiesc în lumea spirituală, în timp ce tu Yehuda, eşti aici. Ei îţi scriu ţie în permanență, personal, micule Yehuda, de acolo de sus. Acolo sus este Lumina, iar aici este întunericul. Ei îţi descriu ţie Yehuda, drumul spre Lumină.

Baruch îşi apropie faţa de faţa lui Yehuda şi-i şopteşte tare:

-Tânjeşte să te apropii de El tot timpul. Mă auzi Yehuda? Realizează că dacă nu vei reuși, nu există nimic altceva pentru care să merite să trăieşti.

Brusc, Baruch îşi întinde mâinile şi rosteşte tainic:

-„Al doilea secol. Iudeea este sub stăpânire romană. Ca şi câinii, romanii caută pretutindeni, adulmecând fiecare cale, căutând prada pe fiecare uliţă, oprind toţi trecătorii."

***

Subit, apare o imagine.

Iudeea celui de-al doilea secol. Romanii fug cu armurile lor cloncănind. Într-o parte umblă prin păduri ridicând fiecare tufiş. În altă parte împing doi evrei bătrâni la zid, apăsându-le sulițele tot mai adânc în piele.

Vocea lui Baruch: Ce caută câinii ăştia? Îl vânează pe Rabinul Şimon Bar Yochai, (Şimon Bar Yochai, numit şi Raşbi, a scris împreună cu nouă studenţi de-ai lui, cartea Zohar) principalul student al Rabinului Akiva. (Rabinul Akiva, Dascălul Rabinului Şimon Bar Yohai, şi cel mai mare înţelept al acelor timpuri. Inventatorul maximei: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi)."

Yehuda îl urmăreşte captivat pe Baruch.

Baruch, marele actor, personifică fiecare caracter al povestirii sale.

Baruch (*schimbându-şi vocea*): Rabinul Akiva a fost executat groaznic, fiind torturat public până la moarte. Acuma este rândul întâiului său discipol, Rabinul Şimon. „Exxxxx-ecutaţi-l! Executaţi-l în faţa mulţimii!" – urlă neghiobii. „Jupuiţi-l de viu ca să vadă toată lumea cum marii înţelepţi gem rugându-se pentru îndurare! Ma-a-a-a-arii lor înţelepţi!

Vocea lui Baruch: Desigur! Cineva a spus romanilor, că cel mai măreţ nu este altul decât Rabinul Şimon. Că el, împreună cu marele său fiu Elazar, submina autoritatea romană. Câinii ăştia de romani, capete de tinichea, nu pot realiza cum doi săraci evrei pot răsturna marea creatură romană, imperiul, forţa! Ei nu înţeleg, dar o simt!

Calea se pierde în iarba adâncă, dar brusc reapare în faţa unei guri de peşteră.

-Dar frica lor este justificată. În acel moment, într-o peşteră strâmtă şi umedă, în nordul Ţinutului Israel, o măreaţă forţă este dezlănţuită împotriva a ce este şi va fi vreodată pe suprafaţa pământului.

O lumânare arde în adâncul peşterii, luminând cu greu feţele bărboase ale oamenilor şezând în interiorul ei.

Yehuda aude vocea lui Baruch:

-Vezi peştera?

Yehuda:O văd.

Vocea lui Baruch: Este cineva în interior?

Yehuda: Da. Sunt zece bărbaţi. Îi văd.

Vocea lui Baruch: Ce crezi că fac ei acolo?

Yehuda: Se ascund de romani.

Vocea lui Baruch: Corect. Şi de ce fac asta?

Yehuda: Nu ştiu.

Vocea lui Baruch: Ei scriu marea carte *Zohar*, de aceea sunt acolo. (Vocea lui Baruch este caldă şi încrezătoare.) Ei scriu cartea care descrie cum întreaga lume, şi fiecare persoană a ei, poate ieşi din

mizeria acestei lumi, din ura reciprocă, şi să înveţe cum cu adevărat, nu doar în scop propriu, cu adevărat să iubească, Yehuda.

Baruch dă din cap şi încearcă să animeze explicaţiile cu gesturi.

-Iubeşte-ţi aproapele, iubeşte întreeeeeaaaaga lume, iubeşte pe toată lumea.
– Iubeşte! Şi să ştii Yehuda, că iubirea nu este doar un cuvânt. Iubirea, nu înseamnă să te gândeşti la tine, ci doar la ceilalţi! Este să nu trăieşti de dragul tău, ci de dragul celorlalţi! Aceasta este iubirea.

Ochii lui Baruch sunt înflăcăraţi; este fără suflu, de bucurie.

-Înţelegi Yehuda cât de sublim este? Este atât de înalt, fiule! Îmi face capul să se învârtă! Imaginează-ţi că totul se întâmpla în secolul al doi-lea, când lumea era cufundată în sânge, când oamenii erau seceraţi de epidemii ca firele de iarbă. Erau timpurile când puterea, bunăstarea şi faima erau principalele valori ale omenirii. Totuşi, în acele timpuri putrede, zece oameni sfrijiţi şi înfometaţi, scriau o carte despre iubire şi despre ce atinseseră. Ei scriau o carte despre conexiunea ta cu Creatorul, Yehuda.

Baruch este în faţa lui, dând din cap, uimit parcă de propriile cuvinte:

-Ce spui de asta fiule?!

Yehuda tace. Ce ar putea cineva spune la aşa ceva? Îl priveşte pe Baruch admirativ şi Baruch continuă:

-De ce le este acestor romani aşa de frică? E doar o carte, doar o carte despre iubire. Dar ei simţeau Yehuda, simţeau că o imensă forţă a fost pusă în interior, o forţă capabilă să transforme mizerabila şi nedreapta lume, cu totul.

Baruch se apropie de Yehuda:

-Şi acum, răspunde-mi Yehuda. Cum poate avea această carte asemenea putere?
Yehuda (*tăcut*): Pentru că ei nu o scriu singuri.

Baruch (*arătând cu degetul către Yehuda*): Exact!
Yehuda: Este din cauză că... Creatorul scrie această carte împreună cu ei.

Baruch îl priveşte pe Yehuda.
Prin fereastră şi Simcha îl priveşte pe Yehuda.
Baruch bombăne:

-Lecţia s-a încheiat. Ia-l de aici.

***

Un drum de ţară.
Yehuda şi Simcha îl urmează de-a lungul unei păduri care se întinde până în depărtare.
Simcha stă aplecat asupra lui Yehuda, şi-l bombardează cu întrebări.
Yehuda dă răspunsuri concise, cufundat în gândurile sale.
E frig.
Simcha îşi scoate tunica neagră şi acoperă cu ea umerii subţiri ai fiului său.
Yehuda nu opune rezistenţă.
Borurile hainei se târâie în urma lui pe uliţa plină de mizerie.
Ochii lui Baruch îi urmăresc din spatele obloanelor.
Yehuda îşi întoarce privirea şi vede casa lui Baruch legănându-se, lemnul ei vechi, scârţăind în vânt.

***

Familia Aşlag acasă.
Yehuda se odihneşte pe pat.
Simcha îl acoperă cu o pătură.
De îndată ce uşa se închide în urma lui Simcha, Yehuda sare din pat, şi fuge desculţ spre masă, să ia cartea.
Uşa se mişcă şi se deschide dintr-o dată.
Simcha se află în prag.
Mama lui Yehuda îşi întinde gâtul în spatele lui.

Simcha: Ne-am înţeles că mergi la culcare, nu-i aşa Yehuda?

Yehuda lasă cartea pe masă şi se întoarce la pat, fără a rosti vreun cuvânt.

Simcha: Mama ta şi cu mine, nu suportăm să înnebuneşti.

Yehuda închide ochii şi vede...

***

Secolul al doilea. Iudeea.
Peşteră.
Faţa unui bărbat este luminată de o lumânare.
E greu de desluşit vârsta lui din cauza bărbii.
Dictează ceva unui alt bărbat care este evident mult mai tânăr decât el.

Vocea lui Baruch: Rabinul Şimon dicta, şi rabinul Abba scria. Aceasta pentru că doar Rabinul Abba putea codifica cuvintele Rabinului Şimon. Întrebi de ce o făcea. O făcea aşa, pentru ca nici un om corupt să nu fie în stare să abuzeze de ea. Cartea conţinea forţe imense. Extraordinare! Şi totuşi, de îndată, urmându-şi scopul, cartea a dispărut pentru secole.

***

Dimineaţă, în faţa casei lui Baruch.
Simcha şade pe stiva de lemne de sub geam. Poate auzi tot ce se întâmplă în interiorul casei.
Cartea Zohar stă întinsă pe masă, între Baruch şi Yehuda.
Yehuda şade nemişcat, cu gura întredeschisă, ascultându-l pe Baruch.

Baruch: Este interesant pentru tine?
Yehuda: Da, foarte.
Baruch: Nu, acesta nu este cuvântul potrivit. Absolut deloc! „Interesant," ce fel de cuvânt mai e şi ăsta? (Se autoimită). „In-te-re-sant!" Este viaţă pentru tine, Yehuda! Uite Yehuda, e scris cum ar trebui să trăieşti. Cum tu Yehuda poţi ajunge la Creator, să vii la El

şi să-I spui: „Eu Yehuda, am venit la Tine! Şi măreaţa carte Zohar, m-a condus spre Tine.”

***

Secolul al zecelea. Un bazar oriental plin de culoare.
Ţipetele piţigăiate ale vânzătorilor din piaţă umplu aerul.
Mulţimea mişcă alene prin piaţă.

Vocea lui Baruch: Cartea a dispărut pentru secole. Oamenii au uitat că ea a existat vreodată. A reapărut doar atunci când într-adevăr a fost o nevoie de ea.

***

Brusc mulţimea din piaţă se desparte.
Un băiat desculţ, goneşte prin piaţă.
Gâfâind, un negustor urlă după el, în timp ce-l urmăreşte.
Ţipă, încercând să tragă o gură de aer:

-Opriţi-l, opriţi-l!

Cineva îi pune piedică băiatului, care se rostogoleşte în praf.
Negustorul sare pe el şi îl ridică.
Foi de pergament cad de sub bluza băiatului.

Vocea lui Baruch: Se întâmpla în secolul al zecelea, în piaţa din Safed. Un băiat vindea pagini din manuscris negustorilor, care foloseau paginile ca să împacheteze condimentele pe care le vindeau. Multe pagini s-au pierdut astfel, până când un înţelept a recunoscut în aceste pagini, cel mai preţios lucru de pe pământ.

Acasă la Baruch.

Baruch: Aşa este Yehuda, Cartea Zohar (ridică degetul) era folosită pentru a împacheta smochine şi bomboane. (Cu entuziasm) Hă? Un frumos exemplu al vieţii umane, Yehuda: superficial şi făţarnic, până la capăt. Frumuseţea, tăinuieşte goliciunea. Mizeria ascunde înţelepciunea, sărăcia maschează un suflet preţios. Nu te lăsa dus în

eroare de frumuseţe Yehuda, şi nu te lăsa îndepărtat prin flatări. Caută sensul interior în spatele tuturor lucrurilor. Învaţă să trăieşti aşa.

Baruch nu-l lăsă pe Yehuda să contempleze, nici măcar o secundă.
Deschise cartea din faţa lui Yehuda.
E zdrenţuită, chiar ruptă în câteva locuri.

Baruch (*delicat*): Mulţi au încercat să-i rezolve misterul. Cei mai înţelepţi oameni din lume şi-au spart capul cu ea, până când într-o zi, acum patru sute de ani, s-a născut un băiat. Era cunoscut ca sfântul Ari. [Ari, este un acronim la Eloki (Dumnezeiesc). Rabinul Iţhak (1534-1572), s-a născut ca Isaac Luria. S-a născut în Ierusalim, s-a mutat în Egipt, dar în ultimele 18 luni ale scurtei sale vieţi a lucrat şi predat în Safed. Este fondatorul Cabalei Lurianice, apropiindu-se de cabala dintr-o perspectivă ştiinţifică. Ca şi în cazul lui Raşbi, cărţile nu au fost scrise de el, ci de primul său discipol, Rav Haim Vital.]

Baruch devine tăcut şi îl fixează pe Yehuda cu privirea.
Trece un minut.
Baruch continuă să-l privească tăcut pe băiat.

Yehuda: De ce mă priveşti în felul ăsta?
Baruch: El a fost acela care a întors totul pe dos. Acel băiat.

***

Secolul al șaisprezecelea. O veche sinagogă din Cairo, Egipt.
Un băiat de cincisprezece ani, îmbrăcat cu o sutană albă, se roagă.
Alţi zece oameni îşi spun rugăciunea în interior.
Unul dintre ei, un bătrân ciudat îmbrăcat în zdrenţe, stă la fereastră.
Se leagănă, ghemuit asupra unei cărţi.

Vocea lui Baruch: Ari a avut trei ani, când a mers în Egipt împreună cu mama lui. Când a împlinit vârsta de cincisprezece ani, a văzut un sărman ciudat într-o sinagogă. Era tânăr, şi foarte curios.

Ari s-a apropiat de sărman, stând în spatele lui, şi a aruncat o privire peste umărul acestuia, la cartea pe care sărmanul o citea. A observat că sărmanul ţinea cartea cu capul în jos. Nu era nici o carte de rugăciuni, şi nici Tora, ci o altă carte în arameică. (Cartea Zohar a fost scrisă în arameică. În comentariul Sulam (Scară), Yehuda Aşlag a tradus cartea în ebraică, şi a interpretat sensul cuvintelor pentru cititorii de astăzi).
Sărmanul şi-a întors privirea către Ari.
Ari a făcut un pas în spate, îngrozit.
Două cicatrici, în locul ochilor, îl priveau.

***

Acasă la Baruch.

Baruch: Aşa a ajuns cartea Zohar în mâinile lui Ari, prin mâinile unui Marano, (Maranos – evrei de origine hispanică, care au fost forţaţi să accepte creştinismul în perioada inchiziţiei spaniole, dar în secret au continuat să respecte tradiţia evreiască) orbit de inchiziţia spaniolă. A adus-o lui Ari prin întreaga Europă şi Africă, îndurând sete, foame şi oboseală, doar ca să i-o poată da. Ca să spunem adevărul, a avut un legământ, ca să o aducă. În această lume, Yehuda, totul este predeterminat.

***

Secolul al șaisprezecelea Cairo. O sinagogă.
Ari deschide cartea şi începe să o citească avid.
Sărmanul orb doarme pe bancă lângă el, odihnindu-se în sfârşit.
După multe nopţi nedormite, zâmbeşte în vis.

Vocea lui Baruch: Când ai descoperit cartea Zohar?
Vocea lui Yehuda: A căzut pe mine când aveam cinci ani.
Vocea lui Baruch: A „căzut" pe Ari când avea cincisprezece.

***

Acasă la Baruch.
Baruch contemplează din nou faţa lui Yehuda.

Yehuda: De ce mă priveşti în felul acesta?
Baruch: Mă gândesc la ceva.
Yehuda: La ce?
Baruch: Poate îţi spun mai târziu... Sau poate vei înţelege singur.

***

Secolul al şaisprezecelea. Cairo.
Ari merge în josul străzii, cu cartea deschisă în mână.
În mod evident pentru cei din jurul lui, el nu se poate opri din citit.
Traversează întregul oraş, fără a se opri, şi intră în pădure.

Vocea lui Baruch: Ari a devenit cel mai mare cabalist, cel mai mare dintre toţi! Ştia totul despre noi, totul despre jalnica noastră lume. Ştia că vor veni timpuri noi, că suflete umile vor începe să coboare în această lume, şi că până în timpurile noastre întreaga hidoşenie umană va ieşi la suprafaţă. El ne-a pregătit medicaţia, un sistem de rafinament: Cabala lui Ari. El a „dospit" această medicaţie în interiorul paginilor acestei cărţi: Zoharul.

Acasă la Baruch.
Baruch mângâie cu blândeţe cartea.

-Nu, nu va mai dispărea din nou. Vremea ei a sosit – vremea disperării. Nimeni nu mai poate vreodată acuza omul pentru ceva, în afară de faptul că este un animal indulgent cu el însuşi!

Baruch dă din cap. Priveşte spre Yehuda.

-Da, da! Noi toţi trăim doar de dragul nostru, Yehuda, şi doar pentru asta. Înţelegi Yehuda? Doar datorită egoismului nostru se poartă războaie, care să fie urmate de altele cu mult mai groaznice. Bolile nu vor fi vindecate, iar medicii vor plânge învinşi; suferinţa va fi insuportabilă, iar oamenii vor plânge după ajutor!

Baruch se ridică şi îşi întinde mâinile.

-Dar ajutorul nu va veni.

Baruch îşi deschide mâinile. Se ridică, merge spre perete şi îşi întinde mâinile spre tavan. Priveşte păianjenul ţesându-şi ordonat pânza. Arată cu degetul înspre păianjen.

Baruch: Păianjenul acesta are aceeaşi vârstă cu mine. Îl numesc Baruch.

Se întoarce către Yehuda. Privirile lor se întâlnesc.
Înţelege că trebuie să revină la conversaţia dinainte.

-Vrei să ştii cum îi poţi ajuta?

Yehuda dă aprobator din cap.

-Când se opresc să se mai încreadă în sine, Yehuda, doar atunci vor cerşi ajutor.

Loveşte uşor cu degetul masa şi arată spre carte.

-Şi o vor găsi aici înăuntru.

Îl priveşte din nou pe Yehuda îndeaproape.

-Strămoşii noştri înţelepţi, ne-au trimis-o cu mult timp în urmă. Au văzut cu toţii, ştiau tot. Ştiau că acestă carte te va găsi, Yehuda.

Din nou o pauză lungă şi linişte deplină.
Până şi Baruch păianjenul stă nemişcat în pânza lui de sub tavan.
Simcha şade sub geam, apăsat de liniştea deplină din interiorul casei. Se chinuie să tragă cu urechea. Se ridică şi încearcă să arunce o privire prin crăpăturile obloanelor.
Se uită mai atent, dar nu vede pe nimeni. Panicat, se repede la uşă şi o smulge dintr-o dată. Nu e nimeni în casă.

-Yehuda!

Simcha ţâşneşte înăuntru, fugind încoace şi încolo, observând fiecare cotlon.

ABC-MART

-Yehuda, fiule!

Brusc aude vocea calmă a lui Baruch în spatele său:

-Ce-i cu toată zarva asta Simcha?

Simcha se întoarce.
Baruch şi Yehuda stau la masă faţă în faţă la fel ca adineauri.

-Ce s-a întâmplat tată? –întreabă Yehuda ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.
-Eu... eu te-am căutat, am ciocănit, murmură Simcha, dar nu era nimeni aici. Era linişte. M-am speriat.
Baruch: Nu-ţi fie frică Simcha. Acuma nu mai poţi face nimic. Ieşi afară, şezi un pic. Trebuie să-l întreb pe fiul tău ceva foarte important.
Simcha: Dar nu era nimeni aici.
Baruch: Chiar crezi asta? Şi în opinia ta există această lume?
Simcha *(iritat)*: Nu vreau să ascult absurdităţile tale!

Merge spre Yehuda şi îi ia mâna:

-Yehuda, este deja târziu. Vino să mergem!
Baruch *(tăios)*: Ieşi!

Simcha dă drumul mâinii lui Yehuda, se întoarce şi merge ascultător către uşă. O deschide şi iese afară.
Simcha se reaşează la locul lui de sub geam, şi-l aude pe Baruch vorbind:

-Deci Yehuda, răspunde-mi, ţi-e clar ce povară iei pe umerii tăi?
Simcha pare legat de picioare.

Poate auzi totul, dar este incapabil de a se mişca.

Baruch: Îţi asumi o enormă responsabilitate, nu pentru tine însăţi – cine eşti tu în fond şi la urma urmei? – dar pentru întreaga lume. Şi vei suferi nu pentru tine, ci pentru întreaga lume. Ai luat asta în calcul Yehuda? Iei o decizie radicală, cu bătaie lungă. Mai bine să te gândeşti de o sută de ori înainte de a te hotărâ.

Simcha încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte.
Răsucindu-se se trage cu mâinile în sus de pervaz.
Vrea să strige către fiul său: „Aşteaptă! Mai gândeşte-te o dată! Nu te grăbi!"
Dar este prea târziu.

-M-am gândit la asta. O vreau.

Simcha aude răspunsul lui Yehuda. Epuizat, se lasă să alunece în jos de pe stivă, pe iarba umedă.
În casă, Baruch stă cu privirea aţintită asupra lui Yehuda.

Baruch (*necruţător*): Dacă e aşa, aici ai deja prima ta sarcină. Ia poemul lui Ari. Nu este un simplu poem. Este despre începutul tuturor începuturilor. Aici este.

Baruch, fără să se uite, deschide cartea la locul potrivit.

Baruch: Străpunge-o. Afundă-te în ea. Încearcă să-l auzi pe învăţător, pe marele Ari. Urmează-l.

Baruch îşi ridică mâna. Yehuda o urmăreşte cu privirea. Încet şi graţios, Baruch mişcă mâna în faţa lui, ca şi cum ar desena cercuri în aer.

Baruch (*ritmic, ca şi cântând*):
-„Iată că, înainte ca emanaţiile să fie emanate şi creaturile să fie create, o Lumină simplă superioară a umplut întreaga existenţă. Şi nu exista niciun spaţiu gol, şi totul era umplut de o Lumina simplă, nelimitată."

***

Simcha şi Yehuda trec tăcuţi pe malul unui lac.
Soarele a apus deja.
Varşovia se vede în faţă.
Putem auzi vocea copilărească a lui Yehuda, continuând:

-„Şi prin simpla Lui voinţă a apărut dorinţa de a crea lumile, de a emana emanaţiile, de a aduce la lumină perfecţiunea faptelor Sale, numele Lui, denumirile Sale, care au fost cauza creării lumilor. El atunci s-a restrâns, în mijloc, exact în centru. A restricţionat lumina. Şi lumina s-a extras din centru către margini, în jurul acelui punct central."

***

Acasă la familia Aşlag. Noapte.
Yehuda doarme în patul lui.
Tatăl său, privindu-l din pragul uşii, se apropie şi-l ascultă cum respiră. Îi aşează pătura şi părăseşte tăcut camera.
De îndată ce uşa s-a închis în spatele lui, Yehuda deschide ochii. Se ridică rapid, ia o carte de pe raft, o lampă de pe pervaz, şi se aşează sub masa acoperită de faţa de masă, care ajunge până jos la podea.
Lampa arde sub masă.
Yehuda citeşte cartea.
Îi putem auzi vocea:

-„Şi restrângerile erau uniforme, în jurul punctului central gol, aşa încât spaţiul să fie încercuit în mod egal în jurul lui. Acolo, după ce restrângerea a format un vacuum şi un spaţiu, exact în mijocul luminii infinite, s-a făcut un spaţiu, care să găzduiască emanaţia şi creaţia."

În geam, luna descreşte, dizolvându-se în lumina dimineţii.
Măturătorii ies în stradă.
Lăptarul trece pe lângă case, cu sticlele cloncănind.
Auzim cucurigatul ascuţit al unui cocoş.
Ochii lui Yehuda sunt aţintiţi asupra rândurilor din carte:

-„Atunci, de la Lumina Nesfârşită, o singură rază a venit în jos, coborându-se în acel spaţiu. Şi prin acea rază, El a emanat, creat, format, şi făcut toate lumile."

***

O heider. Copiii stau în rânduri, aplecaţi asupra cărţilor. Soarele dimineţii se furişează prin minusculele ferestre, jucându-se cu praful, care pare a fi aurit.
Yehuda se preface că citeşte Tora, ca şi ceilalţi, dar nu o face.
Şmuel, dascălul, se apropie tiptil de Yehuda pe la spate. Observă pagini ale altei cărţi, ascunse între paginile Torei. Este poemul lui Ari, rescris curat de mâna unui copil.
Yehuda este cufundat în lectură şi nu aude nimic.
Îşi şopteşte:

-„Şi prin această rază, lumina a coborât în lumi, şi fiecare şi toate cercurile tuturor lumilor, care se află în vid, şi fiecare cerc care este mai apropiat luminii infinite, este mai înalt şi superior celuilalt, şi această lumească lume materială, este punctul central din interiorul cercurilor, în interiorul vidului."

Brusc, o mâna fulgeră prin faţa ochilor lui Yehuda şi paginile dispar.
Yehuda priveşte în sus.
Paginile se clatină în mâna dascălului.
Aduce paginile mai aproape de ochii săi miopi şi citeşte suspicios.

-„Aşa a fost scoasă din infinit, cu atât mai mult decât celelalte lumi, motiv pentru care este într-atât de joasă şi materială, în baza ei corporală, din moment ce este găzduită în mijlocul tuturor cercurilor."

Dascălul: Poemul lui Ari. Înţeleg, înţeleg.

Yehuda se ridică.

Dascălul: Poţi explica?

Yehuda tace.

Dascălul: Cine ţi l-a dat?

Yehuda tace.
Întreaga clasă este tăcută, înmărmurită în anticiparea unei pedepse.

Dascălul (*răsunător*):

Nu vreau ca aceste texte să facă înconjurul clasei. Sunteţi pierduţi, părinţii voştri s-au predat, dar ţelul meu este de a-i salva pe restul. *Du-te Yehuda (face semn cu mâna). Ieşi afară!*
Dascălul îi întoarce spatele lui Yehuda, şi-i aude glasul:

-Dă-mi înapoi paginile.

Dascălul este transfigurat, se uită prin clasă şi pronunţă, fără a se întoarce.

Dascălul: Vorbeşti cu mine?
Yehuda: Cu tine.
Dascălul: Ce?

Se întoarse brusc şi îşi sprijini indicatorul de nasul lui Yehuda.

Dascălul: Ce ai spus?!
Yehuda (*cu încăpăţânare*): Paginile!
Dascălul (*suspicios*): Această este o rugăminte, sau o poruncă?

Cu toţii îşi ţin respiraţia plini de teamă.

Yehuda: Dă-mi înapoi paginile. Acelea sunt paginile mele.

Din nou o pauză şi o linişte apăsătoare.

Dascălul: Ţi-am prevenit părinţii – oamenii înnebunesc de la ea. Se pare că s-a întâmplat. Le vor ieşi părinţilor tăi ochii din orbite de atâta plâns, când vei face spume la gură, teama şi agonia vor dăinui în ochii tăi de-a pururea! Atunci când lumea aceasta va deveni iadul tău.

Yehuda îşi întinde mâna spre dascăl.
Dascălul devine tăcut.
Yehuda îi ia paginile din mână, se răsuceşte şi părăseşte în grabă clasa.

***

Acasă la Baruch.
Baruch se leagănă ritmic.
Yehuda îl priveşte.
Lumina amurgului pătrunde în casă prin crăpăturile obloanelor.

Vocea lui Baruch: Cinci lumi, o sută douăzeci şi cinci de niveluri, te separă pe tine de El. El te strigă de acolo de sus. Chemarea lui, vine din lumea *Aţilut*: [Lumea *Aţilut*, derivă din cuvântul ebraic Ezlo (La locul Lui). Aţilut este lumea pe care o atingem când suntem corectaţi şi-L descoperim pe Creator pe deplin.] „Vino înapoi fiule! Sfărâmă! Sfărâmă dubiile, durerea, căderile şi ascensiunile. Te aştept! Te iubesc! Auzi-Mă, te implor!" Dar chemările Lui se sting, devin din ce în ce mai slabe. Mândria omului le stă în cale. Doar o persoană cu inima sfâşiată Îi poate auzi vocea.

Baruch stă cu spatele la Yehuda, uitându-se prin crăpăturile din obloane, la soarele care apune.

Vocea lui Baruch: De ce este sfâşiată? Pentru că Creatorul lipseşte cu desăvârşire din lumea noastră. Ne-a încuiat în lumea dorinţelor modeste. Suferim în agonie, iar sângele nostru se varsă pe acest pământ murdar de secole. De ce a făcut-o astfel? Unde a fost dragostea Lui pentru noi?! Unde a fost compasiunea Lui pentru aceste persoane umile şi ignorante?!

Baruch se întoarce ca să-l înfrunte pe Yehuda.

Yehuda: Ne iubeşte.
Baruch: Cine ţi-a spus asta?
Yehuda: O simt.
Baruch: Ce poţi să simţi tu, picătură de mizerie?
Yehuda: Pot simţi că sunt o picătură de mizerie. Şi El... El e Lumina, El e Dragostea! El este pretutindeni.
Baruch: Dar cum a putut Lumina să creeze întuneric? Cum a putut dragostea crea ură? Cum a putut El... El crea o picătură de mizerie?!

Atâtea picături? Temelia umanităţii? Unde i-au fost ochii? Spune-mi! Îl poţi justifica pe El, Yehuda?

Yehuda se gândeşte şi e evident că se luptă cu aceste întrebări.

Yehuda: Nu ştiu. Nu ştiu încă, pentru că nu L-am cunoscut încă. Pot doar să o simt.

Baruch șade în faţa lui Yehuda.

Baruch: Nu ştii?
Yehuda: Nu, nu ştiu.
Baruch (*cu perseverenţă mare*): Chiar nu ştii?!
Yehuda: Nu ştiu.
Baruch: Ai dreptate. El – cel mai pur dintre toţi – nu putea crea mizerie. Aşa cum un leu nu poate da naştere unui şoricel, nici perfecţiunea nu poate da naştere imperfecţiunii.

Baruch e tăcut şi-l priveşte pe Yeuda.
Se aşteaptă ca Yehuda să pună o întrebare, dar Yehuda nu o face.

Baruch: Deci, întreabă! Întreabă-mă, de ce a creat El toate acestea?
Yehuda: De ce?
Baruch: Pur şi simplu pentru că... e, haide, tu ai răspuns deja la această întrebare. Deci?!
Yehuda: Nu ştiu.
Baruch: Pentru ca tu Yehuda, da tu, prin propria ta voinţă, să decizi, să realizezi că este insuportabil să exişti în această mizerie; că nu poţi suporta să fii aşa de îndepărtat de El, astfel încât să-L invoci din adâncul inimii. Doar astfel de rugăciuni le bagă El în seamă. El vrea ca tu să vii spre El de sine stătător, prin propria-ţi dorinţă. Şi atunci Îi vei putea spune: „Uite-mă, am venit la tine prin propriul meu efort, pentru că vreau să-Ţi fiu prieten." Şi vei reuşi pe cont propriu. Prin liberul tău arbitru, Yehuda!
Yehuda: Ce trebuie să fac, că să fiu în stare să spun asta?

Baruch vorbeşte clar, sec şi limpede.

Baruch: Dacă nu ai stabilit o legătură cu Creatorul în această viaţă, ai trăit degeaba.
Yehuda: Cum pot dobândi asta? De aceea am venit la tine.

Yehuda se ridică brusc, aplecându-se asupra lui Baruch, de parcă ar fi schimbat rolurile. Acuma micul Yehuda vorbeşte furios şi autoritar.

Yehuda: M-am cam săturat de vorbe goale. Nu am timp pentru aşa ceva.

Baruch îl priveşte cu groază şi admiraţie totodată.

Baruch: O, cum îmi aduci tu aminte de cineva! Dar el nu avea opt ani; avea patruzeci şi opt!
Yehuda: Nu am nevoie de toate aceste poveşti. Trebuie să mă conduci spre El!
Baruch (*râzând şi arătând cu degetul spre Yehuda):*
Mda, Mendel din Kotzk era exact la fel: neînduplecat, intransigent.

Brusc se opreşte din râs, văzând că Yehuda nu râde.

Baruch: Duceam o viaţă paşnică. Credeam în Dumnezeu. Ni s-a spus că El există şi noi am crezut asta. Am urmat legile Lui, am studiat Tora. Mendel a venit şi ne-a smuls din viaţa asta paşnică. Ne-a făcut să abandonăm această lume şi să solicităm alta. A ţipat la noi, ne-a ameninţat cu pumnii şi ne-a blestemat. Dar nimic nu a ieşit din noi. Am rămas dobitoacele care eram. (Suspină şi ordonă tăios) Șezi, Yehuda.

Yehuda se aşează.

Baruch: Deschide!

Yehuda deschide cartea.
Baruch îşi pune mâna pe prima pagină, bătând cu degetul pe primul rând.

Baruch: Aici e leacul Yehuda! Doar aici! Aici este viaţa. Înţelegi?

Yehuda: Da.
Baruch: Deci, dacă înţelegi, atunci începe. Începe să cauţi în interiorul tău, fiule.

Yehuda începe să citească rar.
Degetul său de copil urmăreşte rândurile cărţii.

Vocea lui Yehuda:
„Un râu se întinde din Eden..." Ce înseamnă „râu"?
Baruch: „Râu" simbolizează pregătirea ta de a dărui totul celorlalţi – fiecare lucruşor care îţi aparţine.
Yehuda: Ce este Grădina Eden? (zâmbeşte) Trebuie să fie ceva foarte foarte bun.

Baruch: Ai dreptate fiule! Grădina Eden este o colecţie a celor mai bune din dorinţele tale. Cele mai bune! Prietenie, dragoste, dăruire... Aceste dorinţe sunt implantate în tine, fiule, la fel ca şi copacii în sol. Sunt numite „Grădina Eden" şi acolo creşte cel mai gustos fruct.

Noaptea cade în spatele ferestrei. Bătrâna casă scârţâie în vânt. Lumânarea de pe masă luminează feţele lui Yehuda şi Baruch.

Vocea lui Yehuda: „Acel râu se înfoaie şi curge, intră în grădina de jos şi o irigă cu apă de sus, săturând-o şi ducând mai departe fructe şi seminţe."

Umbre dansează în colţurile camerei.
Mâinile lui Baruch sunt încleştate în pumni noduroşi. Degetul lui Yehuda se plimbă de-a lungul rândurilor cărţii.

***

Şapte ani trec. Şapte ani de studii, căutări şi aşteptări după răspunsuri. Bătrânul Baruch şi tânărul Yehuda, în vârstă de cincisprezece ani, şed la aceeaşi masă, în aceleaşi poziţii.
Yehuda citeşte, plimbându-şi degetul de-a lungul rândurilor cărţii, Baruch ascultă şi dă din când în când din cap.
Cade zăpada în afara ferestrei, cufundând casa veche a lui Baruch în ea.

***

O căruţă veche merge cu roţile-i scârţâind de-a lungul unui drum de ţară plin de hopuri. Burniţează.
Un cal într-atât de slab încât i se văd coastele, abia mişcă, copitele înfundându-se adânc în noroiul toamnei.
Birjarul doarme.
Tânărul Yehuda stă desculţ în vârful căruţei, cu capul acoperit de o cârpă zdrenţuroasă. Ţine o carte în mâinile sale. Cizmele sale ude sunt lângă el, pe paiele murdare.
Yehuda îşi ridică privirea şi vede cum stropi de ploaie se scurg de pe funzele umede ale copacilor din pădure. Ici-colo câte o ciupercă se furişează prin frunziş. Zmeură coaptă, grea de la atâta apă, atârnă din tufişuri.
Yehuda zâmbeşte. Îşi continuă drumul zâmbind, apropiindu-se de casa lui Baruch.
Yehuda sare din căruţă, îşi ia cizmele şi fuge spre casă.
Baruch şade cu spatele la uşă şi nu se întoarce când uşa se deschide cu un scârţâit. Yehuda merge spre masă. Baruch încă nu-l observă.
Yehuda se aşează la masă în faţa lui Baruch. Ochii lui Baruch par a ţinti un punct, cu mult în spatele lui Yehuda.

Yehuda (*şopteşte*): Sunt eu Baruch, eu.

Baruch atinge mâna lui Yehuda.

-Sunt eu, Yehuda. Nu mă recunoşti?
-Yehuda, - repetă Baruch.

Lui Baruch îi revin simţurile.

-Aaa, ai venit.
Yehuda (*îngrijorat*): Eşti bine, Baruch?
Baruch (*tăcut*): Desigur. Ce mi s-ar putea întâmpla?
Yehuda (*ridicându-se pe neaşteptate*): Probabil că doreşti să fii singur.
Baruch: Şezi.

Yehuda se aşează.

Baruch: Astăzi îmi lipseşte dascălul meu, Mendel din Kotzk. Şezi şi împărtăşeşte cu mine dorul.

Baruch dă tăcut din cap.

-El şi-a dorit să se ridice într-o viaţă, trecând toate nivelurile care ne separă de Rege, ca să nu mai fie nevoit să se întoarcă vreo dată în mlaştina asta murdară.

Baruch îşi ridică mâinile.

-Am crezut în el. L-am urmat, dedicându-ne lui Mendel al nostru, comunitatea noastră, Kotzk al nostru!

***

Kotzk. (Kotzk – un mic orăşel din Polonia, unde a fost fondat grupul cabalistic al Rabinului Mendel.) Seara.

O casă de lemn, înnegrită de ploaie. Lumina unui felinar pâlpâie prin fereastră.
Felinarul stă pe o masă lungă de lemn, înconjurată de studenţi hasidici subţiri, îmbrăcaţi sărăcăcios, cu ochii arzători.
Ochii lor îl fixează pe dascălul lor în vârstă de 40 de ani, Menachem Mendel.
Gulerul cămăşii sale pătate este zdrenţăros, părul îi este ciufulit, firmituri de pâine formează picăţele în barba lui dezordonată.
Vorbeşte cu entuziasm, la fel ca şi Baruch, gesticulând din mâini.
Se aseamănă foarte mult.

Vocea lui Baruch: Am decis să-l cucerim pe Creator vijelios. Seri lungi şi înfometate, am stat îngheţaţi în faţa dascălului nostru, şi el, în faţa Creatorului.

Îl vedem pe tânărul Baruch în spatele mesei.
La fel ca şi ceilalţi, ochii săi nu se desprind de Mendel.

Vocea lui Baruch: O sticlă de votcă, trei cepe, câteva bucăţi de pâine, şi Creatorul – Cel Mare şi Adevărat! Exact aici! Exact lângă noi! Priveşte-L! Simte-L!

Hasidimii (Hasidimi, pluralul de la Hasid – un student devotat. Cu ajutorul mişcării Hasidice a circulat înţelepciunea Cabala de-a lungul timpului pe la evreii din Europa de Est.) înşfăcau paharele umplute cu un lichid tulbure le ridicau entuziaşti, şi dădeau pe gât băutura în armonie.

Vocea lui Baruch: Tremuram de frig şi fericire, şi-L aşteptam pe El să ni se dezvăluie. El ne testa perseverenţa. Cât de mult putea să mai dureze?! Rezistam cu o ultimă fărâmă de putere.

Imagini detailate ale hasidimilor înfometaţi şi epuizaţi.
Mendel le spune ceva şi brusc începe să lovească ritmic cu pumnul masa.

Vocea lui Baruch: Îmi aduc aminte acea seară. Era într-atât de frig, încât păsările îngheţau în timpul zborului. Mendel a spus: „Avem şansa de a străpunge. Pregătiţi-vă de atac."

Urmând ritmul lui Mendel, cu toţii au început să lovească cu pumnii în masă, în unitate. Loviturile erau în unison, bătând un ritm, ca o singură bătaie!
Privind din stradă prin ferestrele mici şi întunecoase, vedem pumnii hasidimilor ridicându-se şi coborând în unitate. Auzim bubuituri ca tunete, iar casa dărăpănată tremură din toate încheieturile.

***

Acasă la Baruch.
Baruch goleşte sticla dintr-o înghiţitură lungă.
Yehuda priveşte cum sfrijitul măr al lui Adam din gâtul lui Baruch sare în sus şi în jos.

Baruch: Nu ar fi trebuit să ne spună acele lucruri, Mendel al nostru. Încercarea a eşuat. Brusc, ni s-a făcut dor de casă. Voiam să ne

reîntoarcem la căldură, la neveste, la copiii noştri mucoşi, la vieţile noastre normale, lipsiţi de fapte măreţe şi atacuri eroice. Am cedat. Am dat greş, la graniţa unui singur asalt. O ultimă apăsare!

Baruch îşi ridică privirea înlăcrimată către Yehuda.

Faţa îi este oropsită. Cu greu găseşte puterea de a vorbi:

-Am dat greş în a ajunge la un gând comun! Un gând că suntem împreună, că suntem un singur întreg. Că trupurile acestea lipsite de vlagă nu există, că acolo este doar un suflet comun (plângând). Un suflet... vizându-L pe Creator!

Ochii lui Baruch se îndreaptă spre perete, privesc în sus până la tavan, apoi în jos, şi înapoi la masă.

Baruch (*înlăcrimat*):
Stăm în faţa Ta rugându-Te: „Da-ne tărie! Ajută-ne! Acceptă-ne!"

***

Casa din Kotzk. Masă.
Toţi din jurul ei o lovesc cu pasiune.
Masa saltă de la bubuituri.
Brusc, picioarele mesei cedează, răsturnându-se pe o parte, luând după ea în jos şi pe hasidim.
Casa devine tăcută.

***

Acasă la Baruch.
Pauză. Linişte.
Yehuda îl priveşte pe Baruch înmărmurit.
Baruch dă din cap dintr-o parte în alta.

-Am dat greş. Am dat. (Închizându-şi ochii) Of, dacă ai fi putut auzi cum Mendel ne-a batjocorit! Cum ne-a şicanat!

***

Kotzk.
Mendel stă aplecat asupra tuturor.
Râde, arătând cu degetul spre ei.

Vocea lui Baruch: Ne-a spus: „Sunteţi nulităţi, nepotriviţi pentru revelarea Lui. Plecaţi, mergeţi înapoi la casele voastre, ascundeţi-vă sub şorţurile nevestelor, ştergeţi mucii de la nasul copiilor voştri, şi uitaţi de eternitate. Pentru voi, acolo nu este eternitate.

***

Acasă la Baruch.
Baruch plânge în hohote, nebăgându-l pe Yehuda în seamă.
Trece un minut.
Îşi şterge lacrimile, mânjindu-şi faţa.

Baruch: Marele nostru învăţător, a dispărut în spatele uşii lui încuiate. A stat acolo timp de douăzeci de ani.

***

Kotzk.
Mendel se rotește brusc şi dispare în camera lui.
Cu toţii privesc cum le-a întors dintr-o dată spatele. Dispare în spatele uşii, trântind-o în urma sa.

Vocea lui Baruch: Atacul lui a fost triumfător. Al nostru nu.

Kotzk.
Lumina pâlpâie într-un felinar.
Se stinge.
Devine întuneric beznă.

***

Acasă la Baruch.
Se lasă întunericul. Baruch îşi aşează mâna deasupra mâinii lui Yehuda şi rosteşte într-un ton surprinzător de delicat:

Sunt gardieni care veghează drumul spre El, Yehudale. Îi forţează înapoi pe toţi cei care se apropie de locul Său. Te lovesc cu bâtele lor, până sângerezi. Dar trebuie să continui să mergi! Acesta este felul Lui de a te testa, astfel încât să poată spune, dacă într-adevăr vrei mai mult ca orice în lumea aceasta, să-L întâlneşti, sau dacă pur şi simplu ai luat o întorsătură greşită undeva. Ai ars toate podurile în urma ta, sau nu? Dacă chiar o doreşti din tot sufletul, dacă chiar ai ars toate podurile în urma ta, atunci te vor lăsa să treci. Dar dacă nu, atunci faci mai bine să nu calci pe această cale.

Yehuda: De ce îmi spui toate astea?
Baruch: Am o presimţire, că în curând te va ajută povestirea aceasta.
Yehuda: Mi-am ars podurile. Nimica din viaţa asta nu mă interesează. Doar El.

Dintr-o dată lui Yehuda începe să-i fie frig.
Şade drept, uitându-se în direcţia ferestrei cu obloane.
Brusc se ridică şi merge spre perete.
Vede pereţii nefinisaţi ai zidului, un cap de cui ruginit.
Yehuda stă cu spatele la Baruch.
Vocea lui Baruch vine din spatele lui, calmă sobră şi regulată :

-Cred că se poate întâmpla oricând.

Yehuda este tăcut. Se holbează la perete. Respiraţia lui deranjează pânza de păianjen care atârnă de pe pereţi.

Baruch: Vei fi măreţ, Yehuda. Yehuda Leib Aşlag.

Yehuda rămâne tăcut.

Baruch: Este El. Nu-ţi fie teamă.

Yehuda e tăcut.

Baruch: Acest câmp are cinci cercuri. Conţine întregul Său gând.

Yehuda închide ochii.
Baruch se duce către el.

Baruch: Mă auzi?

Yehuda începe să meargă încet de-a lungul zidului.

Baruch: Nici un gând de la tine însuţi, mă auzi? Nici un gând.

Yehuda merge de-a lungul zidului.
Baruch îl urmează.

-Pregăteşte-te, (şopteşte Baruch). Eşti pe drumul către El. Îţi ţine mâna. Te ghidează. Îţi părăseşti trupul. („Îţi părăseşti trupul" înseamnă să-ţi laşi dorinţele egoiste în urmă, în favoarea celor altruiste, spirituale. În Cabala, „trupul" nu este trupul biologic, ci dorinţa de a primi plăcere.)

Brusc peretele dispare.
Vocea lui Baruch, se pierde în depărtare.

-Totul este în interiorul tău, fiul meu... în interiorul tău! (Toate lumile sunt în interiorul nostru. Cabala ne învaţă că fiecare percepe întreaga realitate în interior. Atunci când dorinţele se schimbă din egoiste în altruiste, o persoană începe să simtă unitatea şi dragostea – Creatorul – în interior.)

***

O explozie de lumină.
Yehuda vede un spaţiu alb, nesfârşit.
Siluetele copacilor încep să apară, ca și cum ar veni din ceaţă.
O grădină (grădina interioară – calitatea de a dărui şi de a-i iubi pe alţii) înflorită răsare în infinit.

Vocea lui Baruch: Ce, ce simţi?
Vocea lui Yehuda: Pace.
Vocea lui Baruch: Este El, Yehuda.
Vocea lui Yehuda: Căldură.
Vocea lui Baruch: El este, Yehuda. E El.
Vocea lui Yehuda: Simt... dragoste.

***

Acasă la Baruch.
Yehuda se plimbă de-a lungul peretelui.
Baruch îl priveşte.
Brusc începe să cânte o melodie.
Se opreşte, de parcă ar vrea să-l testeze pe Yehuda.
Aşteaptă.
Yehuda preia melodia.
Vocea lui este adâncă şi delicată.

Baruch (*entuziasmat*): Yehuda...

Yehuda este încă acolo, în aceeaşi senzaţie. Continuă să cânte. Nu-l aude pe Baruch.

***

O grădină înflorită.
O vale umplută cu aer străveziu.
O melodie blândă se aude în fundal.

-Mă simt aşa de bine, exclamă Yehuda.

Brusc inima i se încleştează cu groază.
De parcă s-ar apropia un şarpe.
Vântul suflă puternic, încovoind vârfurile copacilor.
Brusc capul unui şarpe (Un şarpe este un gând egoist, care s-a infiltrat brusc într-o dorinţă altruistă) uriaş apare în iarbă.

-La ce te gândeşti? (Vocea lui Baruch devine mai puternică.)

Doi ochi roşii îl fixează pe Yehuda.
Limba despicată a şarpelui îl biciuie în faţă.
Distanţa până la Yehuda se micşorează rapid.

-La ce te gândeşti?
(Baruch țipă). La orice altceva în afara de tine însuţi!

Şarpele se apropie rapid.
Doar câţiva metri îi mai despart... acuma doar centimetri.
Este imposibil de a preveni impactul.
Limba otrăvitoare a şarpelui e pe cale de a atinge faţa lui Yehuda...

***

Pentru un moment, suntem înapoi în casa lui Baruch.
Baruch îl vede pe Yehuda îngropându-şi faţa în palme.

***

Şarpele ţâşneşte pe lângă Yehuda, fără a încetini.
Capul i se zdrobeşte de un copac, spărgându-se în nenumăraţi şerpi mici negri, dispărând în iarbă.

***

Acasă la Baruch.
Yehuda este tăcut.

-Aceasta a fost graniţa.
(Vocea lui Baruch este calmă şi egală). Ţi-a fost frică, dar nu ai luat-o la fugă. Bravo ţie, Yehuda!

Yehuda se sprijină de perete ca să nu cadă.

Baruch: Mie mi-au trebuit ani întregi ca să pot face ceea ce ai făcut tu. Dar pe tine te-a însemnat de la început.
Yehuda (*este încă acolo*): Este de nedescris.
Baruch: Nici nu există necesitatea de a o face.

Yehuda îşi întoarce faţa către Baruch.

Baruch: Nu este nevoie să povesteşti asta cuiva.

Yehuda se îndreaptă către Baruch.

-L-am simţit... aşa cum te simt pe tine.

Baruch rămâne tăcut pentru o clipă.
Vede ochii lui Yehuda plini de dorinţă şi încântare.

Baruch (*liniştit*): Ţi-am spus, fiule! Vezi?!

Pe neaşteptate ochii lui Baruch se umezesc.

Baruch: El a fost, fiule!
Yehuda: M-a îmbrăţişat, aşa cum o mamă îşi îmbrăţişează copilul.

Baruch plânge, fără a-i fi ruşine de lacrimile sale. Plânge fără a le şterge şi repetă admirativ:

-Da, da! Aşa e El, Yehuda. Aşa e El!
-Am fost înconjurat de dragostea Lui! – exclamă Yehuda.
-Înconjurat! – repetă Baruch, cu ochii încă plini de lacrimi. Exact fiule! Înconjurat de dragoste! Deoarece El este dragoste, fiule! El este toată bunătatea care există. El ne dă totul şi nu cere nimic în schimb.

Brusc, Yehuda începe să plângă alături de Baruch. Îşi întinde lacrimile, peste toată faţa, încearcă să spună ceva, dar nu reuşeşte.
Mormăie ceva şi dintr-o dată suspină:

-Dar d...e c...e! de ce l-am părăsit? De ceeee?

***

Un fulger negru.
Capul şarpelui apare în iarbă.
Şerpii se târâie rapid spre Yehuda.

Vocea lui Baruch: Te-ai gândit la tine.
-Dar de ce, de ce m-am gândit la mine?!
-Nu ai fi putut face altfel, linişteşte-te.
-Dar de ce, de ce! Ştiam că nu trebuie!

Baruch îşi aşează cu grijă mâinile pe umerii obsosiţi ai lui Yehuda.

-Cine ţi-a spus că va fi uşor să arunci o privire în interiorul tău? – întreabă el.

-Dar... M-a lăsat să trec – murmură Yehuda.
-Te-a testat.

Yehuda îşi ridică ochii, ca să se uite la Baruch.

-Şi am reuşit să trec testul?!
-Ai reuşit!
-Dar El... a dispărut.
-Nu, El e cu tine. El e întotdeauna cu tine. Tu eşti cel care a încetat să-L mai simtă. El este aici. În mod constant...

Yehuda se uită împrejur.

-Unde e El?
Baruch: Aici.
Yehuda: Unde? De ce nu-L pot simţi? De ce?!
Baruch: Vei continua să lucrezi cu tine. Şi într-o bună zi, nu va mai dispărea. Aceasta pentru că vei deveni la fel ca El.

Baruch se holbează la faţă lui Yehuda.

-Dăruire şi dragoste. Chiar îţi doreşti, aşa e?
Yehuda (*expiră*): Foarte mult!
Baruch: Şi nu vei da înapoi?
Yehuda: Nici un singur pas!

Baruch este tăcut. Dă din cap.

-Vei fi minunat, Yehuda – rosteşte într-un final, o pot vedea. Dar ţine minte propria ta concluzie, ea este foarte precisă: Eşti întotdeauna înconjurat de dragostea lui, ca un embrion în mama sa. Mă auzi?
Yehuda: Da, o fac.
Baruch: Un embrion nu se gândeşte la el însuşi. Fă acelaşi lucru. Să nu te gândeşti la tine, fiule – acesta este lucrul principal!

Baruch îl fixează cu privirea pe Yehuda.
Şi brusc suspină zgomotos:

-O, ce bine ar merge ceva de băut acuma! O, ce m-aş îmbăta. Aş dansa pentru tine, aş cânta!
Yehuda: Ce melodie fredonai? Am auzit o melodie. Şi o ştiam.
Baruch: O, este o melodie minunată, „Mordechai Iosif". (Mordechai Iosif – o melodie pe care marele cabalist Rabinul Mendel din Kotzk a auzit-o de-a lungul ascensiunii sale spirituale.) Înfometaţi şi îngheţaţi, obişnuiam să o cântăm în Kotzk.

Yehuda încearcă să şi-o amintească, dar nu reuşeşte.

Yehuda: O ştiusem, dar acum am uitat-o.

Baruch începe să cânte şi Yehuda se alătură experimental.
Acum ambele lor voci, răsună într-un duet deasupra oraşului, deasupra pădurii, deasupra străzii de ţară, deasupra lui Yehuda, mergând singur de-a lungul marginii pădurii. Deasupra Varşoviei, deasupra cartierului evreiesc.

***

Varşovia. Cartierul evreiesc – zi.
Multe feţe de oameni în stradă, mergând pe trotuarul îmbibat cu apă de ploaie. Mai bătrân şi mai cocoşat, violonistul nebun, tot mai cântă la instrumentul lui într-o singură coardă.
Acelaşi negustor vinde cârnăciori, gonind leneş muştele...
Nimic nu s-a schimbat în cartierul evreiesc.
Nimic nu prevesteşte problemele ce vor urma.
Yehuda apare de după colţ.
Merge cu privirea în pământ, neobservând totuşi că păşeşte în băltoace şi noroi.
Aude aceeaşi melodie, dar dispare.
Yehuda ia colţul pe o stradă lăturalnică.
Brusc, mâna cuiva îl opreşte.
Yehuda îşi ridică privirea.
Un tânăr laic stă în faţa sa.

-Mă recunoşti? – întreabă el.

Yehuda (uitându-se mai de aproape): Yankele?
Yankele: În carne şi oase. Dar nu Yankele, nu! Yan. Yan Terletsky – un cetăţean liber al Marii Polonii, eliberat de orice religie.
Yehuda (*zâmbind*): Salutare, libere cetăţean al Poloniei.
Yan: Te recunosc. Tot isteţ, tot sarcastic! (Îl examinează pe Yehuda). Exact tipul de care avem nevoie... (apucându-l pe Yehuda de umeri). Yehuda, îţi cer o oră din timpul tău.
Yehuda (*în grabă*): Nu o am. Trebuie să scriu ceva. Urgent!
Yan: Jumătate de oră, atunci.
Yehuda: Îmi pare rău, trebuie să plec.

Încearcă să plece, dar Yan îi blochează drumul.

Yan: Nici măcar de dragul unei vechi prietenii?
Yehuda: Nici măcar de dragul prieteniei.
Yan (*ţinându-l cu blândeţe pe Yehuda cu mâna lui*): Atunci îţi voi spune scurt şi la obiect. Noi, Partidul Social Democrat al Poloniei, te invităm să ni te alături. Egalitatea tuturor oamenilor de pe pământ, este principiul nostru!

Brusc, Yehuda se uită la Yan cu interes.

Yan: Suntem un partid de oameni tineri şi pasionaţi. Nu sunt nici evrei nici polonezi printre noi. Suntem uniţi deasupra oricărui interes naţional limitat, de scopul măreţ de a uni lumea. Cum ţi se pare?
Yehuda: Este o idee adorabilă.
Yan: Ştiam că vei spune asta. Dintotdeauna te-am simţit foarte apropiat.
Yehuda (*stârnindu-se dintr-o dată*): Aceasta este o idee minunată, deoarece răsare dintr-o rădăcină măreaţă, Yankele.
Yan: Desigur! Dragostea şi egalitatea ne vor uni pe toţi! (Bucuros). Ştiam că vei fi cu noi! Sunt aşa de bucuros! (Îl îmbrăţişează pe Yehuda).

Yehuda: Este mai exact pentru că, Creatorul, Yankele, înseamnă egalitate şi pace!
Yan (*brusc*): Haide să lăsăm acest subiect de o parte.
Yehuda (*chiar mai încântat*): Dar chiar este aşa, Yankele. Ai încredere în mine! Acesta este cel mai important lucru dintre toate!
Yan: Acesta este cel mai puţin important lucru! (Ridicând vocea). Lasă-ţi toate fanteziile tale în urmă. El – Dumnezeul tău – este doar o invenţie, o şmecherie psihologică a viclenilor noştri strămoşi! Totul este în mâna omului, Yehuda. Nu există nici un Dumnezeu!
Yehuda: Yan, ascultă-mă...
Yan: Nu, tu mă asculţi. Şti de ce am venit la tine? Pentru că-mi aduc aminte de momentul când acel gând năzdrăvan a răsărit în mintea mea. Tu ai provocat asta! Ţii minte cum l-ai întrebat pe învăţător în clasă: „Unde e El?" Îţi aduci aminte când ai spus: „Dacă nu-L pot simţi, înseamnă că nu există." Îţi aduci?
Yehuda: Da, îmi aduc. Întradevăr chiar avem nevoie să-L simţim şi se poate face asta. Se poate şi trebuie făcut!
Yan: Aşteaptă, lasă-mă să termin. Tu ai fost cel care mi-a spart micuţa mea lume evreiască. Îţi sunt recunoscător pentru aceasta. De aceea am venit la tine mai exact, cu această propunere de a ni te alătura.
Yehuda: Dar ascultă... !
Yan: Asta este. Nu vreau să o aud. Eşti cu noi, sau nu?

Yehuda este tăcut.

Yan: Spune ceva. Aştept un răspuns.
Yehuda: Vei da greş.
Yan: Aşa deci.
Yehuda: Fără Creator, Yankele, nu poate funcţiona.
Yan (*ia o pauză, suspină, îl priveşte pe Yehuda*): Este o ruşine. Aşa o ruşine. Am crezut că vei înţelege. (Hotărât). Îmi pare rău, acuma eu sunt cel care trebuie să plece.

Yan se întoarce brusc şi pleacă.
Yehuda se uită la el.
Brusc începe să fugă după el, îl prinde din urmă şi încearcă să-i explice ceva, dar nu-i mai auzim cuvintele.
Yehuda gesticulează cu mâinile, vorbeşte înflăcărat.
Yan continuă să meargă de-a lungul străzii principale şi e de neclintit.
Yehuda rămâne în urmă.
Yan se pierde în învălmăşeală.

***

Camera lui Yehuda. Noapte.
O lumânare arde pe masă.
Yehuda şade în faţa unei cărţi deschise.
Se ridică şi se apropie de fereastră.
Câteva ferestre iluminate sunt presărate în întuneric.
Tatăl lui Yehuda intră tăcut şi se aşează într-un colţ.

Simcha: Deranjez?
Yehuda se întoarce să-l privească.
Simcha: Ai crescut Yehuda, în mod special în ultimele săptămâni.
Yehuda îşi priveşte tatăl, fără a răspunde, merge spre biroul lui, se aşează, şi începe să scrie ceva energic.
Simcha: Asta este, Yehuda. Ai crescut şi te-ai distanţat de noi. Mă auzi, Yehuda?
Yehuda (*continuând să scrie*): Îmi pare rău tată, nu am mult timp.
Simcha: Yehuda, suntem încă familia ta şi am vrut să-ţi spun...
Yehuda (*ridicându-şi brusc capul*):
Tată, nici nu-ţi dai seama cât de neimportant este ceea ce ai de gând să spui. Fiecare moment din această noapte, poate salva sau distruge multe vieţi.
Simcha: Rabinul Feldman ne-a prevenit că se va întâmplă asta. Ai încetat să mai fii fiul nostru. Ai încetat de a mai fi evreu.

Ezitând, Yehuda se opreşte din scris şi întoarce faţa către tatăl lui.

Yehuda: În faţa Creatorului suntem cu toţii egali.
Simcha: Nu te voi lăsa să mergi la Baruch mâine.
Yehuda: Nu mai poţi face nimic acuma, tată.

Simcha se ridică acceptându-şi soarta şi părăseşte camera.
Uşa se trânteşte.
Zidul subţire de scândură tremură.
Yehuda îl urmăreşte cu privirea.

***

Brusc şi neaşteptat, se regăseşte în grădina înflorită.
Doar pentru un moment. Pentru o scurtă clipă aude vocea liniştită a lui Baruch.

-Este în interiorul tău, această grădină! Realizezi asta, fiule? Este grădina dorinţelor tale.

Ramuri se leagănă, petalele florilor flutură.

-Şi toate tind spre Creator.

Yehuda este învăluit în pace.
Nu a mai experimentat aşa ceva înainte.

***

Yehuda stă la el în cameră, felinarul pâlpâie, cartea stă deschisă în faţa lui şi lumina serii pătrunde prin fereastra deschisă.

***

Dimineaţă.
Yehuda merge de-a lungul drumului de ţară care duce spre casa lui Baruch.
Îşi vede învăţătorul şezând singur pe prispa casei.
Yehuda se chiorăşte la soarele răsărind. Baruch arată mai în vârstă şi oarecum mai împăcat.
Yehuda ia loc lângă el.

-De ce nu ieşi nici o dată la lumină?

-Numeşti asta lumină? – răspunde Baruch. – Ce fel de lumină mai e şi asta? Lumină pentru noi, este noaptea, când toţi proştii acestei lumi dorm, şi nimeni nu te deranjează când te gândeşti la Lumină.

Atunci iese Lumina.
Baruch încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte.
Picioarele lui scheletice, scârţâie sub greutatea lui.

Baruch: Totuşi, este mai bine la mine în vizuină. Dă-mi o mână de ajutor.

Yehuda îl ajută pe Baruch cu grijă, sprijinindu-l de braţ.
În loc să intre, se plimbă încet spre pădure.
Se plimbă pe sub pini înalţi şi arcuiţi, înconjuraţi de linişte. Aceasta este completată doar de foşnetul slab al ierbii, de ciripitul unei păsări salutând şi căţăratul unui cărăbuş pe un fir de iarbă. Un purice micuţ stă agăţat de o picătură de rouă a dimineţii, o ciupercă scoate capul de sub acele de pin căzute.

Baruch (*uitându-se împrejur şi suspinând*): Mi-aş dori să pot trăi ca şi ei, fără ură.
Yehuda:E bine aici.
Baruch (*neaşteptat de tăios*): Ce ai spus?! Bine?! E bine când te simţi rău! Doar atunci urli către El! Când te simţi bine, nu ai nevoie de Creator.
Yehuda (*reflectând*):
Cum pot eu să le explic asta celor care se simt rău? Că rău e bine?
Baruch: Nu poţi. Te vor crede nebun.
Yehuda: Cum explici că ne simţim rău doar pentru că am pierdut conexiunea cu Creatorul?
Baruch (*dispreţuitor*): Ce? Ce ai spus?! Vrei să le explici asta lor, bestiilor acelea în două picioare?! Nici măcar nu te vor auzi (bate cu degetul pe ureche). Nu au cu ce să te audă! Ei trăiesc potrivit altei legi! Legea lor – cea umană – este de a acapara! Şi tu vrei să le spui

de un Creator şi de legea Lui?! Să dăruieşti? Nu. Nuuu, Yehuda. Doar loviturile îi vor învăţa că trebuie să trăiască diferit. Omul nu poate evita suferinţa, Yehuda.
Yehuda: Ba poţi.
Baruch:Şi eu spun, „nu poţi!"
Yehuda:Şi eu spun, „ba poţi!"
Baruch (mai tare): Şi eu spun, „nu poţi!"
Yehuda (*şi mai tare*)**:** Şi eu spun, „ba poţi!" Poţi să o faci fără suferinţă. Poţi! Putem să le explicăm, că ne aşteaptă acolo, cu fericire ameţitoare; că ne conduce spre fericire pură. Da, putem!

Baruch nu răspunde. Îl priveşte pe Yehuda obosit.

Yehuda: Ascultă (păşind în sus şi-n jos în jurul lui Baruch), le putem explica destul de simplu, că există o singură forţă în lume, o forţă, o lege – legea Lui – dragostea pentru alţii, că aceasta este cea mai mare avere pe care o putem dobândi, că un rău mare – egoul uman – stă în calea acestei averi, provocând toate adversităţile şi că poate fi corectat, stopând toate nenorocirile.
Baruch (*obosit*)**:** Nu vor asculta! Toate încercările mele...
Yehuda (*se opreşte în faţa sa*)**:**
Trebuie să încercăm din nou, şi din nou.
Baruch: Ei nu pot auzi.

Baruch se leagănă în faţă şi în spate pe picioarele lui subţiri şi bătrâne, dând din capul lui mare:

-Lui nu-i pasă de trupuri, Yehuda! Chiar nu înţelegi?! Creatorul stă de vorbă cu sufletul şi doar cu sufletul. Nu i-ar păsa mai puţin de corpul tău, şi de zadarnicele lui dorinţe. Vrei să fi un rabin bun, şti Tora din inimă, ajungi faimos, faci bani, te îmbuibi cu mâncare scumpă şi dormi bine! Noi trăim de dragul nostru, în timp ce El, trăieşte de dragul altora. Noi ne iubim doar pe noi înşine, iar El - doar pe ceilalţi. (Obosit şi îndurerat). Înţelegi că nu există conexiune între noi (Aruncându-şi braţele în sus), nimic din toate astea.

Yehuda:Când va apărea, această conexiune?! Va apărea, nu-i aşa?
Baruch (*foarte încet, foarte obosit*)**:** Când ne vom da seama, că nu poate şi nu va exista. Atunci va apărea.

Baruch suspină şi îşi desface braţele.

-Când vom fi disperaţi, când ne vom inunda inimile cu lacrimi şi vom insista, vom insista de-adevăratelea, ca această conexiune să se materializeze (ruşinat) – măcar o muşcătură mică, măcar o fracţiune de secundă – când vom insista cu întreaga forţă rămasă, pentru că fără aceasta, nu există nimic pentru care merită să trăieşti.

Baruch se opreşte, complet epuizat.

-Atunci rugăciunea iese la suprafaţă – (Suspină) din adâncul inimii. În urma acestei rugăciuni, se deschide Poarta Lacrimilor şi începi să-L simţi pe El. Atunci, în sfârşit înţelegi semnificaţia întregului. Şi plângi, şi plângi, dar de data aceasta sunt lacrimi de fericire. Şi totul intră în mod plăcut la locul lui.
Yehuda (*radiind de bucurie*)**:** Asta le voi spune! Şi ei vor înţelege. Ştiu că vor înţelege. Sunt sigur. În fond şi la urma urmei, nimănui nu-i place să sufere.

Baruch îl priveşte pe Yehuda. Brusc, se îndoaie picioarele sub el, dar Yehuda reuşeşte să-l prindă. Baruch se aşează obosit, pe ciotul unui copac.

Yehuda (*temător*)**:** Eşti în regulă? Vrei să te duc acasă?
Baruch: Nu. Mă simt bine.

Yehuda se aşează pe vine, lângă Baruch. Îl bate pe spate, de parcă ar fi un copil.

Baruch: Yehuda...
Yehuda: Da, Baruch.
Baruch: Voi fi de acord, cu o condiţie. (Îl mustră atent). Dacă îmi spui acum că ai vorbit cu El despre asta. Ai făcut-o?

ENNIK POLSKI

THE POLISH DAILY NEWS.

Detroit, Mich., Piątek 24go Stycznia, 1920 — Single Copy 2 cents.

kański byznes Preliminarya pokojo- Papież wstawia się PIĘDZIESIĘCIOLE
okojony o swo- we rządu sowietów za 200,000 jeńców LEUSZ
przyszłość. z Estonią.

Yehuda: Da, am făcut-o.
Baruch (*se luminează, cu un zâmbet subit*): Şi ţi-a dat binecuvântarea lui?
Yehuda: Da. În noaptea aceasta.

În momentul în care rosteşte aceste cuvinte, simte din nou grădina înflorită.
Grădina se întinde până departe spre orizont, la dealurile din depărtare.

-Aici este El! – Şopteşte Yehuda.

Stă nemişcat, fiindu-i frică să mişte.

-Îţi aduci aminte regula? – aude din senin vocea lui Baruch.
-Da. – răspunde el în şoaptă.
-Bine pentru tine! – vocea bătrânului e calmă. - Nimeni de aici nu se gândeşte la el însuşi.
-Nici eu.

O rază de soare se joacă pe trunchiul unui imens copac (Copacul este calitatea de dragoste şi dăruire, într-o persoană. Când această calitate este folosită de dragul altora, se consideră că persoana se află în Grădina Eden. iar când se foloseşte în scop propriu, regulile Grădinii Eden sunt încălcate şi persoana este „expulzată" din ea). La dreapta lui Yehuda. Ceva îi distrage privirea lui Yehuda. Priveşte atent spre frunziş.

-Nu o fă.. – Se aude vocea lui Baruch.

Dar Yehuda a păşit deja înspre copac.

-Yehuda...

Ceva sub frunze luceşte şi-i captează atenţia. Întinde mâna, ca să atingă trunchiul copacului.

-Nu mă asculţi, fiule.

Yehuda aşează un picior pe craca de jos a copacului.

-Nu pot face nimic. – se aude vocea lui Baruch din depărtare. – Este evident că trebuie să treci singur prin toate astea. Tu însuţi.

Vântul trece pe deasupra ierbii, îndoindu-i firele în jos. Yehuda se caţără în copac, folosindu-i ramurile drept trepte.
Vântul suflă mai tare. Yehuda încearcă să ajungă la obiectul strălucitor ascuns în frunziş.
Vântul se înteţeşte, transformându-se în vijelie. Păsările îşi iau brusc zborul. Dintr-o dată norii acoperă cerul.
Yehuda, nefiind în stare să se mai ţină de trunchi, cade în iarbă.
Un fulger de lumină.
Yehuda fuge pe un câmp.
Vuietul viscolului şi al apei pe cale de a se apropia, se aud din spate.
Yehuda întoarce capul, în fugă şi vede coloane de apă măturând grădina din calea lor.
Observă o crăpătură între stâncile din faţă.
Ploaia se transformă în potop. (Ploaia este calitatea de a dărui într-o persoană, calitatea Creatorului. Ploaia se transformă în potop, atunci când o persoană doreşte să o folosească în scop personal, în loc de spre binele altora).

***

O pădure în apropierea casei lui Baruch. Yehuda merge în cerc printre pini, devenind din ce în ce mai rapid.
Acuma fuge.
Baruch îl priveşte atent.

-Opreşte, fiule! Opreşte! – repetă el.

Un fulger de lumină!
O apă înfoiată, smulge din rădăcini pomul secular care era aşezat în mijlocul grădinii. Îl azvârle învârtindu-se prin aer, după Yehuda.
În ultima clipă Yehuda sare cu capul înainte în crăpătura dintre stânci.
Aude vocea lui Baruch tresărind de bucurie.

-Te naşti!

Valul se izbeşte de pereţii stâncii, intrând în tunel şi luându-l pe Yehuda pe sus. Curentul puternic îl ridică, îl întoarce cu capul în jos, şi-l loveşte de stânci, în timp ce-l duce înainte.

***

Înapoi în pădure.
Yehuda fuge prin pădure, mângâind trunchiurile copacilor, cu vârful degetelor.
Baruch îl priveşte şi continuă să-şi şoptească:

-Te naşti, fiule, te naşti.

***

Un fulger de lumină.
Yehuda se scufundă.
Trunchiul unui copac vine grăbit, cu vârful aţintit spre Yehuda.
Yehuda închide îngrozit ochii.
Arborele trece pe deasupra, lăsând să se întrevadă o scorbură în mijlocul trunchiului, suficient de mare, că să încapă un om înalt.
Îl înghite pe Yehuda.

***

Pădurea.
Yehuda se opreşte brusc din fugă. E nemişcat.
Baruch îşi ridică mâna, dar nu e în stare să scoată vreun cuvânt.

***

Un fulger de lumină!
Un alt copac se iveşte din vârtej.
Vârful lui, stă ca o pană în celălat copac, închizând perfect scorbura.
Se aşterne tăcere. Întuneric.

***

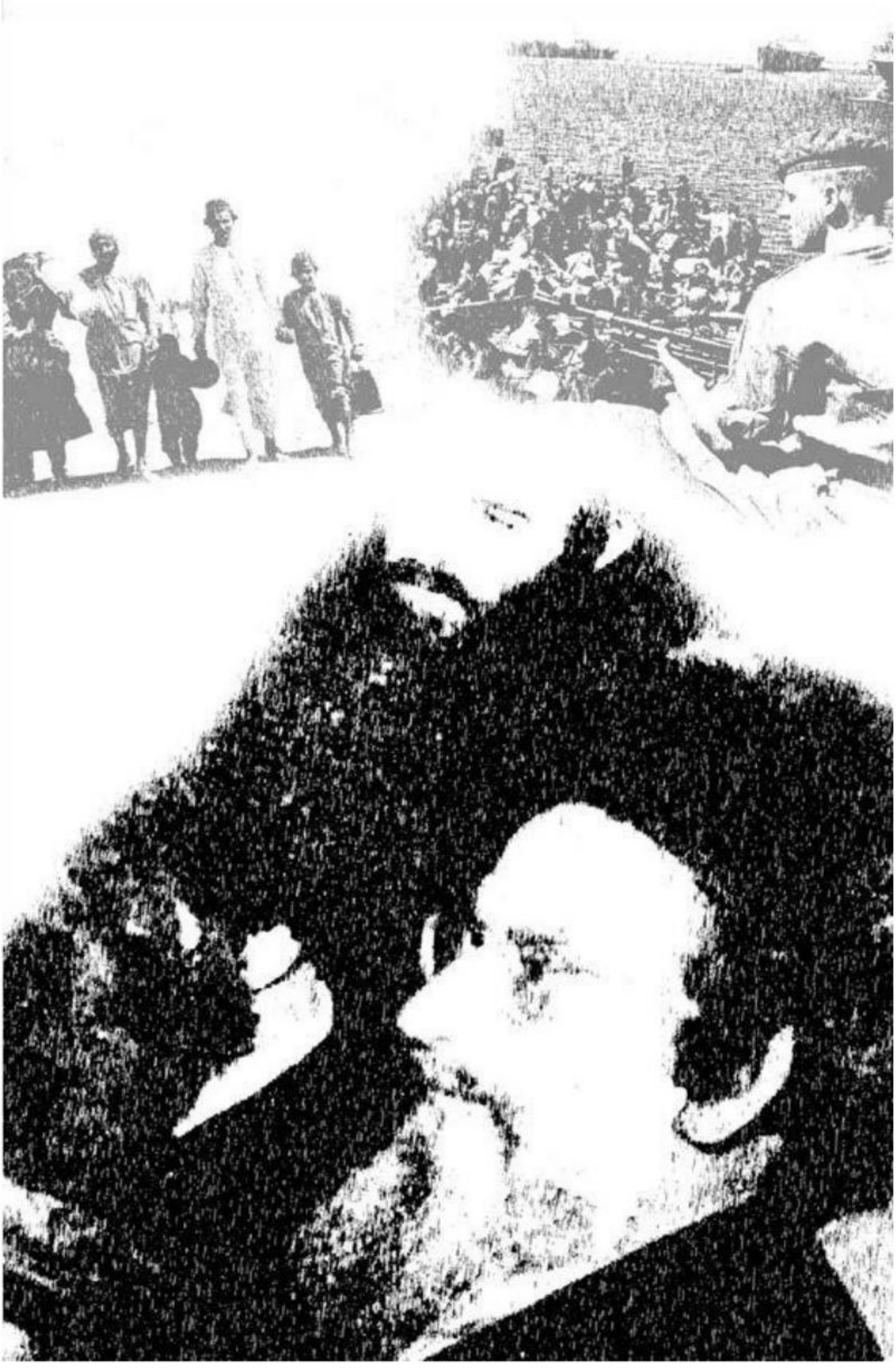

Pădurea.
Yehuda stă cu faţa îngropată în scorbura unui stejar secular.
O veveriţă, ceva mai sus, scoate capul din scorbura ei.
Baruch este alături de Yehuda. Îl bate uşor pe spate, ca şi cum ar fi un copil mic.
Ambii sunt tăcuţi pentru mult timp.
Yehuda nu-şi poate reveni.

-Ştiu fiule, o poţi face! – spune într-un final Baruch cu o voce calmă.
-Voi încerca, - răspunde Yehuda.
-Nu vei încerca, ci vei reuşi!

Baruch îl priveşte pe Yehuda în ochi.
Yehuda este încă încărcat de emoţiile experienţei.

-Vei cădea şi te vei ridica (O „cădere" sau „regres" are loc atunci când o persoană care aspiră la spiritualitate, simte o dorinţă egoistă, care este dincolo de abilitatea persoanei de a se abţine şi cauzează „căderea" persoanei în ea. O „ascensiune" are loc atunci când cineva corectează acea dorinţă egoistică, şi se ridică deasupra ei) din nou, face parte din proces. Este necesar! – spuse Baruch. – Nu poate fi lumină („Întunericul", este guvernarea egoului asupra unei persoane, o guvernare care ascunde Creatorul şi lumea spirituală de o persoană. „Lumina" este revelaţia calităţii de a dărui şi de a iubi, într-o persoană, permiţându-i acesteia să descopere lumea spirituală, pe Creator) fără întuneric; nici zi fără noapte.
-Înţeleg, dar este foarte greu, - răspunse Yehuda.
-Prima etapă s-a terminat. Este cea mai importantă dintre etape, spuse Baruch. Acuma începe procesul de curăţare a mizeriei („Curăţare" înseamnă eliminarea mizeriei – munca de corectare a dorinţelor egoiste, de primire cu scopul de a da plăcere altora, de exemplu Creatorului) tale. Înţelegi, că este absolut necesar, fiule.
-Da.
-Înţelegi că nu poţi trăi de dragul tău, fiule, atâta timp cât El „trăieşte" doar pentru toţi ceilalţi.

Baruch zâmbeşte şi-l priveşte pe Yehuda în ochi.

-Să trăieşti pentru tine însuţi, este mizerabil.
-Înţeleg Baruch, - răspunse Yehuda – înţeleg.
-Trebuie să ne curăţăm de ea, fiule.
Yehuda (*suspină*): Dacă aş putea... s-o smulg din mine, toată dintr-o dată!
Baruch: Nu o poţi face dintr-o dată. Nici răsăritul nu este dintr-o dată, ci pas cu pas. Vei reusi, fiule, vei reuşi!
Yehuda (*ferm*): Voi reuşi, Baruch.

Baruch zâmbeşte.

-Bravo! Să nu îndrăzneşti să spui altceva! Mii şi mii din cei mai măreţi înţelepţi privesc acum înspre tine Yehuda, cu dragoste şi speranţă. Sunt pregătiţi să se lase rupţi în bucăţi, sau tăiaţi felii, doar ca să simtă ceea ce tu ai simţit! Şi El te-a ales pe tine, şi nu pe ei. Du-te la El fiule, du-te, tânjeşte, roagă-te, străpunge, urlă, dar nu te opri!
Yehuda: Merg la El, Baruch. Zbor spre El.

***

Un fulger de lumină.
Apa ţâşneşte în continuare, azvârlind trunchiul arborelui uriaş cu Yehuda în interiorul ei, ca pe o scobitoare imensă.

-Ai intrat în arcă. („arca" este un sistem închis al dorinţelor, care au ca obiectiv doar dăruire şi dragoste. Aparent o persoană se ridică deasupra egoului şi temporar „înăbuşeşte" restul dorinţelor, mai exact se fereşte a le folosi. Astfel, cineva „navighează" în arcă, fiind protejat în interiorul gândurilor pure). -Se aude vocea lui Baruch, prin tumultul de apă.- Arca este în interiorul tău!

Un alt trunchi de copac, înţepenit perpendicular ca un catarg în scorbură, ţâşneşte pe lângă prăpastia îngustă.

-Ţine-te, fiule! Păstrează-ne în gând, pe noi toţi.

Şi din nou foşneşte pădurea. Iarba se leagănă sub o uşoară adiere. Baruch este tăcut, se chiorăşte înspre tufăriş, în timp ce-şi mută privirea de la Yehuda. Se holbează la o albină ce zboară din floare în floare.

Baruch: Este aşa de armonios şi pur aici. Ar trebui să-ţi cauţi alt profesor, Yehuda.

Yehuda ridică privirea spre el. Nu răspunde.

Baruch: Nu mai am ce să te învăţ. Sufletul tău, te va ghida de aici mai departe.
Yehuda: Unde voi găsi un alt învăţător?
Baruch: Continuă să cauţi. Întreabă. Dacă întrebi, ţi se va dezvălui. Creatorul nu te va părăsi acuma. Are planuri mari cu tine. Vin vremuri noi şi nu sunt potrivite pentru antici ca mine.
Yehuda: Să te duc acasă?
Baruch: Nu, voi ședea aici pe acest ciot şi voi asculta la liniştea din jur. Poate o să învăţ una alta.

Yehuda se ridică.

Yehuda: Trebuie să plec.
Baruch: Du-te.

Yehuda se întoarce şi o ia repede în josul străzii. Baruch îl urmăreşte cu privirea, în timp ce-i rosteşte numele.

-Yehuda!...

Yehuda nu-l mai aude.

Baruch: Nu te mai reîntoarce vreodată aici, Yehuda! Nu trebuie să mai revii aici.

Yehuda măreşte pasul, aproape fuge.

-Dar te voi aştepta, şopteşte Baruch, marele meu student... şi învăţător.

***

Varşovia. Strada principală.
Yehuda merge grăbit, neconştientizând exact paşii. Cufundat în gânduri, nu reacţionează la nimeni şi nimic.

***

Scurt metraj:
Cronica începutului secolului douăzeci.
Un maiestuos bal mascat la palatul de iarnă din Sankt Petersburg.
Prima cursă de biciclete Tour de France.
America recunoaşte independenţa statului Panama.
Primele demonstraţii comuniste în Polonia.
Fraţii Wright fac primul lor zbor.
Maşinile încep să devină la modă.

***

Varşovia. Strada principală.
Freamătul tot mai mare al unei mulţimi se apropie de undeva.
Yehuda ridică privirea.
Se trezeşte în mijlocul străzii; mulţimea mărşăluieşte înspre el.
Steaguri roşii flutură deasupra capetelor oamenilor. În fundal se aude imnul internaţionalei comuniste.
Yehuda se trezeşte în mijlocul mulţimii, mergând alături de ei, în primele rânduri.
Steaguri flutură deasupra capului său.
Bărbaţi tineri şi femei tinere mărşăluiesc alături de el.
Cineva îl prinde de braţ.
Faţa lui Yan apare din mulţime.

Yan (urlând deasupra mulţimii): Am ştiut că nu vei sta deoparte.

Cineva îi înfige un steag roşu în mână.

Mulţimea: Frăţie! Egalitate! Libertate!

Yehuda începe să strige alături de ei.
Oamenii de pe trotuar privesc uimiţi către un evreu ortodox, ducând un steag roşu şi strigând sloganuri comuniste alături de restul mulţimii.
O femeie frumoasă îl prinde pe Yehuda de mână, Yan îl ţine de cealaltă mână. Yehuda zâmbeşte.
Feţele tuturor sunt luminate de fericire şi inspiraţie.
Brusc, un detaşament al poliţiei călare, atacă mulţimea de pe două străzi lăturalnice.

Poliţia: Tăceţi din gură, mizeriilor!

Poliţiştii, mânuind bastoane, încep să lovească în mulţime, bastoanele lor coborîndu-se asupra capetelor din mulţime.
Mulţimea se agită, după care intră în colaps.

Mulţimea: Ce faceţi măi, futu-vă mama voastră!

Oamenii încep să cadă pe pavaj, ţinându-se de cap. Sîngele şiroieşte printre degetele lor.
Un baston se ridică deasupra lui Yehuda.
Faţa distorsionată a unui poliţist se vede deasupra lui:

-Ahaaa, evreu jegos, vrei egalitate?!

Deîndată o mâna puternică îl împinge pe poliţist, îl apucă pe Yehuda de reverul hainei, şi-l trage la o parte.
Yehuda e apăsat pe zidul casei din apropiere.
Yan este alături de el.
Îl împinge pe Yehuda într-un intrând.

Yan: Eşti viu?! Atunci strigă către Dumnezeul tău!

Prin poarta întredeschisă vedem oameni fugind. Poliţia îi urmăreşte călare, lovindu-i cu bastoanele.

Yan: Nu ai pe cine să strigi, hă?! Nimeni! Pentru că El nu poate exista! Priveşte ce face El, Dumnezeul tău!

Yehuda încearcă să spună ceva, dar Yan sare pe el, apăsându-şi mâna pe gura lui Yehuda, înăbuşindu-i cuvintele.

Yan: El nu există! Nu există! Şi dacă există, nimeni nu are nevoie de aşa un Dumnezeu, pentru că El este acoperit cu sânge! Sângele nostru!

Poliţia cafteşte un băiat tânăr.
Băiatul plânge în hohote:

-Nu o să mai fac niciodată. Nu o mai fac...

Un alt poliţist o târăşte pe fata frumoasă care a mărşăluit alături de Yehuda, de păr.

Yan (*şoptind*): Nu eşti în stare să-mi explici asta, nu eşti!

Îi ia pălăria lui Yehuda şi o aruncă pe jos.
Fuge în stradă, se repede în faţa calului poliţistului, sare în sus, îl trage pe poliţist de jachetă jos de pe cal. O prinde pe tânără de mână şi o iau amândoi la fugă, dispărând după colţ.

***

Seară. Cartierul evreiesc în Varşovia.
Un cuplu mai în vârstă, trece pe lângă Yehuda, care stă aşezat pe treptele casei.
Haina îi este murdară, mâinile îi sângerează.

O femeie: Eşti bine?
Yehuda (*ridicându-şi capul*): Nu, deloc.
O femeie: Te pot ajuta?
Yehuda: Nu ştiu.

Se ridică şi porneşte în josul străzii.
Yehuda se îndreaptă către aleea unde locuiește. Urcă încet treptele spre apartamentul său, şi deschide uşa. Odată intrat, merge direct în cameră. Mama lui îl urmează grăbită, uitându-se speriată la el.

Yehuda: Am căzut. Nimic grav.
Mama: Acolo, în camera ta...

Nu apucă să termine, Yehuda deschide uşa şi rămâne în pragul ei. Rabinul Feldman şi Dascălul Şmuel, şed împreună la masă. Tatăl său stă rezemat de perete, în celalalalt capăt al camerei.

Yehuda (*de îndată*): Nu fi îngrijorat tată, pur şi simplu am căzut. (Întorcându-se către oaspeţi).
Bună Rabine Şmuel. S-a întâmplat ceva?
Rabinul Feldman (*examinând-ul*): Nu fi surprins Yehuda. Tatăl tău Simcha ne-a invitat aici. Te rog, ia loc.

Yehuda rămâne în picioare, şi-l priveşte pe tatăl lui.

Rabinul Feldman: Studiezi Cabala şi noi nu te mai putem opri.
Dascălul (*cu asprime*): Interzice-i să studieze Cabala! Am spus-o de multe ori şi nu mă opresc din a o repeta!
Rabinul Feldman: Păi nu mai e aşa de simplu acum.
Dascălul (*adresându-se lui Yehuda*): Ai rupt fiecare legământ. Şi ce ne-a spus tatăl tău, Simcha...

Simcha încearcă să nu privească înspre Yehuda.

Dascălul: Simcha spune că-i consideri pe ne-evrei egali cu evreii.
Yehuda: Cel mai important lucru este, dacă cineva tinde sau nu către Creator.
Dascălul: Şi nu face nici o diferenţă dacă este evreu sau nu, corect?
Yehuda: Corect. Este irelevant.

Dascălul aruncă o privire rapidă către fiecare:

Dascălul: Se pare că acest caz este clar. Trebuie să oprim asta complet şi pe loc! (Arătând cu degetul către Yehuda). Acest om a venit să distrugă tot ceea ce ne-a ţinut uniţi de secole. Este mortal pentru noi. Yehuda, îţi interzicem să mai studiezi Cabala (fierbând). Acest nebun Baruch, canalie, idiot!

Rabinul Feldman: Şmuel, se poate? Te rog...

Dascălul: Păi uită-te ce le face elevilor mei. (Întorcându-se spre Yehuda). Îţi repet, îţi interzic să studiezi Cabala.
Yehuda: Nu pot asculta de tine, Rabine Şmuel. Ceea ce ceri tu de la mine, este să încetez să mai respir, să încetez să mai trăiesc. Nu pot face asta.
Dascălul (*adresându-se Rabinului Feldman*): Trebuie să interzicem tuturor evreilor din Polonia de a mai vorbi cu el. Tuturor evreilor din Polonia.
Rabinul Feldman: Eu îmi amintesc că ai aplicat pentru învestitură ca şi rabin?
Yehuda: Da, aş vrea să dau examenul pentru învestitură ca rabin şi să încep să predau.
Dascălul: Ceeee? Chiar crezi că după tot ce am auzit noi acum, aceasta va fi posibil?
Yehuda: Îţi cer doar un minut de răbdare; îţi pot explica totul.
Dascălul: De ce te-am asculta?!
Rabinul Feldman: Aşteaptă un minut, Şmuel. Te ascultăm, Yehuda.
Yehuda: Trebuie să introducem cât de urgent posibil, studiul cărţii *Zohar* în toate instituţiile noastre educaţionale. Trebuie să introducem ca materie obligatorie Cabala, care să fie studiată de la o vârstă cât mai fragedă posibil. Prin aceasta, vom atrage Lumina în această lume şi vom sfârşi toate suferinţele. Pot crea o programă. Pot începe să predau...
Dascălul: Un ateu nu poate preda evreilor. Şi tu eşti un ateu!

O pauză. Dascălul îl priveşte pe Yehuda, pe Rabinul Feldman, apoi pe Simcha, şi înapoi pe Yehuda.

Dascălul (*ferm*): Eu, ca membru al consiliului, voi face tot ce-mi stă în putinţă, ca să fiu sigur că vei pica examenul. Nu vei fi un rabin! Nu voi permite această nenorocire pe care ai ales-o ca să contaminezi şi să distrugi oamenii noştri.

Se ridică brusc şi părăseşte încăperea. Uşa se trânteşte în urma lui. Rabinul Feldman dă din cap, în timp ce îl priveşte plecând.

Rabinul Feldman: De ce trebuie să te confrunţi cu toată lumea Yehuda? De ce?

Yehuda se aşează, se uită înspre Rabinul Feldman, apoi către tatăl său. Simcha nu ştie încotro să-şi îndrepte privirea. Se întoarce.

Rabinul Feldman (*adresându-se lui Yehuda*): Spune-mi de ce tu, cu mintea ta briliantă, nu poţi rămâne tăcut atunci, când este nevoie să laşi anumite lucruri nespuse? Eşti aşa de inteligent! Vrei să ajungi rabin, nu-i aşa?
Yehuda: Da.
Rabinul Feldman: Vrei să predai oamenilor?
Yehuda: Acesta este singurul motiv pentru care îmi doresc să devin rabin.
Rabinul Feldman: Deci trebuie să fi isteţ! Uită-te la ce ai făcut cu dascălul! Începe să tremure, doar când te vede. Aproape că a reuşit să marcheze mai înainte. Pentru ce să-l învinuim? Aşa a fost învăţat, nu este de învinuit. Trebuie să-i explici totul dintr-o perspectivă diferită.

Yehuda este tăcut, îşi apleacă privirea.

Yehuda: Încerc, dar nu reuşesc.
Rabinul Feldman: Păi faptul că realizezi acest lucru, este deja un pas înainte. Bine făcut. Şi acum, (rezemându-se comfortabil) spune-mi ceea ce lui nu i-ai spus.

Yehuda îl priveşte pe Rabinul Feldman suspicios.

Yehuda: Totul?
Rabinul Feldman: Păi, dă-i drumul, spune-mi aşa cum este. Noi evreii suntem răi, aşa-i?

Yehuda este închis în sine.

Rabinul Feldman: Ţi-am spus să nu-ţi fie teamă, aşa că nu-ţi fie teamă, vorbeşte!

Yehuda (*răzgândindu-se*): Ochii întregii lumi, sunt aţintiţi asupra noastră.
Rabinul Feldman: Aşa a fost dintotdeauna.
Yehuda: Acum vor fi mai mult ca niciodată. Nu va mai exista indulgenţă.
Rabinul Feldman: De ce? De ce acuma în mod special?
Yehuda: Un secol îngrozitor se aşterne, un secol cu suferinţe oribile, ură cumplită, şi egoism fără precedent. Şi noi evreii vom fi vinovaţi de suferinţa întregii omeniri.
Rabinul Feldman: Aceasta este ceea ce cred ateii?
Yehuda: Asta este ce crede Cabala, cartea Zohar, este ceea ce crede Creatorul.

Feldman este tăcut. Se dau lupte puternice în interiorul său.

Yehuda (*cu patimă*): Noi suntem cei care îl împiedică pe Creator de a fi dezvăluit în lume.
Rabinul Feldman: Noi suntem poporul ales; noi respectăm legile şi poruncile.
Yehuda: Nu ar trebui să ne fălim, să ne umplem de cunoştinţe şi să devenim aroganţi, lăudându-ne cu păstrarea meticuloasă a poruncilor. Nu!
Simcha: Yehuda, încetează!
Rabinul Feldman: Lasă-l să vorbească!
Yehuda: Trebuie să respectăm totul doar pentru a putea dezvălui Creatorul, Lumina, Dragostea, întregii lumi. Să devenim purtătorii Luminii în loc de întuneric.

Simcha işi priveşte fiul mirat şi îngrozit.

Rabinul Feldman: Dacă vei vorbi în felul acesta, nimeni nu te va înţelege. Eşti mult prea direct, prea deschis.
Yehuda: Mi-ai cerut să-ţi spun întregul adevăr.
Rabinul Feldman: Este mult prea mult.

Yehuda: Mă voi strădui să fiu mai clar. Voi cauta căi să expun totul mai bine, aşa ca ei să poată înţelege. Voi face tot efortul care-mi stă în putinţă. De ce mi-a fost dăruită viaţa, dacă nu pentru asta? Dacă nu, întreaga omenire va experimenta un chin fără precedent.
Rabinul Feldman: De unde ştii toate acestea?
Yehuda: Ştiu.
Rabinul Feldman: Cum?
Yehuda: Le văd.

Rabinul Feldman îl priveşte tăcut. Tăcere pluteşte în aer. Picături de ploaie cad în spatele ferestrei.

Rabinul Feldman: Bănuiesc că ştii că ai nevoie de trei scrisori de recomndare, că să fii admis la examen.
Yehuda: Da, ştiu.
Rabinul Feldman: Şi ştii pe cineva care te va recomanda?

Yehuda este tăcut.
Rabinul Feldman se scoală şi păşeşte spre uşă. Se opreşte în pragul uşii.

Rabinul Feldman: Îţi voi da recomandarea mea. Îl voi ruga şi pe Rabinul Zilber şi pe Rabinul Epstein să garanteze pentru ţine. Ei te iubesc pentru sârguinţa şi cunoştinţele tale profunde. Desigur nu le voi spune ce am auzit astăzi de la tine.
Yehuda: Îţi sunt recunoscător, onorate rabin.

***

Rabinat. (Rabinat provine de la cuvântul ebraic Rabanut, şi este o instituţie condusă de rabini, care testează cunoştinţele studenţilor şi îi învesteşte ca rabini. Rabinatul, judecă, conduce, căsătoreşte şi divorţează în interiorul Iudaismului Ortodox). Un coridor lung.
Evrei în capoate negre (manta tradiţională, sutană) şi streimel (pălărie tipică de blană), şed de-a lungul peretelui, adunaţi lângă o uşă închisă. Doi studenţi îşi presează urechile de gaura uşii, încercând să tragă cu urechea la ce se întâmplă înăuntru şi raportând în şoaptă.

Studentul #1: A răspuns din prima!
Studentul #2 (*admirativ*): Nici măcar nu a făcut o pauză de gândire!
Studentul #1: Mamă, ce răspuns!
Cineva din mulţime: Sunt deja peste trei ore.
Studentul #1: Sunt tăcuţi.
Studentul #2: Sunt tăcuţi.
Altcineva din mulţime: Deeeci!
Studentul #1: Păi, încă sunt tăcuţi! Nici un cuvânt.
Studentul #2: Şşşt, vorbeşte Rabinul Zilber. Îl felicită, a trecut examenul. Ştiinţe excelente. Speră că...

Se deschide uşa, cei doi evrei aproape cad jos.
Dascălul iese, face câţiva paşi de-a lungul coridorului.
Rabinul Feldman şi alţi membrii ai comisiei îl urmează. Vorbesc între ei, dând din cap.
Dascălul se opreşte brusc, aşteptându-l pe Rabinul Feldman.
Îi şopteşte, dar suficient de tare, încât să poată auzi toată lumea.

Dascălul: Faci o greşeală teribilă.
Rabinul Feldman trece pe lângă el.
Dascălul (*apropiindu-se de un rabin care merge în urma Rabinului Feldman*): Rabine Zilber, trebuie să-l oprim. (Se întoarce spre alt rabin mai în vârstă). Rabine Epstein!
Rabinul Epstein: Am făcut tot posibilul ca să-l opresc. Ai văzut și tu însuţi. Dar este imposibil.
Rabinul Zilber: Nu pot pica pe cineva cu astfel de cunoştinţe fenomenale... (şovăie) şi simţuri.

Rabinii continuă drumul lor, povestind unul celuilalt.
Yehuda iese din cameră.
Simcha sare la Yehuda, veselia lui, făcându-l să pară un copil mic.
Everei îi înconjoară, strângând mâna lui Yehuda.
Dascălul Şmuel stă la distanţă, la capătul coridorului, urmărind scena.

***

Cartierul evreiesc din Varşovia.
O dimineaţă strălucitoare.
Simcha şi Yehuda merg în josul străzii.
Simcha nu se poate opri din vorbit, neputându-şi stăpâni bucuria.
Două fete de 16 ani, vin înspre ei.
Una dintre ele îşi ridică ochii şi-i zâmbeşte timid lui Simcha.
Simcha îi întoarce zâmbetul.
Fetele trec mai departe.
Yehuda întoarce capul după ele.

Yehuda: Cine a fost fata aceasta tată?

Simcha: Rivka, o rudă îndepărtată.

Yehuda: Ce vârstă are?

Simcha: Şaisprezece.

Yehuda: Mi-aş dori-o de nevastă.

Simcha îl priveşte pe Yehuda. Yehuda dă din cap.

Yehuda: Un cabalist trebuie să fie căsătorit.

***

Un picior încălţat cu un pantof negru, sparge un pahar învelit în hârtie. Deîndată începe să cânte muzică evreiască; suntem la o nuntă hasidică. (Hasidismul este un curent al comunității evreiești din Polonia secolului al optisprezece-lea, bazându-se deopotrivă pe dragostea și pe teama față de Dumnezeu. Scopul acestui curent este de a nu rămâne închistat în dogme teologice fără o finalitate practică.)
Yehuda, mirele, este aruncat în sus, spre tavan, aşezat pe un scaun. Pălării hasidice sunt aruncate în aer, hasidici veseli sar în sus şi în jos, într-un dans tradiţional. O formaţie cântă, bătând ritmul muzicii. Nunta este plină de veselie, şi pentru un timp sunt uitate toate problemele! Pare că invitaţii plutesc prin aer.

Baruch se uită la festivităţi dintr-un colţ.

O ceata de copii îl înconjoară.
O sticlă aproape goală de votcă stă în faţa lui.
Baruch îl urmăreşte pe Yehuda din priviri.
Yehuda, în mijlocul unui dans, îi întâlneşte privirea.
Baruch închină capul spre el, ridică paharul, bea şi brusc paharul dispare din mâna sa.
Baruch zâmbeşte, şi cu grijă scoate un pahar plin cu votcă, din mâneca mantalei lui unsuroase.
Copii din jurul lui râd în hohote.
Yehuda râde.
Ce îl aşteaptă pe Yehuda?
Imediat după nuntă, proaspeţii miri, Yehuda şi Rivka, se mută din Varşovia în micul orăşel Pursov.
Îşi închiriază un apartament exact vis a vis de părinţii lui Rivka.

Miezul nopţii. Linişte.
Micul orăşel polonez este cufundat în somn. Luna alunecă agale pe cerul plin de stele.
Sub ea, o casă veche din lemn, toate geamurile întunecate.
Un licărit slab apare în una din ferestre.
Brusc, liniştea este deranjată de sunetul gheţii sparte.
O pereche de picioare goale, sparg gheaţă şi intră într-un lighean cu apă îngheţată.
O cameră slab iluminată.
Yehuda dă din cap şi îşi apropie cartea mai tare de faţă. Picioarele îi sunt cufundate în apa îngheţată.
Tânăra lui soţie Rivka, îl priveşte din spatele draperiei.
Pare înfricoşată.
Din stradă se vede silueta lui Yehuda, în geamul slab iluminat. O femeie îl observă de pe partea cealaltă a străzii. Este Dvora, mama lui Rivka.
Îşi întoarce capul spre cameră şi spune ceva. Faţa somnoroasă a soţului ei, apare în geam, alături de ea. Ambii privesc pe fereastră, spre profilul

ascuţit al lui Yehuda, nemişcat ca o fotografie şi concentrat la maximum.

Apartamentul lui Yehuda şi Rivka. Zori de zi.
Yehuda stă aplecat asupra cărţii.
Flacăra din lampă se stinge într-o dâră de fum.
Ceasul arată cinci dimineaţa.
Rivka este trează şi pregăteşte micul dejun.
Se vede că este gravidă.

Un bătut în surdină la uşă.
Rivka răspunde.
Părinţii ei stau în pragul uşii.
Intră.
Yehuda îl salută pe tatăl ei.
Tatăl poartă un Tallit (Tallit este un şal alb, folosit de evrei la rugăciune) alb. Este plin de respect de sine, în anticiparea rugăciunii de dimineaţă.
Dvora o sărută pe Rivka.

***

O sinagogă într-un mic orăşel.
Tatăl lui Rivka şi Yehuda, stau unul lângă altul, rugându-se.
Camera este albă, cu Tallituri acoperind capetele bărbaţilor.

***

Apartamentul lui Yehuda şi Rivka.
Tatăl lui Rivka şi Yehuda stau la masă.
Rivka şi Dvora sunt ocupate, servindu-le modestul mic dejun.

Tatăl (*adresându-se lui Yehuda*): Arăţi obosit, ai parte de destul somn?
Yehuda: Da, sunt bine.
Tatăl: Câte ore dormi?
Yehuda: Trei ore îmi ajung.

RADIATION haza
TOUCHING or REMOVING
SCRAP OBJECTS IS
PROHIBITED
THIS INCLUDES BLASTED DEBRIS, FUSED SILICA
METAL FRAGMENTS etc LOCATED North of this POINT

Tatăl: Nu se poate!
Yehuda: Mi se pare că şi astea sunt prea multe.
Tatăl: Înţeleg... Yehuda, ai o nevastă tânără.
Rivka: Tată, te rog...
Tatăl: Nu aveţi strop de bani.
Rivka: Îţi vom plăţi datoria luna viitoare.
Tatăl (*ferm*): Şi tu cine ştie ce faci... De ce te trezeşti la unu noaptea?
Yehuda: Noaptea îmi este dată pentru studiile mele.
Tatăl: Nu, noaptea îţi este dată să fi alături de soţia ta (întorcându-se spre Rivka: Să taci, Rivka!) ca să te poţi odihni şi să întâmpini dimineaţa revigorat, cu o rugăciune, şi nu în ultim rând, să-ţi procuri pâinea de zi cu zi. Ai de hrănit o familie.

Dvora se aşează în spatele soţului ei.

Tatăl: Ţi-am dat-o pe Rivka, crezând că ai de gând la modul serios să întemeiezi o familie.
Rivka: Tată, opreşte-te! Te amesteci în vieţile noastre!
Dvora: Nu, asta este greşit. Nu mai suportăm să privim cum te părăseşte în fiecare noapte... făcând Dumnezeu ştie ce!
Rivka: Yehuda ştie ce face!
Dvora: Eu cred că nu face nimica.Nu a adus încă acasă nici un bănuţ!
Rivka: Mamă!
Dvora: Începeţi să ascultaţi de cei mai în vârstă. Voi amândoi. Vrem să aveţi o familie normală. Această Cabala se bate cap în cap cu vieţile voastre.
Rivka (*ridicându-se*): Soţul meu este un mare învăţat. În mod serios te rog să încetezi de a te mai amesteca în vieţile noastre! În afară de asta, mai avea un pic de timp să se odihnească, iar voi îi distrageti atenţia cu conversaţiile voastre lipsite de sens.
Tatăl: Ce? Lipsite de sens?!
Dvora: Cu alte cuvinte ne dai afară?
Rivka: Vreau să înţelegeţi că am un soţ, pe care îl iubesc şi că avem o viaţă împreună. Mi-aş dori să nu vă amestecaţi.

Tatăl: Să nu ne amestecăm?
Rivka: Te rog.

Tatăl se ridică şi merge către uşă. Dvora se grăbeşte în urma lui.

Tatăl (*din pragul uşii*): Să nu plângi, dacă nu vei avea cu ce să-ţi hrăneşti copii şi el – marele învăţat – este prea ocupat cu studiile ca să-şi găsească o slujbă, ca să aibă grijă de tine. Să nu vi la noi plângând! Să mergem Dvora!

Pleacă. Yehuda se uită spre Rivka.

Yehuda: Nu se vor mai întoarce.
Rivka: Am ales. Te am pe tine.

Yehuda vine spre ea şi o îmbrăţişează.
Rivka îşi pune mâna pe pântec şi spune zâmbind:

-E atât de puternic, nu are stare de loc. Nu se opreşte nici o clipă din lovit.

Se uită la Yehuda şi îşi reazămă capul pe umărul lui.

Rivka: Cred că ar trebui să ne mutăm de aici. Nu ne vor da pace. Ce crezi?
Yehuda: Cum spui tu.

Dimineaţă. O mârţoagă slabă trage o căruţă. Yehuda şi Rivka stau înăuntru. Întreaga lor avere constă în doi saci – unul plin cu haine, celălalt plin cu cărţi.
Birjarul îşi mână cu blândeţe calul, în timp ce recită din Psalmi.

-„Fericit este cel ce ce nu a ascultat povaţa nelegiuiţilor şi nu a stat în calea păcătoşilor..."

Ridică un deget curbat în aer.

-„şi nu a şezut în scaunul celor dispreţuitori."

Dă din cap, aproape cântând.

-„Şi să fie ca un copac, plantat de fluvii de apă, care-i cară în depărtare fructele şi sămânţa, şi a cărui coroană nu veştejeşte; şi indiferent ce va face, va prospera."

Birjarul se întoarce spre Yehuda şi Rivka, şi le face cu ochiul.

-Văd că eşti un rabin, un om educat – spune el - şi soţia ta este o femeie frumoasă. Eu pe de altă parte, muncesc de când aveam şapte ani, nu ştiu să scriu sau să citesc – şi nu am nevoie de asta. Memorez tot ce îmi citeşte fiul meu şi plâng. ...Este aşa de frumos. Este o minune, că cineva poate scrie în felul acesta.

Yehuda se uită către el şi zâmbeşte.
Birjarul îşi mână calul şi îşi cocoşează din nou degetul în sus.

Birjarul: „Chiar dacă o oştire ar tăbărâ asupra mea, inima mea nu trebuie să se teamă; chiar dacă războiul se va ridica împotriva mea, chiar şi atunci voi fi încrezător."

Birjarul dă din cap şi plescăie o dată puternic cu limba.

Birjarul: Aaaa! Cât de dulce, cât de frumos, hă! Fiul meu o citeşte aşa de frumos. El şade şi cugetă asupra lui, după care explică totul unui bătrân prost ca mine. El spune că eu mă iubesc doar pe mine însămi, dar Creatorul îi iubeşte pe toţi.
Yehuda: Chiar spune aceasta?
Birjarul: Da o spune! E aşa de isteţ, băiatul meu!
Yehuda: Care e numele băiatului tău?
Birjarul: Moise. Are doar zece ani. Spune mereu, „Tată, priveşte cât de bun este Creatorul nostru." – Da, spun eu, sigur El este bun.

Dă din cap, se întoarce, şi îşi mână calul.

Birjarul: Hai, grăbeşte-te, mârţoagă bătrână!

Brusc i se schimbă tonul vocii. Vedem cum îşi şterge lacrimile cu mâneca.

Birjarul: M-daaa! Sigur, e bun. Dacă e aşa de bun, atunci de ce a luat picioarele fiului meu?

Se întoarce spre Yehuda, cu lacrimile ţîşnindu-i din ochi.

Birjarul: Hă? E aşa un băiat de aur, fiul meu, stimate rabin, ştie totul, dar picioarele nu-i funcţionează de la naştere. Desigur, eu nu mă plâng, Domnul ştie cel mai bine. Dar îmi poţi spune, rabine, de ce a luat picioarele fiului meu?

Yehuda e tăcut.
Rivka, cu o mână pe pântec, îşi priveşte soţul.

Yehuda:Cât de departe locuieşti de aici?
Birjarul: Nu chiar aşa de aproape. Cam la două ore de mers, cu mârţoaga mea, dacă nu cade moartă pe drum.
Yehuda:Aş vrea să stau de vorbă cu fiul tău. Îmi permiţi?
Birjarul:O-o-o stimatul meu rabin! Ar fi atât de fericit! A văzut doar de două ori în viaţa sa un rabin, şi una a fost când s-a născut. (Naştere - circumcizie: obiceiul evreiesc în care la opt zile de la naşterea unui băiat, se taie prepuţul). (Aruncă un ochi către Rivka). Dar drumul este foarte rău, soţia ta este aproape de a...
Rivka: Nu vă faceţi griji, eu mă simt bine. (Priveşte spre Yehuda). Să mergem.
Yehuda (*către birjar*): Să mergem.

Birjarul trage puternic de hăţuri.

Birjarul: Haide acum, cotoroanţă bătrână, nu lâncezi! Chaa! Micul Moise va avea parte de o surpriză imensă!

Calul bătrân, se uită la birjar cu coada ochiului şi începe să tropăie un pic mai grăbit. Căruţa merge pe un drum denivelat, legănându-se de pe o parte pe alta.
Birjarul recită cu vocea-i răguşită:

-„Vocea prezicătorului, fiu al lui David, regele Ierusalimului: Vanitatea vanităţilor, totul este în van.'"

Birjarul recită cu voce tare din Ecleziast.

-Câtă dreptate are! „O generaţie pleacă, o altă generaţie vine; dar pământul va rămâne veşnic.”

Căruţa îşi continuă drumul.
Yehuda o acoperă pe Rivka, cu mantaua lui.
Ea se apasă pe el.
O sălbăticie măreaţă, se deschide în faţa ochilor: câmpii, o pădure îndepărtată, un pin singuratic, pe un deal îndepărtat.

Vocea birjarului: -„Ceea ce a fost, este ceea ce trebuie să fie; şi ceea ce trebuie făcut, este ce trebuie făcut: şi nimica nu e nou sub soare.”

Soarele apune.
Căruţa se bălăngăne de pe o parte pe cealaltă pe drumul accidentat.
Rivka, şade, rezemându-se de Yehuda, ţinându-se îngrijorată de pântec.
În clipa următoare, se dă jos din căruţă şi merge în urma ei, cu picioarele adâncite în noroi. Îl ţine pe Yehuda de mână.
Căruţa intră într-o localitate mică şi sărmană.
Virează de pe strada principală şi câteva curbe mai târziu, birjarul arată spre o casă neagră, joasă, de lemn.
Faţa palidă a unui băiat, se vede în spatele ferestrei.

Birjarul: Aici e micul meu băiat.

Intră în casă.
Mobilă simplă şi sărăcăcioasă.
Un copil, Moise, șade pe un scaun de lemn, făcut special pentru el.
O carte stă deschisă în faţa lui pe pervaz.
Picioarele lui, asemenea unor şireturi, atârnă lipsite de viaţă de pe scaun.
Moise le zâmbeşte oaspeţilor.
Birjarul îşi deschide bucuros braţele şi fără pic de efort, îl ridică pe Moise din scaun.
Moise îşi îmbrăţişează tatăl şi îi sărută obrazul nebărbierit.

Birjarul: Deci, stimate rabin, aici este micul meu băiat, Moise al meu, bucuria vieţii mele.

Yehuda îl fixează cu privirea pe Moise, care la rândul lui îl ţinteşte şi el cu privirea.
Yehuda îşi întinde mâinile şi îl ia pe Moise din braţele tatălui său.
Băiatul îl îmbrăţişează şi stă în braţele lui.
Rivka șade lângă uşă, şi-i priveşte tăcută.

Moise (*adresându-se lui Yehuda*): Cum îţi merge?
Yehuda: Mă gândesc doar la El, fiecare zi din viaţa mea.
Moise: Nu este nimeni în afără de El. Lui îi pasă, şi se gândeşte la noi...
Birjarul (*bombănind*): Atunci de ce ţi-a făcut asta, dacă îi pasă?

Moise zâmbeşte, şi-i atinge mâna lui Yehuda.
Yehuda se aşează.

Birjarul (*suspinând*): O-o-o-off!
Moise: Face toate astea intenţionat, ca să ne inducă în eroare, ca să ne putem ridica deasupra tuturor cugetărilor şi suferinţelor, şi să spunem, „Tot ceea ce există, eşti Tu! Eşti cel mai măreţ Dumnezeu, tatăl nostru îndrăgit, care îi iubeşte pe toţi, pe noi toţi."

Yehuda îl priveşte admirativ pe băiat.
Bate cu palmele pe coapsele nemişcate.

Moise: Cât despre trup, va geme neîncetat. Trupul se iubeşte doar pe el însuşi. (zâmbind discret, Moise continuă). Dar este o bucăţică din El în noi, foarte mică, aşa de mică (îşi arată degetul mic). Nu, chiar mai mică (îşi aşează degetul mare pe ultima falangă a degetului mic), aşa de mic, un punct micuţ şi mărunt. Este numit „suflet." Ni L-a dat. Doar cu el vorbeşte. Sufletul, nu corpul, vorbeşte cu Creatorul. Am dreptate, dragă rabine?
Yehuda (*admirativ*):

Fiecare cuvinţel spus de tine este adevărat.

Moise: Nu vreau să fiu însoţitorul trupului meu, ci vreau să mă agăţ de sufletul meu. Lasă trupul să sufere; nu vreau să am de a face cu asta. Sunt alături de sufletul meu, iar sufletul meu cântă.
Birjarul (*emoţionat*): Aşa este micul îndrăgitul meu băiat, stimate rabine, aşa de ciudat, aşa de adorabil. Prostul de mine – Nu sunt în stare să înţeleg ce spune; Eu doar vreau să cânt în Șabat (Șabat – sâmbătă - ziua sfântă pentru evrei) şi să beau ceva votcă. Şi să câştig ceva bani, ca să ne întreţin şi să-i pot cumpăra cărţi. Pe aceasta a citit-o până a tocit-o; o ştie cuvânt cu cuvânt. Întreabă-l! Haide întreabă-l. Haide Moise, arată-i stimatului rabin cum reciţi ceva, în felul în care îmi reciţi mie.

Se poate vedea, că Moise nu mai este acolo. E acolo, dar privirea îi este aţintită asupra ceva din depărtare, dincolo de fereastră.
O privire tăcută şi liniştită.
Yehuda îl priveşte pe Moise şi îi este teamă să nu-l deranjeze.
Cât de asemănători sunt amândoi în acest moment!

Birjarul (*în şoaptă*):
Poţi vedea cu cine stă de vorba?

Birjarul se străduieşte să privească în aceeaşi direcţie ca şi privirea lui Moise.

Birjarul: Cu calul nostru bătrân, stă de vorba?
Yehuda: Fiul tău are dreptate, eşti nătâng. Dincolo de această fereastră este Lumina. Iar fiul tău este măreţ şi fericit. El poate vedea acestă Lumină.

Moise îşi mută privirea către Yehuda şi brusc spune cu o voce de adult:

-Trebuie să le spui tuturor despre asta, în aşa fel încât să înţeleagă. Să ştii că Creatorul te-a ales cu un motiv. Vrea să le explici totul. Sunt orbi; nu pot fi învinuiţi. Tu, în orice caz, trebuie să găseşti cuvintele potrivite pentru ei.
Yehuda: Îmi dau silinţa, mă tot gândesc cum să fac asta.
Moise: Vei reuşi.

Yehuda: Nu ştiu...
Moise: Dar eu ştiu.
Yehuda (*privindu-l*): Aşteaptă o secundă.

Dintr-o dată Yehuda se ridică şi părăseşte casa.
Se întoarce cu o sacoşe, o goleşte pe masă, şi scoate Zoharul.

Yehuda: Vreau să las această carte aici, cu tine.

Moise examinează coperta cu teamă.

Moise: *Zohar*-ul... trebuie să o termin la timp. Ar fi o ruşine, dacă nu aş reuşi.

El deschide cartea şi de îndată se afundă în ea. Se cufundă în carte, iar camera şi oamenii din ea dispar pentru el. Ochii lui sorb textul, bând liniile sale.
Toată lumea priveşte înspre Moise.

Birjaul: Asta este, acum va fi plecat până în zori. Nu mănâncă, nu bea, doar îmi cere să-i umplu petrolul din felinar. Trebuie să mai cumpăr; ceea ce ne-a rămas, nu va ajunge mai mult de două nopţi. Îţi mulţumesc mult de carte, onorate rabin, este aşa un cadou minunat pentru fiul meu. Te voi duce gratuit acasă.

Vin tăcuţi din curte şi se urcă în căruţă.
Birjarul smuceşte hamurile şi bătrâna iapă începe să mişte.
Yehuda priveşte spre fereastra casei singuratice, unde micul băiat poate fi văzut citind cartea sa.
Felinarul se pierde în zare.
Se aşterne întunericul.
Yehuda se întoarce spre Rivka.

Yehuda:Aşa se întâmplă, un mesager (Mesager – Creatorul se revelează unei persoane prin orice fenomen, cărţi sau persoane. Trebuie doar să fim pregătiţi să-I acceptăm mesajele) a venit spre mine şi a aşezat totul la locul potrivit. (Cugetând). Trebuie să le explic toate acestea..., ca ei să înţeleagă. Trebuie!

***

Scurt metraj, încet, liniştit: Războiul ruso-japonez, bătălia de la Tsusima. Învingerea flotei ruseşti. Veselul Theodore Roosevelt făcând cu mâna, după ce a fost ales a doua oară. Marinarii fac revoltă pe vasul blindat „Potiomkin". Este înfiinţat clubul de fotbal „Chelsea". Izbucnirea primei revoluţii ruse – poliţia trage în demonstranţii paşnici.

O stradă din Varşovia.
Rav (în ebraică, ambele, şi „rabin" şi „rav" pot fi folosite ca titlu în faţa unui nume. Dar din cauză că termenul „rabin" are o conotaţie mai ortodoxă decât „rav", cel din urmă îl vom folosi aici, ca să evidenţiem rabinii care sunt cunoscuţi şi ca şi cabalişti. Excepţie fac cabaliştii care sunt deja cunoscuţi ca şi rabini, ca de exemplu Rabinul Şimon bar Yochai şi Rabinul Akiva.) Yehuda Aşlag, se opreşte brusc în mijlocul străzii. Îngrozit şi stupefiat, priveşte cum sunt împuşcaţi oamenii. Marinarii revoluţiei din 1917 apar din ceaţă şi burniţă. Fug în direcţia lui Yehuda, puştile lor scuipând flăcări.

Yehuda îşi ridică gulerul hainei. Merge în josul unei străzi neguroase, tremurând de frig.
Yehuda continuă în josul străzii.

Trupe de asalt germane trec pe lângă el. Tânărul Hitler, îi salută cu braţul ridicat.
Acuma merge prin cartierul evreiesc.

Un nor nuclear în formă de ciupercă, se ridică deasupra caselor.

Yehuda intră într-o clădire.

Ben Gurion proclamă instituirea statului Israel.

Un avion intră în coliziune cu un zgârienor.

***

Rav Yehuda Aşlag intră într-o clasă.
Şezând printre studenţi, a căror vârstă e cuprinsă între douăzeci şi şaizeci, se află Rabinul Feldman.
Rav Aşlag începe să vorbească din momentul în care păşeşte pe uşă.

Rav Aşlag: Există un suflet unificat. (Desenează cu mâinile un cerc în aer). În el, toate sufletele noastre sunt legate strâns împreună. Sunt sudate de forţa dragostei, singura lege care există.

Rav Aşlag îi cercetează cu privirea pe studenţii săi.
Rabinul Feldman stă într-un colţ, ascultând atent.

Rav Aşlag: Creatorul a spart acest suflet unificat, iar acuma noi înşine trebuie să refacem această uniune. Asta este, trebuie să ne ridicăm deasupra egoului nostru, la gradul de Dragoste.
Haim (*un tânăr student*): Dragoste printre toţi.
Rav Aşlag: Dragoste printre toţi.
Haim: Toţi evreii.
Rav Aşlag: Întreaga lume.
Haim: ...care ne urăşte.
Rav Aşlag: Întrega lume se va ridica de la ură, spre Dragoste.
Aaron (*un alt tânăr student cu o faţă nervoasă, şi ochi înfierbântaţi şi arzători*): De ce Creatorul a trebuit să spargă acest suflet unificat?! Din ce motiv? Vrea să fim fericiţi, nu-i aşa? Eram cu toţii fericiţi şi uniţi, aşa că de ce atunci?
Rav Aşlag: De ce?
Aaron: Da-da-da! De ce ne-a azvârlit în lumea aceasta nebună, despărţiţi în naţiuni diferite, rase, bogaţi, săraci, evrei şi atei, pentru care motiv?!
Rav Aşlag (*oprindu-se în faţa lui Aaron*): Vrea ca noi să devenim egali cu El.
Aaron (*frenetic*): Eu tot nu pricep!

Rav Aşlag: Când te scalzi în Lumină, când eşti complet umplut cu ea, ce altceva îţi mai doreşti?
Aaron: Să te afli în interiorul Luminii tot timpul. Ce e greşit la asta?
Rav Aşlag: Nu vrea să ne transforme în sclavii Luminii. Vrea că noi să fim liberi, ca să putem fi cu adevărat egalii Lui. De ce folos Îi suntem noi, dacât ca fiinţe fără mijloace, pe care le poate lega după bunul Lui plac? El vrea oameni liberi alături de El, care decid de bună voie să i se alăture, să-I devină egali, prieteni, în loc de sclavi. Egali! Cum poate fi făcută asta?!

Rav Aşlag se opreşte şi se uită în jurul clasei.
Toţi aşteaptă ca el să continue.

Rav Aşlag: Există o singură cale: să spargă sufletul unificat în bucăţi mici individuale, să le îmbrace în corpurile acestei lumi, care să plonjeze în tot acest egoism, ura să-i facă opuşii Lui, ca din această realitate, ei înşişi să se întoarcă la El. Independenţi! Ei trebuie să-şi dorească să se ridice din acest întuneric înapoi la El prin forţe proprii şi dornici de viaţă, în concordanţă cu legea Lui.

Linişte.

Haim: Cum poate fi realizat acest lucru?

***

Casa lui Rav Aşlag. Noapte.
Rav Aşlag scrie.
Linii îngrijite apar pe hârtie.
Îl auzim pe Rav Aşlag şoptind:

-„Cum poate fi realizat acest lucru?! Cum putem trăi în concordanţă cu legea Lui, dacă am fost născuţi ca bestii sălbatice, absolut opuse Lui? El e Lumina lumii, iar noi de partea cealaltă, suntem cel mai josnic, macabru punct, trăind doar pentru noi! Cum ne putem ridica spre Creator?"

O bătaie uşoară în uşă. Toată lumea doarme. Yehuda răspunde la uşă. Birjarul stă afară, ţinând cartea Zohar în mâinile sale. Yehuda îl priveşte, şi întreabă fără a ezita:

-Când?

Birjarul:În noaptea aceasta, acu o oră. Ultimul lucru pe care mi l-a spus, a fost să-ţi dau de îndată asta, stimate Rav.

Îi predă cartea Zohar şi o notiţă.

Birjarul (*grăbit*):
Trebuie să plec; nu vreau să-l las singur. A devenit aşa de micuţ dintr-o dată...

Brusc, faţa birjarului se contorsionează şi începe să plângă în hohote, ca un băieţel. Îşi şterge ochii cu o mănuşă plină de noroi, întinzând mizeria de-a lungul feţei.

Birjarul:Părea mult mai mare, cât timp a fost în viaţă. Se pare, că tu, dragă Rav, ai adăugat câteva zile vieţii lui. (Apoi aproape vesel). A murit împăcat. Zâmbea când a trecut în partea cealaltă.

Se opreşte, mototoleşte mănuşile în mână şi îşi coboară privirea.

Birjarul: Ce voi face, fără el? Doar eu singur...

Birjarul se întoarce şi coboară ostenit scările.
Rav Aşlag deschide notiţa.
Ochii îi fug de-a lungul liniilor. Citeşte:

-„Creatorul mă ia la El acuma, dar înainte de a o face, mi-a dat un dar preţios, şansa de a citi această măreaţă carte! Este o carte despre sufletul meu, despre întreaga omenire, despre calea spre El, pe care toţi trebuie să meargă. Ne invită să venim la festinul Său. Ne-a pregătit o masă, dar noi nu am apărut. Spune-le despre asta. Ai răbdare cu ei, ca şi cu copiii mici. Spune-le ce binecuvântare ne-a pregătit Creatorul. Îţi sunt recunoscător că rămâi aici, ca să finalizezi această sarcină. Am încredere în tine,

îndrăgitul nostru Rav Yehuda. *A trebuit să ne cunoaştem şi trebuia să-ţi spun ceea ce ţi-am spus. Sărmanul, sărmanul meu tată, nu ştie cât de magnific este Creatorul într-adevăr!"*

O pereche de mâini, aşează o pătură în jurul umerilor lui Rav Aşlag. Se întoarce. Rivka stă în spatele său.

Rivka: Nu-ţi permiţi să te îmbolnăveşti.

O priveşte cu mulţumire.

Yehuda: Am un sentiment, că nu a fost de loc un băiat.
Rivka: Atunci cine?
Yehuda:A fost El...

***

Acasă la Rav Aşlag. În aceeaşi noapte.
Rav Aşlag, şade la masă, acoperit cu o pătură.
Cartea Zohar pe care a returnat-o birjarul, stă deschisă în faţa lui.
O frunză uscată de iarbă, iese dintre paginile ei.
Rav Aşlag deschide cartea, acolo unde se află frunza.
Privirea îi cade dintr-o dată pe câteva rânduri scrise de mâna unui copil.
Poate descifra doar primul rând: „găseşte-L în interiorul tău..."
Literele fug din faţa ochilor şi el simte...

***

O stradă prăfuită se rulează ca un covor în faţa lui Rav Aşlag.
În urma lui se află ieşirea din tunel, şi un arbore măreţ – „Arca" – cu scorbura aparent întunecată.

***

Pentru o clipă, este înapoi în camera lui.
Rav Aşlag priveşte pe fereastră.
Îşi cufundă condeiul în cerneala neagră – albăstruie, apoi o linie dreaptă apare din condei:

„E timpul de a părăsi arca.” (O persoană părăseşte arca, când gândurile pure cu care a trăit până atunci, îl pregătesc pentru naştere, după nouă luni şi o zi. Asta nu are de a face cu timpul fizic, ci cu o stare spirituală. O persoană contemplează dăruirea, iar dragostea trăieşte în aceste gânduri, ca şi fetusul în pântec şi creşte, devenind mai puternic. Când structura iniţială a sufletului cuiva este proiectată, atunci a sosit timpul să părăseşti arca şi să munceşti (primeşti) dorinţele egoiste, care până atunci au fost lăsate deoparte).

***

O explozie de lumină.
O zi luminoasă, după o furtună puternică.
O şosea prăfuită şerpuieşte de-a lungul munţilor albaştri.
Răsare o pădure umbrită.

-„Arca te-a protejat de... tine însăţi. Acuma, că ai devenit mai puternic, trebuie să o părăseşti.”

Rav Aşlag se plimbă prin câmpuri de flori înflorite, contemplând la frumuseţea nesfârşită.
Dar condeiul său, produce linii de un caracter diferit:

-„Aşteaptă căderile, (o cădere, este o pierdere a contactului cu spiritualitatea. Se întâmplă atunci, când o porţie de egoism este adăugată unei persoane, cu care are acum de a face şi care trebuie corectată. Misiunea noastră este de a scurta durata acestor căderi cât de mult posibil, dar ele nu pot fi evitate.) şi fi pregătit pentru ele.”

***

Înapoi în cameră, Rav Aşlag priveşte pe geam.

-„Îţi laşi ‚Eu-l' să intre-n interior” – şopteşte el – „şi este întuneric, foarte întuneric acolo.”

***

Brusc, podeaua se deschide în faţa lui şi cade într-o gaură adâncă şi neagră. Zgâriindu-se de marginile ascuţite ale găurii, continuă să cadă tot mai adânc, iar ecoul îi multiplică strigătele:

-Ăăăăăă!

Aterizează pe o podea plată de piatră, în interiorul unei hale slab iluminate.
De îndată, o forţă nevăzută îl ridică, îl aşează pe călcâie, şi-l împinge în faţă. Face câţiva paşi automaţi.
O nouă linie apare pe hârtie:

-„Nu ai nici cea mai vagă idee cine eşti de fapt!"

Torţe ard în toate cele patru colţuri ale halei.
Dintr-o dată vede un tron auriu chiar în faţa lui, iar un om stă pe el, cu faţa învăluită în întuneric. Rav Aşlag înşfacă una din torţe şi o ridică deasupra capului. Faraonul (faraonul este forţa egoistă de dragoste de sine, care guvernează o persoană) șade pe tron. Faraonul are faţa lui Rav Aşlag.

***

Camera lui Rav Aşlag.
Cartea Zohar este deschisă la secţiunea „la sfârşit," mai exact la rândul care spune, „şi s-a întâlnit faţă în faţă cu Faraonul din Egipt."
Poate citi câteva cuvinte scrise de mâna unui copil:

-„Înfruntă-l şi învinge-l."

***

Ziua următoare. Clasa lui Rav Aşlag.
Din nou toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui. Rabinul Feldman șade într-un colţ, Rav Aşlag se opreşte în faţa lui Haim.

Rav Aşlag: Ai întrebat cum ne putem reîntoarce la Creator?
Haim: Da, nu am putut dormi. M-am gândit la asta toată noaptea.
Rav Aşlag: Simţi că starea ta este insuportabilă?
Haim: Da, aşa simt.
Rav Aşlag: De ce?
Haim: Simt că aceste suferinţe nu au sfârşit.
Rav Aşlag: Ştii de ce suferi?
Haim: Nu ştiu. Totul este aşa de gol, fără gust, nimic nu-mi provoacă plăcere.
Rav Aşlag (*tăios*): Tu eşti de vină pentru toate astea!
Haim (*uimit*): Eu?!
Rav Aşlag: Da, tu, cine altul? Tu eşti acela care nu-I permiţi să se manifeste!
Haim: Dar eu îl iubesc pe Creator!
Rav Aşlag: Te iubeşti pe tine însăţi, nu pe Creator.
Haim: Asta nu e şi părerea mea.
Rav Aşlag (*indicând tăios cu degetul spre el*): Aceasta este prima etapă prin care trebuie să trecem. (Face un pas în spate, şi observă clasa). Trebuie să înţelegem că nu suntem de loc drepţi, suntem mincinoşi şi hoţi, care ne iubim doar pe noi înşine.

***

Un fulger de lumină. Camera Faraonului.
Faraonul cu faţa lui Rav Aşlag se holbează la Rav de pe tronul lui auriu, la lumina torţelor.

Vocea lui Rav Aşlag: Nu este dat oricui. Nimeni nu intră acolo din greşeală. Doar cei cu inima frântă intră acolo, cei care nu suportă să trăiască fără un răspuns la întrebarea care este scopul vieţii. Adevărul poate fi dezvăluit doar acelor persoane. Doar ei îl suportă. Doar lor le va fi permis să coboare în abis, locul în care nimeni nu a îndrăznit să se uite: în interiorul propriu, în smoala întunecată a egoismului. Şi ce văd ei acolo?

***

Un fulger de lumină.
Un faraon cu faţa lui Rav Aşlag şade pe tron.

Vocea lui Rav Aşlag: Rânjetul înfiorător al stăpânului tău.

Faraonul zâmbeşte.
Arată spre un scaun auriu din apropierea tronului său.
O forţă nevăzută îl împinge pe Rav Aşlag în faţă şi o clipă mai târziu, el stă alături de faraon.
Încearcă să se ridice, dar cătuşe aurii îi leagă mâinile şi picioarele de scaun.

Vocea lui Rav Aşlag: Faraonul este esenţa noastră. Muncim întreaga noastră viaţă, că să-l satisfacem pe el şi pe nimeni altul. El ne conduce. El este natura noastră, „Eu-l."

Faraonul de pe tron râde.
*Îşi scoate un inel auriu de pe deget şi îl oferă lui Rav Aşlag. I se lipeşte de deget, ca dacă ar fi sudat de o forţă puternic*ă.

***

Clasă.

Aaron: Dar Faraonul nu este un om? În Tora scrie...
Rav Aşlag: Tora nu vorbeşte despre oameni.
Aaron: Nu înţeleg. Nu a existat nici un Avram, nici un Moise, povestea cu exilul în Egipt?
Rav Aşlag: Dacă citeşti Tora în felul acesta, te distrugi şi pe tine şi pe ea. Nu există nici un singur cuvânt acolo, despre lumea aceasta. Nu există oameni acolo. Tora descrie forţele care te pot îndruma înapoi către Creator. Este o instrucţiune secretă, pentru dezvăluirea Creatorului. Cartea Zohar, este cheia acestor instrucţiuni.
Aaron: Deci Faraonul este o forţă?
Rav Aşlag: Da, şi una enormă.
Aaron: Această forţă e în interiorul meu?

Rav Aşlag: Faraonul trăieşte în interiorul nostru, al tuturor.
Aaron: Suntem sclavii acestei forţe, aşa este?
Rav Aşlag: Ne conduce. Este fiecare gând şi acţiune; este viaţa noastră. Dacă ne dăm seama de aceasta, dacă ne dăm seama că este de nesuportat, înseamnă că nu suntem de acord cu dominaţia ei, asupra noastră. Va însemna că am ales Creatorul. Urându-ne egoul, facem primul pas spre Creator.

Priveşte din nou în jurul clasei. Pauză.

Haim (*foarte clar, aproape silabisind*): Cum pot merge la Faraon? Cum pot ajunge să-mi urăsc egoul? Cum?!

Se deschide uşa şi un evreu bătrân şi servil se apropie de Rav Aşlag:

-Este pe cale de a începe rugăciunea, onorabile Rav Aşlag.
Rav Aşlag (*către studenţii săi*): Mergeţi, rugaţi-vă şi gândiţi-vă la ce am discutat.

Studenţii părăsesc clasa.
Rav Aşlag se aşează şi îşi fixează privirea asupra mâinilor sale; ele tremură.

***

Sinagogă.
Rav Aşlag intră.
Enoriaşii încep să şoptească agitaţi, la vederea lui.
Un bătrân evreu, îi oferă respectuos scaunul său.
Rav Aşlag merge mai departe.
Studenţii săi, Haim şi Aaron, se ridică ca să-l salute.
Merge mai departe, fără a se opri.
Se apropie de locul unde se ţin cărţile Tora.
Oamenii îi fac loc chiar în faţa ei, dar se întoarce şi merge spre fereastră.
Nici măcar acolo nu-l lasă în pace.

Vârstnicul comunităţii vine spre el şi dă mâna cu el.

Vârstnicul: Onorabile Rav, studenţii tăi mi-au spus că eşti un mare dascăl. Vrem să te rugăm, să ne predai şi nouă bătrânilor câteva lecţii. Poţi alege orice temă doreşti.

Toată lumea îl priveşte, aşteptând răspunsul său.
El este tăcut.

Vârstnicul (*adresându-se tuturor*): Onorabilul Rav Aşlag va conduce slujba de astăzi.

Rav Aşlag rămâne nemişcat.

Vârstnicul: Deci, Rav Aşlag, toată lumea te aşteaptă.
Rav Aşlag (*neaşteptat de răspicat şi clar*): Aveţi nevoie de cineva la care să vă închinaţi?

Adunarea amuţeşte brusc şi fiecare se întoarce spre el.

Vârstnicul: Nu înţeleg...
Rav Aşlag: Creatorul nu este suficient de bun petru voi?! (Se uită împrejur). Desigur, El este undeva acolo sus! Aveţi nevoie de cineva la îndemână, pe care să-l puteţi ţine în buzunar, să-l vedeţi, să-l pipăiţi, să-i oferiţi scaunul, să-i sărutaţi mâna! Aveţi nevoie de cineva pe care să-l puteţi onora aici, pe acest pământ, în această sinagogă!

Un murmur puternic. Cineva schelăie în spate, mulţimea freamătă, surpindere şi teamă se vede pe chipurile oamenilor.

Rav Aşlag: Dar să ştiţi – acesta nu voi fi eu.
Haim:Eşti bine, Învaţătorule?
Rav Aşlag:Mă simt excelent, Haim.
Vârstnicul:Eşti sigur?
Rav Aţlag: Da, sunt sigur.

O linişte apăsătoare este în aer.

Vârstnicul (*uitându-se împrejur cu un rânjet uşor*):
Şi acest om, avea de gând să ne înveţe ceva?!

O voce:*Daţi-l afară!*

Un evreu bătrân (*care luase parte la lecţia lui Rav Aşlag)*: Atâta aroganţă! Câteva clipe mai devreme, ne-a spus o dulce predică! Şi cum condamnă el egoul! Puteai cu uşurinţă crede că ai un om drept în faţă, dar acuma îi vedem adevărata faţă!
O voce: Afară!
Voci: Afarăăăă!

Rav Aşlag trece prin mulţime.
Oamenii se dau în lături, ca să poată trece.
Haim şi Aaron încearcă să-l urmeze, dar vârstnicul îi opreşte.

Vârstnicul (*răspicat*): Dacă pleci acuma, poţi uita calea de întoarcere.

De îndată, câţiva bărbaţi îl înconjoară pe Haim şi pe Aaron, blocându-le ferm drumul de ieşire.
Aaron se aşează de îndată.
Haim rămâne în picioare, înconjurat de oameni, privind cu chin şi durere, cum Rav Aşlag pleacă.
Uşa se închide în spatele lui Rav Aşlag.

***

Afară, în faţa sinagogei.
Rav Aşlag iese din sinagogă.
Rabinul Feldman îl urmează.

Rabinul Feldman: Aşteaptă.

Rav Aşlag se opreşte.

Rabinul Feldman: Doresc să-ţi rămân elev...

Vârstnicul se uită afară din sinagogă, în spatele său sunt câţiva evrei şi Haim printre ei.

Vârstnicul (*ferm*): Rabine Feldman, slujba a început. Lasă-l în pace, el oricum nu va înţelege. (Şi ferm, aproape ca o poruncă). Intră acuma onorabile Rabin, te aşteptăm.

Rabinul Feldman face un gest de a-i strânge mâna Ravului Aşlag, dar se opreşte în mijlocul mişcării. Se întoarce, capul i se apleacă şi se întoarce repede în sinagogă.

Haim stând singur în uşa sinagogii, priveşte cum Rav Aşlag pleacă. O mână apare din umbră din spatele său şi îl trage de umăr înăuntru. El nu opune rezistenţă.

***

Camera lui Rav Aşlag. Noapte.
Picioarele goale stau aşezate pe un morman de pietre ascuţite.
Rav Aşlag stă aplecat asupra unei cărţi.

Rivka stă în întuneric, ţinând un prunc în braţe.
Baruch Şalom (Rav Baruch Şalom, numit Rabaş, primul născut al lui Rav Aşlag, şi succesorul său. Rabaş a fost autorizat asupra dogmei muncii spirituale – care a fost transmisă doar pe cale verbală – prin multe scrisori personale. Grupul de cabalisti Bnei Baruch (fii lui Baruch) este numit după el) în vârstă de opt zile, doarme, cuibărindu-se în ea.
Ea îşi leagănă copilul, uitându-se la soţul ei.

Rivka: Ne-au cerut să părăsim această locaţie cât de curând posibil. Proprietarul refuză să ne mai lase încă o zi.
Rav Aşlag (*întâlnindu-i privirea*): Nu vezi că studiez?
Rivka: Iartă-mă, voiam doar să-ţi aduc la cunoştinţă, că te voi deranja dimineaţă. Trebuie să împachetez. Am găsit un nou loc. Birjarul va fi aici dimineaţă ca să ne ducă.
Rav Aşlag (*privind-o îndelungat*): Îmi pare rău că-ţi fac viaţa aşa de grea.

Rav Aşlag se ridică şi brusc...

***

Un fulger de lumină. Camera cu lumină difuză a Faraonului.
Cătuşele aurii, care legaseră mâinile şi picioarele lui Rav Aşlag, se transformă în praf. Încearcă să se ridice, dar nu se poate mişca.

***

Camera lui Rav Aşlag.
Face un pas spre Rivka şi cade brusc pe podea, înainte ca Rivka să-l poată prinde.

***

Un fulger de lumină.
Faţa Faraonului râzând este la câţiva centimetri de a lui.

***

Înapoi în cameră.
Rav Aşlag cade pe podea. Încearcă fără succes să se ridice.
Rivka se apleacă, ţinându-i capul în mâinile ei.

-Ce ţi se întâmplă? – ţipă ea speriată.

***

Un fulger de lumină.
Faraonul îl atinge pe Rav Aşlag cu degetul şi Rav este azvârlit înapoi în scaunul său, izbindu-se de zidul îndepărtat.
Faraonul ridică o mână, şi spre groaza sa, Rav Aşlag vede cum şi mâna sa se duce în sus. Face un pas spre Rav şi Rav face un pas spre Faraon. Este neajutorat.

***

Cameră.
Rav Aşlag nu se poate ridica în picioare.

-Ce este? Este inima ta?! – ochii mari ai lui Rivka, sunt plini de îngrijorare.
-Primele linii... – murmură el – primele cuvinte sunt...

Rav Aşlag îşi încreţeşte faţa, încercând să şi le aducă aminte. (Căderi, în care un cabalist uită tot ce ştie, sunt date câte o dată înaintea unei mari ascensiuni).
Mintea îi este goală... lipsită de conţinut...

-„Iată, că înainte..."

Rămâne tăcut.

... „ca emanaţiile..." – continuă Rivka neliniştită.

El o priveşte.

-Nu mă speria dragă, spune ea, „emanaţiile au fost emanate şi creaturile create..." te rog, repetă după mine, „emanaţiile au fost emante şi creaturile create..."
Rav Aşlag (*repetând cu voce slabă după ea*): ... „emanaţiile au fost emanate... (îşi încreţeşte fruntea) şi creaturile au fost create..."
Rivka: ... „Lumina simplă superioară..."

Rav Aşlag murmură în timp ce încearcă să pronunţe cuvintele.

Rivka (*cu tandreţe*): Nu te grăbi! Linişteşte-te...
Rav Aşlag: „Lumina simplă superioară..."
Rivka: „A umplut întreaga existenţă..."
Rav Aşlag: „A umplut întreaga existenţă..."

Rivka îi ţine capul. Îl priveşte în ochi şi vorbeşte cu el, ca şi cu un copil:

Rivka: „Şi nu era nici un..." (Repetă) „Nu era nici un..."
Rav Aşlag: „Şi nu era nici un..."
Rivka: „...spaţiu gol..."
Rav Aşlag: „...spaţiu gol..." (cu disperare) Nu-mi aduc aminte!
Rivka: Ba îţi aduci! Îţi aduci aminte de tot! „Şi totul era umplut de o... de o...?!"

Rav Aşlag: „Şi totul era umplut de o...” (Făcând efort să-şi readucă aminte). „De o...”
Rivka: Şi acuma tu singur... adu-ţi aminte, te rog încearcă să-ţi aduci aminte, dragostea mea! Ce urmează?
Rav Aşlag (*cu o ultimă fărâmă de voinţă*): „Şi totul era umplut de o...”
Rivka: Da!
Rav Aşlag (*cu efort*): „Lumină simplă...”
Rivka: Da, da!
Rav Aşlag: „fără limită.”
Rivka: Bravo!
Rav Aşlag (*expiră şi repetă după ea*): Bravo.

Rav Aşlag se leagănă în faţă şi spate pe un scaun.
Rivka îl mângâie pe cap şi repetă:

-Vezi, totul e în ordine! Îţi aduci aminte de tot. Încă câteva minute, şi trece.

Trage cartea mai aproape de el. Rândurile par neclare.

Rav Aşlag (*către Rivka*): Du-te... du-te. Voi fi bine.

Degetul se mişcă de-a lungul rândurilor cărţii; i se mişcă buzele, formând din litere cuvinte, dar nu le poate rosti.
Îi cad mâinile. Rav Aşlag doarme.

Se crapă de zi.
Felinarul s-a stins. Norişori palizi de fum, se ridică din fitilul înnegrit.
Rav Aşlag deschide ochii.
Stă întins pe pat, singur în cameră.
Se ridică cu greu, deschide geamul şi un aer îngheţat de iarnă, îi inundă faţa. Inspiră adânc.

***

Dimineaţă. O căruţă se grăbeşte în jos pe strada pavată şi denivelată.
Birjarul recită din „Ecleziast.”

Birjarul:„Cuvintele preotului, fiul lui David, regele Ierusalimului: zădărnicia zădărniciilor, spune preotul, zădărnicia zădărniciei; toul este în zadar. Ce folos are omul de la toată truda pe care o face sub soare?"

Rav Aşlag stă deasupra sacilor plini cu puţina avuţie a familiei sale.
Faţa lui trasă, dezvăluie faptul că a pierdut mult în greutate în acea noapte.
Şezând alături de el, se află fiul lui în vârstă de opt ani, Baruch Şalom şi Rivka, cu un bebeluş în braţe.
Străzile Varşoviei trec în grabă.

Vocea birjarului:
„O generaţie trece şi o altă generaţie apare, dar pământul va sălăşlui pentru totdeauna..."

Brusc, drumul pavat dispare din raza de vedere şi privirea lui Rav Aşlag devine neclară.
Vede patru siluete de copaci legănându-se puternic, care se disting pe fundalul gri al cerului de toamnă.
Îl privesc trecătorii.
Vocea birjarului se aude din îndepărtare:

„Ceea ce a fost, este ceea ce ce va fi; şi ceea ce a fost făcut este ce trebuia făcut: şi nu este nimica nou sub soare."

-Doresc... – Rav Aşlag şopteşte. – Trebuie... abia rosteşte cuvintele, - să-l văd pe bătrânul Baruch.
-Bine! – Rivka îi înţelege bolborositul. – Întoarce! – îi porunceşte birjarului. – Ştiu eu drumul.

Seară. Drum de ţară.
Carul se apropie de casa bătrână a lui Baruch, cu înclinaţia ei familiară.

-Opreşte aici. Aşteaptă-mă aici.- murmură sleit Rav Aşlag.

Căruţa se opreşte. Rav Aşlag se dă jos din ea şi merge către casă.

Casa, cu obloane la geamuri, înnegrită de ploaie, se apropie. Ochii albaştri ca de copil îl privesc pe Rav Aşlag prin crăpăturile obloanelor.

Rav Aşlag (*cu limba grea*): Da-mi drumul înăuntru.
Baruch (*tăios*): Ce cauţi aici? Nu-ţi pot da nimic!
Rav Aşlag: Sunt obosit-t-t...
Baruch: Am spus vreo dată că va fi uşor?
Rav Aşlag: Un pic de odihnă...
Baruch: Prostii! Cară-te de aici! Întoarce-te, m-ai auzit?
Rav Aşlag: Nu pot vedea nimic! Nu-mi va da drumul niciodată.
Baruch: Plângăciosule! Cum de te-a putut alege pe tine, aşa un plăpând. Este orb? Nu poate vedea cine este în faţa Sa?! (Ţipând tăios). Valea!

Rav Aşlag se întoarce, ca în vis.

Baruch (*mult mai moale*): Nu ţi-am spus că nu mai sunt dascălul tău, Yehuda?

Rav Aşlag se aşează obosit pe mormanul de lemne de foc, rezemându-şi spatele de peretele casei. Îşi închide epuizat ochii. În aceeaşi clipă, apa murdară îi stropeşte faţa. Un mai bătrân şi mai ostenit Baruch stă în faţa lui, cu o găleată goală în mână.

Baruch: Ţi-am spus să continui şi să nu te aşezi! Du-te, continuă să mergi! Ţi-am arătat drumul!

Rivka vine spre ei în fugă, de la căruţa din apropiere. Se apleacă peste plouatul Rav Aşlag .

Rivka: Ce ţi-a făcut?! (Întorcându-se spre Baruch). Acesta este soţul meu! Ce crezi că faci?!
Baruch (*nepăsător*): Du-l de aici!

Rivka îl ajută pe Rav Aşlag să se ridice.

Rivka: Totul va fi în regulă, dragul meu. Se va sfârşi în curând.

Brusc, Baruch face o săritură spre Rav Aşlag, trăgându-l de la Rivka şi-i şopteşte veninos în ureche:

-Înainte de fiecare ascensiune, va fi o cădere. Nu ţi-am spus asta?! Nu există ascensiune fără abis!
Rav Aşlag (*cu buzele împietrite*): Nu-mi va da... drumul.
Baruch: Nu o ceri din răsputeri. Există o singură forţă. Cere-o!
Rav Aşlag: Eu... am...
Baruch: Cere mai hotărât!
Rav Aşlag: Cer... ca... Creatorul să... mă... ajute.

Rav Aşlag leşină lipsit de vlagă, în mâinile lui Baruch.
Rivka îl susţine.

Rivka: Îl poţi ajuta?
Baruch (*dând din cap*): Acum nu-l mai pot ajuta.
Rav Aşlag (*mormăie în sinea lui*): Urlu... dar El nu aude. M-a abandonat... Faraonul m-a găsit... în... schimb.
Rivka: Despre ce vorbeşte?
Baruch: Este în regulă. Este din cauză că se află la un nivel aşa de înalt. Într-adevăr minunat! Îmi vâjîie capul de la înălţimile astea. Ia-l. Totul o să fie bine, muiere!

Rivka îl ajută pe Rav Aşlag să se ridice în picioare.
Stă sprijinit de ea, cu picioarele aproape nemişcate.

***Baruch** (din spate): Vezi, Dumnezeu te-a răsplătit şi deasemenea* pe mine – la aşa o vârstă – să avem un astfel de miracol crescând în mâinile noastre.

O priveşte pe Rivka, cum îl târâie pe Rav Aşlag de acolo şi dă din cap.

***

Cinci ani lungi trec, în căutarea insistentă de a găsi un dascăl. Rav Aşlag bate Polonia în lung şi în lat.

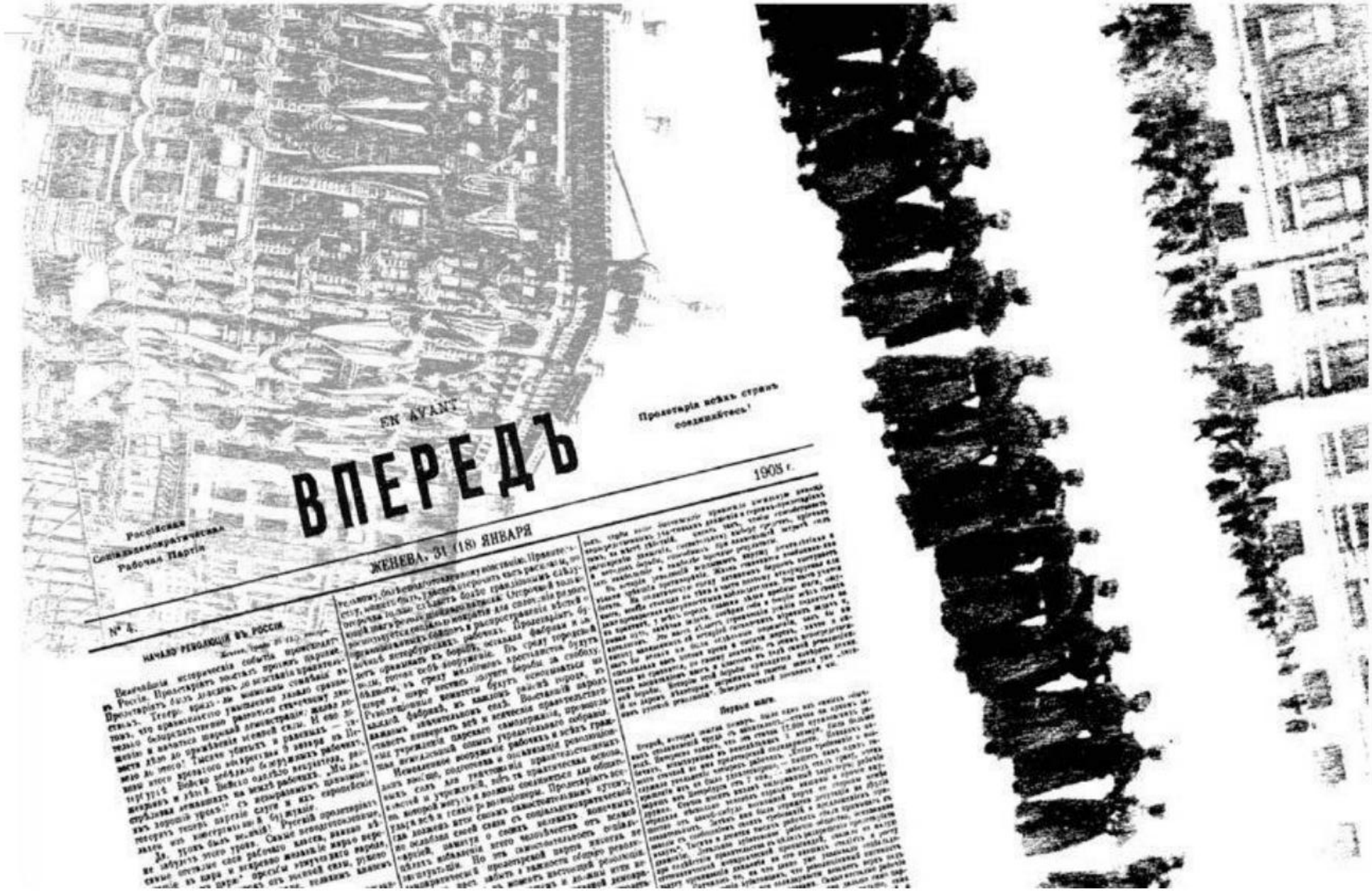

EN AVANT

ВПЕРЕДЪ

Пролетаріи всѣхъ странъ соединяйтесь!

Русская Социалъ-демократическая Рабочая Партія

1905 г.

№ 4. ЖЕНЕВА, 31 (18) ЯНВАРЯ

НАЧАЛО РЕВОЛЮЦІИ ВЪ РОССІИ

Первое мая

A dat peste oameni plini de cunoştinţe, înţelepţi, ravi renumiţi. Câte o dată are nevoie de câteva ore, altă dată doar de minute, că să realizeze că este cu mult în faţa lor.
Din când în când îl trimit de acolo spunând:

-Ce altceva îţi pot da, Rav Aşlag? Nu cred că există cineva care să-ţi poată deveni dascăl. Întreabă-l pe Creator. Altceva nu-ţi mai rămâne de făcut.

Rav Aşlag continuă să întrebe, dar un dascăl potrivit nu vrea să se arate.

***

Scurt metraj al anilor 1912-1914.
Soldaţi chinezi duc călugări capturaţi sub ameninţarea armelor. Tibetul este proclamat teritoriu Chinez.
O mulţime suspinând, jeleşte moartea apropiaţilor de pe Titanic.
Woodrow Wilson devine Preşedintele Americii.
Charlie Chaplin filmează primul său film, „Prins în Ploaie".
Un terorist sârb îl ucide pe prinţul Franz Ferdinand al Austriei.
Izbucneşte primul război mondial.
Soldaţi fug în sîrmă ghimpată.
Un tânăr şi mic caporal German fuge în jurul camerei şi se opreşte brusc în faţa ei, cu o grimasă pe faţă. Este tânărul şi încă anonimul Adolf Hitler.

***

Străzile din Varşovia.
Rav Aşlag se târâie cu greu pe stradă.
Are impresia că este urmărit.
Are dreptate.
Un bătrân, greu de remarcat, îl priveşte.

Vocea povestitorului: Această scrisoare a fost descoperită abia după moartea lui Rav Aşlag.

***

O scrisoare veche şi mânjită, cu margini roase, apare încet.
Camera urmăreşte liniile îngrijite dar înghesuite, scrise de mână.

Vocea povestitorului: Era scrisă de el şi a poruncit să fie distrusă de îndată după moartea sa, împreună cu multe alte scrisori şi eseuri pe care el le-a scris. În mod miraculos, a supravieţuit.

***

Rav Aşlag coteşte pe o alee îngustă.
Omul îl urmăreşte.
Încă un viraj.
Bătrânul rămâne îndeaproape.

Vocea lui Rav Aşlag:
Vineri dimineaţă, în 12 ale lunii Cesvan (a doua lună a calendarului ebraic, care pică de regulă undeva între lunile Octombrie şi Noiembrie), a venit un om la mine.

***

O bătaie la uşă.
Rav Aşlag, cu faţa palidă de osteneală, deschide uşa.
Nu putem vedea faţa bărbatului.
Rav Aşlag se uită la bărbat şi bărbatul trece pragul uşii.

Vocea lui Rav Aşlag: Mi s-a prezentat ca un mare înţelept, foarte versat în Cabala.

Omul intră în camera lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag face câţiva paşi în spate.
Încă nu putem distinge faţa bărbatului.

Vocea lui Rav Aşlag: De îndată ce a început să vorbească, am simţit că cuvintele sale sunt pline de înţelepciune Divină. Tot ceea ce el spunea, era ca ţâşnirea unei cascade, în măreţia ei.

***

Varşovia. Noapte.
Interiorul micii camere a învăţătorului cu o masă, două scaune, pereţi goi, şi o saltea pe podea.
Rav Aşlag şi învăţătorul lui, stau la o masă mare.
Învăţătorul şade cu spatele spre noi.
Rav Aşlag ascultă cu atenţie, absorbind fiecare cuvânt.

Vocea învăţătorului (*moale, lipsită de culoare*): Evadarea are loc noaptea (Evadarea noaptea. Dacă cineva realizează că se află complet sub dominaţia egoismului, acea senzaţie se cheamă „noapte." Dorinţa de a fugi, împreună cu incapacitatea de a o face, produce o rugăciune, o cerere de ajutor. Când se întâmplă aceasta, rugăciunea primeşte un răspuns şi persoana primeşte puterea de a evada.) într-o stare de epuizare totală.

***

Un fulger de lumină.
Torţe pâlpâind de-a lungul unei camere cu umbre.
Un Rav Aşlag epuizat, şade pe un scaun.
Capul îi atârnă în jos pe piept.

Vocea învăţătorului: Va sosi la miezul nopţii. Nu-i pierde sosirea. Este mic, dar puternic; este tăios şi din cauza aceasta precis. El este răspunsul rugăciunii tale. El este Moise. (Moise vine de la cuvântul Limsoh (a trage afară).

În cabala, Moise este forţa care scoate pe cineva de sub guvernarea egoismului).

Rav Aşlag îşi înalţă capul.
Îl vede pe Faraon. Faraonul îl priveşte intens.

Vocea învăţătorului: „Moise" este marea ta dorinţă de a evada de sub stăpânirea Faraonului.

***

Varşovia. Noapte. Camera învăţătorului.
Rav Aşlag şi învăţătorul său şed la masă faţă în faţă.
Degetul învăţătorului pluteşte afară din întuneric şi se retrage din nou acolo.
Ochii lui Rav Aşlag sunt aprinşi.

Vocea lui Rav Aşlag:
Am studiat împreună cu el, la el acasă, timp de trei luni, noapte după noapte, de la miezul nopţii până în zori. De fiecare dată mi-a dezvălui un nou secret.

Faţa învăţătorului poate fi văzută doar în afara cercului de lumină aruncat de felinar.
Rav Aşlag îşi mută greutatea uşor, în tentativa de a-l vedea.
Dar brusc vedem că nu şade nimeni în scaunul din faţa sa. Învăţătorul stă singur, cu spatele spre perete, învăluit în întuneric.
Auzim vocea moale şi lipsită de culoare a învăţătorului:

-Rugăciunea constă în două părţi.

O mână ţinând un stilou desenează un dreptunghi şi îl împarte în două. Vârful stiloului indică spre partea de jos.

Vocea învăţătorului:
Primul gând...

Stiloul desenează o săgeată deasupra dreptunghiului de jos, indicând în sus.

Vocea învăţătorului:
Primul gând, îi face pe „tatăl şi mama" („Tatăl şi mama" sunt forţa dăruirii şi a dragostei în interiorul unei persoane. Doar o rugăciune poate activa acea forţă.) să se întoarcă unul spre celălalt.

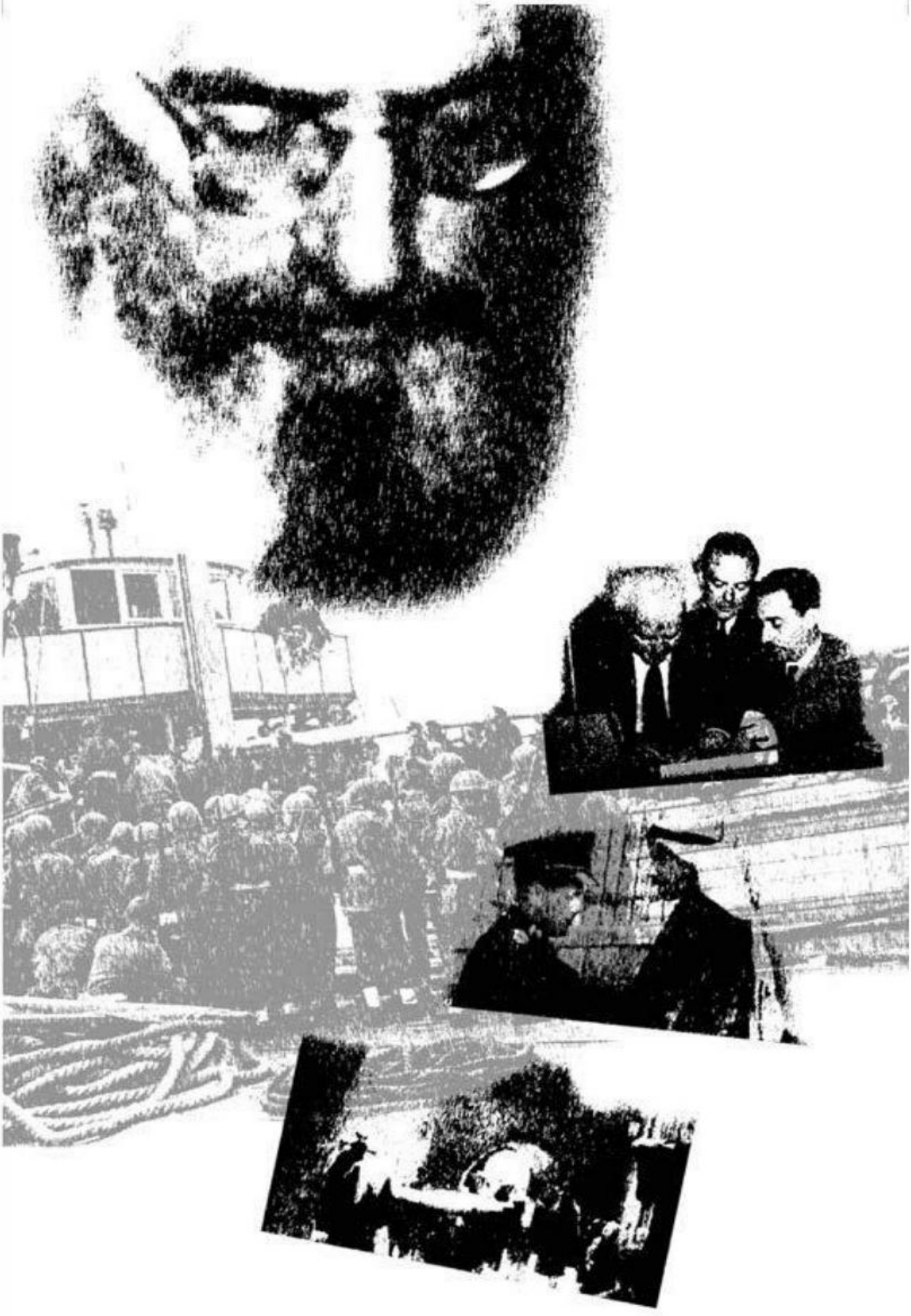

În dreptunghiul de sus, stiloul desenează rapid două semicercuri, stând faţă în faţă.
Scrie „tatăl" în semicercul de deasupra, şi „mama" în semicercul de dedesubtul lui.

Vocea Învăţătorului: Cea de-a doua cauzează uniunea lor. (Un Zivug (cuplare, uniune) este răspunsul la o rugăciune. Pornind din acel Zivug, se naşte forţa lui Moise, după care Moise va putea scoate pe cineva din starea egoistă de ură în care se află.) Ambii îţi aud rugăciunea după ajutor!

Cele două semicercuri se contopesc într-un cerc, în faţa ochilor lui Rav Aşlag.

Vocea învăţătorului: Ceremonia „concepţiei" începe instant. Apa superioară se rupe şi Moise este născut. Aceasta este forţa pe care ai meritat-o.

Vârful stiloului face un punct pe punctul de întâlnire ale celor două semicercuri, apoi tăios extinde o linie în jos.

Vocea învăţătorului: Moise va trimite forţa răului la culcare. Dar doar pentru scurt timp.

***

Un fulger luminos.
Rav Aşlag îl priveşte în ochi pe Faraonul care stă aşezat în faţa sa.
Brusc Faraonul închide ochii.

Vocea învăţătorului (*foarte joasă*): Nu-l rata pe Moise. Se află aici doar pentru un moment.

Un fulger de lumină.
O rază de lumină sclipeşte prin cameră, deasupra dalelor de pe podea, pe lângă picioarele lui Rav Aşlag şi arată către uşă.

Vocea învăţătorului (*tăioasă*): Urmăreşte-o!

Rav Aşlag se repede din scaunul său şi aleargă prin sala slab iluminată, urmărind raza.
Exact în acea clipă, îşi deschide Faraonul ochii.
Rav Aşlag ajunge la uşă.
Faraonul îşi deschide gura într-un răgnet:

-Sto-o-op!

Rav Aşlag rămâne înmărmurit, cu braţul întins.
Raza de lumină fulgeră şi luminează spre ochii Faraonului, orbindu-l.
Rav Aşlag se aruncă cu disperare asupra uşii, apasandu-şi greutatea pe ea.
Uşa cade.

Un coridor lung şi întunecat se întinde în faţă.
Rav Aşlag fuge de-a lungul lui, fixând cu ochii raza de lumină care face zigzaguri în faţa lui.

***

Varşovia. Camera învăţătorului.
Vedem faţa învăţătorului, pe jumătate luminată, felinarul reflectându-se în ochii săi. Buzele sale se mişcă

-Şi toate acestea sunt în interiorul tău.

Un fulger de lumină.
Rav Aşlag fuge de-a lungul coridorului îngust, apropiindu-se de o uşă.
Se aruncă prin ea, şi se regăseşte pe o stradă întunecată. Casele stau una lângă alta.
Priveşte înapoi.
Strălucirea unei torţe se apropie rapid.
În frunte, putem vedea faţa furioasă a Faraonului, iluminată de torţa pe care o duce.

Vocea învăţătorului: Nu te opri, nu gândi, nu-ţi fie teamă!

Rav Aşlag se întoarce, şi începe să fugă.
Un urlet dezgustător străpunge întunericul din spatele său:

-Sto-o-op!

***

Varşovia.
Rav Aşlag merge de-a lungul unei străzi goale şi întunecate. Toarnă cu găleata. Rav Aşlag e ud leoarcă.
Priveşte în sus, iar ploaia îi şiroieşte pe faţă.
Zâmbeşte.

***

Rândurile drepte ale scrisorii, rulează în sus.

Vocea lui Rav Aşlag: Odată, după lungi insistenţe, învăţătorul meu mi-a dezvăluit un secret. Bucuria mea a fost fără margini.

***

Varşovia. Rav Aşlag fuge în josul străzii, tropăind prin bălţi, stropind în toate direcţiile.

Vocea lui Rav Aşlag:
Din acel moment am început să-mi dobândesc independenţa.

***

Un fulger de lumină.
Rav Aşlag fuge de-a lungul străzilor înguste ale oraşului lipsit de viaţă. Urmăritorii lui nu sunt departe.
O stradă se confundă cu cealaltă. Răsucind şi cotind, Rav Aşlag urmăreşte raza de lumină, până vede brusc marea în faţă. Rav Aşlag fuge pe ţărm şi se opreşte.
Raza de lumină se cufundă în mare şi doar acum Rav Aşlag realizează că este o mare plină cu lavă topită.
Este de-a dreptul imposibil să stai în apropierea ei.
Infernul îl forţează pe Rav Aşlag să facă câţiva paşi înapoi.

-Raţiunea (Mintea noastră fizică, slujeşte întotdeauna dorinţa egoistă, căutând căi de a fi satisfăcută. Aceasta este tot ceea ce face. Intelectul este un produs al egoismului.) nu te va lasă să mergi aşa uşor - aude el vocea învăţătorului – îl slujeşte pe Faraon.

Lumina a mii de torţe apare în întunericul din spatele lui.
Inamicii săi se apropie.

-Nu este uşor să evadezi! – spune vocea învăţătorului.

Raza de lumină arată cu insistenţă înspre lavă.

-Nu este uşor!

Rav Aşlag îşi apără faţa cu mâinile de căldura dogoritoare. Face un pas înainte, după care se retrage.

-Suntem cu toţii sclavii Faraonului! – se aude mai tare vocea învăţătorului.

Faraonul se apropie.
Păşeşte pe ţărm în tihnă.
Vede că prada lui, nu are unde fugi.

-El este întreaga noastră viaţă!

Faraonul zâmbeşte.

-Petrecută în zadar!

Faraonul deschide braţele, şi se apropie de Rav Aşlag.

***

Brusc ne aflăm din nou în Varşovia.
Noapte. Casa învăţătorului.
Rav Aşlag urcă grăbit treptele spre al doilea etaj şi bate la uşă. Nu răspunde nimeni.
Trage cu urechea.
Nimic.

***

Liniile scrisorii trec în grabă.

Vocea lui Rav Aşlag: În timp ce „Eu-l" meu creştea tot mai mare, învăţătorul meu s-a distanţat de mine, dar eu nu am putut simţi asta.

***

Varşovia. Rav Aşlag împinge uşa.
Se deschide cu un scârţâit.
Intră în camera învăţătorului şi se uită împrejur.
Camera e goală.

Vocea lui Rav Aşlag: ...Până într-una din zile, în care nu l-am putut găsi acasă.

O rafală de vânt mişcă draperiile subţiri şi azvârle în sus o bucată de hârtie, cu ceva desenat pe ea.

Vocea lui Rav Aşlag: L-am căutat pretutindeni, dar era de negăsit.

Rav Aşlag stă de unul singur în locuinţa învăţătorului.

***

Un fulger de lumină.
Ţărmul mării.
Faraonul îl îmbrăţişează pe Rav Aşlag.

***

Varşovia. Rav Aşlag se plimbă singur pe străzi.
Se uită la feţele trecătorilor.
Nu este prima dată că părăseşte de dimineaţă casa şi se întoarce noaptea târziu.
Îşi caută învăţătorul.
Întreaga sa muncă mai constă doar din două lucruri: scriind noaptea şi predând.
Abia de mai mănâncă; nu poate dormi.
Aşa trec trei săptămâni.

Într-o bună zi, în timp ce mergea în josul străzii, complet epuizat, o senzaţie familială îl copleşeşte pe Rav Aşlag: simte că cineva îl priveşte. Se întoarce brusc, că să privească, la celălalt capăt al străzii, unde acu o clipă stătuse un bărbat.
Dar nu e nimeni.

***

Noapte. Rav Aşlag deschide geamul camerei sale şi din nou vede silueta singuratică a unui bărbat stând pe partea cealaltă de stradă.
De data aceasta bărbatul nu dispare, dar se întoarce şi pleacă.

***

Rav Aşlag fuge jos în stradă, se uită în jur, dar nu e nimeni de găsit. Începe să fugă pe străzile întunecate ale Varşoviei. Tocurile pantofilor lui făcând un ecou gălăgios pe pavajul gol. Un trecător singuratec, se lipeşte speriat de perete, în timp ce dă buzna pe lângă el.

Rav Aşlag se opreşte doar în apropierea casei învăţătorului său.
Vede o lumina la al doilea etaj.
Zboară pe scări în sus şi se năpusteşte prin uşă.

***

Învăţătorul șade la masă; doar mâinile îi sunt luminate.

Vocea lui Rav Aşlag: În nouă Nissan, (a şaptea lună din calendarul ebraic) mi-am găsit învăţătorul la el acasă. Mi-am cerut profund scuze şi am încercat să îndrept trecutul.

Rav Aşlag stă plângând în faţă învăţătorului.

Vocea lui Rav Aşlag: A cedat ca şi înainte şi mi-a dezvelit un mare secret de încredere. Bucuria mea a fost nemăsurată.

Faţa lui Rav Aşlag.
Mâna învăţătorului desenează cercuri pe o bucată de hârtie.

Vocea învăţătorului: Cercul credinţei deasupra raţiunii.

***

Un fulger de lumină.
Ţărmul marii.
Rav Aşlag îl împinge pe Faraon deoparte şi se întoarce, apropiindu-se de lava înăbuşitoare.

Vocea învăţătorului: Credinţa deasupra raţiunii! (Credinţa deasupra raţiunii: În înţelepciunea Cabala, credinţa este senzaţia de contact cu Creatorul, calitatea de dăruire şi dragoste care apare într-o persoană. Raţiunea simbolizează calitatea de a primi pentru sine. Credinţa deasupra raţiunii nu este credinţă oarbă. Mai degrabă este o stare în care cineva îşi activează mintea, contemplând şi examinând situaţia, şi doar după aceea asumându-şi încrederea – dăruire şi dragoste. Crescând importanţa credinţei deasupra raţiunii, persoana devine mai înţeleaptă).

Rav Aşlag închide ochii şi sare în foc.

Vocea învăţătorului: M-ai auzit, Rav Aşlag.

Trupul lui Rav Aşlag se scufundă încet în apă.
Înoată în apa sclipitoare.
Faraonul indică cu mâna spre el şi sute de umbre întunecate supuse sar după Rav Aşlag, doar ca să ardă în lavă.

***

Varşovia. Camera învăţătorului.
O mână palidă atârnă de pe latura patului.
Un flacon mic cu medicamente stă întins pe un mic scaun.
Capul învăţătorului se odihneşte nemişcat pe pernă.
Faţă îi este umbrită.

Vocea lui Rav Aşlag: Dar se pare că marele meu învăţător îşi pierdea puterea. Nu l-am putut părăsi, fiindu-i alături şi în următoarea zi, în 10 Nissan, timpul lui în această lume se scursese.

Corpul învăţătorului stă întins în pat.
Opus lui, legănându-se în faţă şi în spate, se află Rav Aşlag.

***

O pagină galbenă a scrisorii; paginile devin neclare.

Vocea lui Rav Aşlag:
Este imposibil de descris durerea şi chinul meu. Inima îmi fusese cuprinsă de speranţa că merit înţelepciunea supremă.

***

Un fulger de lumină. Marea.
Rav Aşlag înoată.
Un punct micuţ, într-un ocean nesfârşit.

-Dar în loc de aceasta, sunt aici, singur şi gol, fără nici o realizare...

Înotătorul singuratic pierde puterea şi speranţa, înotând din ce în ce mai încet.

-Până şi cunoaşterea pe care am dobândit-o de la el temporar, s-a evaporat din mintea mea, din cauza profundei mele amărăciuni.

Trupul îi devine din ce în ce mai greu.
Mâinile şi picioarele îi amorţesc.
Rav Aşlag începe să se scufunde în apa albastră. Dar se aude vocea lui:

-Ochii mei au căutat înfometaţi viziunea raiului, în anticipare şi speranţă mare.

Rav Aşlag reuşeşte să privească în urmă, o ultimă dată.
Prin ochii înceţoşaţi reuşeşte să prindă brusc o licărire a ţărmului.

-Nu mi-am permis nici un moment de răgaz, până nu am devenit vrednic în ochii Creatorului.

***

Varşovia. Rav Aşlag merge vioi în josul străzii.
Un vânt puternic îi ridică poalele mantiei sale.

***

Scurt metraj din jurul 1917: Rusia, revoluţia din Februarie. Kerensky şi membrii guvernului provizoriu zâmbesc în cameră.
America. Preşedintele mărcii înregistrate „Victrola", prezintă cu frezăşmecheră, unei mulţimi aclamând, prima înregistrare de gramofon a formaţiei originale de jaz Dixieland.
Berlin. Gară. Câţiva oameni sar într-un vagon de marfar, cu scurt timp înainte de a se închide uşile. Înainte de a se închide, intrezărim faţa tânărului Lenin printre pasageri.

***

O stradă din Varşovia.
Rav Aşlag se opreşte în mijlocul străzii, holbându-se la un nor gri întunecat în formă de insulă, atârnând jos deasupra oraşului.
Un om fuge de cealaltă parte a străzii.
Brusc încetineşte la mers şi în final se opreşte complet. Se uită la Rav Aşlag dar nu se apropie.
Vântul îi zboară pălăria lui Rav Aşlag din cap, rostogolind-o pe cealaltă parte a străzii. Încearcă să o prindă, dar ratează.
Omul de pe cealaltă parte a străzii o prinde şi i-o întinde lui Rav Aşlag, care vine în fugă spre el.
Este Yan.

Yan: Nu mă puteam hotărî dacă să mă apropiu de tine sau să te las în pace, cu Dumnezeul tău, dar în acel moment Dumnezeul tău ţi-a suflat pălăria din cap, rezolvându-mi dilema. Lenin vine în oraş. Ai auzit de el?

Rav Aşlag: Chiar am citit câteva din lucrările sale.
Yan: Şi...?
Rav Aşlag: E un om inteligent.
Yan: Inteligent?! E un geniu! Ai auzit despre ce se întâmplă în Rusia?
Rav Aşlag: O revoluţie.
Yan: Un foc izbucneşte acolo. Începe în Rusia, după care se va răspândi prin lume. Vrei să-ţi aranjez o întâlnire cu Lenin? Chiar acum? Îţi aduc aminte că e singură ta şansă. Spune „da".
Rav Aşlag: Da.

Yan şi Rav Aşlag cotesc pe o stradă apropiată. Se îndreaptă spre intrarea unei case mici şi modeste.
De îndată sunt înconjuraţi de patru oameni necruţători.

Yan:E cu mine.

Unul dintre cei doi bărbaţi începe să-l percheziţioneze pe Rav Aşlag, ca dacă nu l-ar fi auzit pe Yan. De îndată ce a terminat, a făcut un pas în lateral, păstrându-şi expresia dură.

Omul: Intră.

***

O casă sigură.
Lenin şade în spatele unei mese.
Este foarte emotiv şi deschis, radiind o carismă nemaipomenită.
Toţi cei adunaţi în cameră, majoritatea destul de tineri, îl privesc cu admiraţie.
Rav Aşlag iese în evidenţă cu veşmântul său de evreu religios.

Lenin: Oamenii doresc acţiune din partea noastră, nu vorbe goale. Ar trebui să aruncăm jos guvernul putred burghez şi să înălţăm stindardul justiţiei – să creem primul stat naţional de muncitori şi ţărani din lume! Asta e misiunea noastră, tovarăşi!

Toată lumea aplaudă.

Yan: Tovarăşi, rămâneţi calmi. Nu uitaţi, nu suntem încă în Polonia comunistă, ci într-o ţară condusă de un guvern burghez. Agenţi ai poliţiei încearcă să-l depisteze pe tovarăşul Lenin prin toată Varşovia.
Lenin: Generaţie după generaţie de oameni asupriţi au visat la un asemenea stat. Controlul asupra fabricilor, plantaţiilor şi a pământului va fi înmânat muncitorilor şi ţăranilor. Vom înfiinţa propria noastră poliţie a poporului, şi Armata Roşie a poporului. Partidul nostru se va numi Partidul Comunist al Muncitorilor şi Țăranilor şi va conduce nobila luptă pentru libertate, egalitate şi independenţă pentru toţi asupriţii din întreaga lume.

Un murmur adânc de admiraţie pluteşte asupra mulţimii.
Rav Aşlag ridică mâna.

Lenin: Da, tovarăşul în ţinută religioasă...
Rav Aşlag: Îţi găsesc ideile foarte atractive.
Lenin (*adresându-se tuturor*): De obicei, ambii, atât episcopii noştri cât şi rabinii voştri sunt împotriva ideilor mele!
Rav Aşlag: Vorbeşti de egalitate, frăţie şi dragoste – nu există nimic mai exaltant decât asta.
Lenin (*adresându-se tuturor):* Se pare că există şi rabini mai evoluaţi. Ascult, pune-ţi întrebarea.
Rav Aşlag: Întrebarea mea este: Cine va construi această societate echitabilă?
Lenin: Cei asupriţi, sărmanii, toţi cei care ştiu ce înseamnă nedreptatea.
Rav Aşlag: Ce se va întâmpla cu burghezii?
Lenin: Vor trebui să producă şi să muncească pentru beneficiul tânărului stat; altfel va trebui să-i forţăm. Dar care e problema? Te deranjează ceva la acest scenariu?
Rav Aşlag: Doar faptul că aceasta va duce la şi mai multă vărsare de sânge şi la o şi mai mare nedreptate.

Lenin: Am auzit asta de multe ori şi o numesc laşitate şi speculaţie goală.
Yan (*şopteşte lui Rav Aşlag*): Taci din gură!
Rav Aşlag: Mai devreme sau mai târziu, muncitorii şi ţăranii tăi vor începe să fure, să omoare, să urască. Nu imediat, dar inevitabil se va ajunge la asta.
Lenin: Absurd! Vom ridica un nou sistem educaţional, cu valori comuniste şi exemple de egalitate şi dreptate.
Rav Aşlag: Nu este şi nu poate fi dreptate pe acest pământ.
Lenin: Aşa este?
Rav Aşlag: Omul este egoist prin natura sa. Trebuie să interfereze cu un alt tip de forţă, pentru a se putea transforma.
Lenin: Vorbeşti de Dumnezeu?
Rav Aşlag: Poţi să o numeşti Dumnezeu dacă vrei. Eu prefer să o numesc legea dreptăţii superioare. Sau legea dragostei supreme. Ea există. Suntem înconjuraţi de ea. Este legea fundamentală a întregii creaţii. Trebuie doar să ştii cum să o foloseşti, asta e tot.
Lenin: De unde ştii asta?
Rav Aşlag: Ştiu.
Lenin: Ai citit despre asta undeva?
Rav Aşlag: Există o carte care descrie acest concept – Cartea *Zohar*.
Lenin: Dă-ne-o, vrem să o citim.
Rav Aşlag: Trebuie o pregătire preliminară.
Lenin: Una lungă?
Rav Aşlag: Câţiva ani.
Lenin: Am o educaţie bună, dragul meu, voi încerca să o înţeleg.
Rav Aşlag: Este imposibil; nu mintea este instrumentul care o poate dobândi.
Lenin: Atunci care este instrumentul?
Rav Aşlag: Inima. Trebuie să-ţi pregăteşti inima, pentru a putea citi această carte. La fel cum trebuie să-ţi pregăteşti inima pentru a putea guverna.
Lenin: Ce trebuie să fac?

Rav Aşlag: Corectează-ţi inima, fă-o altruistă şi iubitoare. O persoană nu poate face asta singură, dar există o metodă de a evoca alte forţe care vor efectua această corecţie.
Lenin: Deci, se pare că trebuie să trecem mai departe. (Se întoarce spre Yan) Da?
Yan: Da, a sosit timpul tovarăşe Lenin.
Lenin (*ridicându-se, se adresează lui Rav Aşlag*): Dragă rabine, sunt un ateu convins şi nu cred în nici o forţă superioară, sau o lege superioară. Vom înălţa noul om cu forţele noastre – fără o forţă superioară.
Rav Aşlag: Vei da greş.
Lenin (*luându-şi şapca de pe masă*): Dragul meu, vizitează-ne în zece ani de acuma începând şi vei vedea.
Rav Aşlag: Vei vărsa o groază de sânge şi această minunată idee îşi va pierde valoarea pentru mult timp. Te rog ascultă!

Lenin se uită împrejur, fără să-l mai asculte.
Rav Aşlag se ridică, încercând să mai capteze doar un pic atenţia lui Lenin.

Rav Aşlag: Va fi un experiment îngrozitor!
Lenin: Din păcate sunt în grabă. La revedere. Lasă-i datele tale de contact lui Yan, că poate mai avem şansa să mai stăm vreodată de poveşti... poate... într-o bună zi...

Dă mâna cu Rav Aşlag şi îşi iau rămas bun.
De îndată un grup de oameni îl înconjoară pe Lenin. Unul dintre ei îşi ascunde faţa după un bandaj medical.
Lenin face cu mâna tuturor şi iese din apartament, urmat de un grup de oameni.
Yan se apropie de Rav Aşlag.

Yan: Ce ruşine. Ai avut ocazia să-l asculţi pe cel mai mare om al timpurilor noastre.
Rav Aşlag: Este o ruşine că nu m-a ascultat el.

Yan: Ai o apreciere de sine cam îngâmfată. Presupun că aceasta a fost ultima voastră întâlnire.
Rav Aşlag: Ce păcat că nu auzea ceea ce îi spuneam eu. Nu am avut timp ca să-i explic. Aveam să-i spun atât de multe.
Yan: Nu are nevoie de predica ta!
Rav Aşlag: Oamenii nu au voie să culeagă fructe necoapte, Yankele, trebuie să le laşi să se coacă! Oamenii trebuie să dezvolte dorinţa de a se schimba, iar atunci totul va fi posibil.
Yan (*cu asprime*): Revoluţia nu poate aştepta! Acesta este un fapt. Şi eu nu sunt Yankele, sunt Yan. Ţine minte asta. Cred că poţi găsi singur drumul afară. Eu rămân. Cu bine, victimă de compătimit a religiei. Poate într-o zi ne vom întâlni din nou. (Se întoarce, fără a da mâna cu Rav Aşlag).

***

Scurt metraj.
Revoluţia rusească din 1917. Năvală asupra palatului de iarnă. Lenin ţinând un discurs în faţa unei mulţimi uriaşe de oameni. Trotsky călărind un armăsar alb în faţa trupelor aclamând. Începutul războiului civil. Execuţia Ţarului, a soţiei sale, şi a celor cinci copii. Şi mai multe execuţii în pieţele publice ale marilor oraşe din Rusia. O foamete aprigă în Ukraina. Holbarea mută a lui Lenin direct în camera de filmat. În spatele sau, tânărul Stalin stă drepţi.

***

Varşovia. Camera lui Rav Aşlag.

Rav Aşlag (*întorcându-se în timp ce stă la masă*): Rivka!

Rivka intră, şi putem vedea că familia Aşlag aşteaptă un copil.

Rav Aşlag: Rivka, începe să împachetezi. Plecăm în Israel.
Rivka (*confuză*):
Dar...
Rav Aşlag: Vreau să plecăm cât de rapid posibil.

Rivka: Îţi vei părăsi studenţii?
Rav Aşlag: Studenţii vor veni cu mine.
Rivka: Cu familii, copii, neveste?
Rav Aşlag: Le voi explica de ce trebuie să plece şi ei vor înţelege.
Rivka: Sunt în luna a şaptea, Yehuda.
Rav Aşlag: Ştiu că te poţi descurca.
Rivka (*o pauză, şi o încercare de a înţelege se se întâmplă*): Asta nu poate aştepta?
Rav Aşlag: Nu, nu poate aştepta. Vii cu mine sau nu?
Rivka: Nu te vor lăsa să pleci. Eşti judecătorul lor. Eşti învăţătorul lor.
Rav Aşlag: Nu ei sunt cei care trebuie să decidă dacă plec. Am lucruri importante de făcut în Israel.
Rivka: Yehuda...
Rav Aşlag (*întrerupând-o*): Dacă nu voi merge, voi muri.
Rivka (*iritată*): Îmi spui asta dinandins!
Rav Aşlag: Am făcut tot ce am putut aici. Vii cu mine?!
Rivka: Şi copiii?
Rav Aşlag: Îi vom lua cu noi.
Rivka: Nu, nu putem. Călătoria este grea.
Rav Aşlag: Cum spui tu.
Rivka: Yehuda, tocmai am început să ne obişnuim aici şi eu am crezut...
Rav Aşlag (*întrerupând-o*): De cât timp ai nevoie să te pregăteşti?

Rivka e tăcută.

Rav Aşlag: Rivka?
Rivka (*îşi ridică capul şi-l priveşte pe soţul ei în ochi*): Sunt pregătită. Voi lasă copiii cu părinţii mei. Doar Baruch Şalom va veni cu noi.

***

Curtea Rabinică.
Zece rabini stau vizavi de Rav Aşlag la o masă lungă.
Şmuel dascălul, se află printre ei.

Vorbesc tăcut între ei.

Rabinul Epstein: Am primit rapoarte, că trei sute de familii au fost de acord să plece împreună cu tine.
Rav Aşlag: Aceasta este corect.
Rabinul Epstein: Şi ai tocmit un vas în Suedia, ca să vă transporte pe toţi în Israel.
Rav Aşlag: Da, totul este pregătit. Singurul lucru de care mai este nevoie este decizia voastră.
Rabinul Epstein (*consultându-se din nou cu rabinii alăturaţi lui, într-un sfârşit se întoarce către Rav Aşlag*): Onorate Rav Yehuda Leib Halevi Aşlag, ne-am decis să-ţi spunem un singur lucru: Un judecător, un învăţător, nu-şi poate părăsi comunitatea ca să migreze liber în Israel. Trebuie să rămâi aici. Aceasta este decizia Curţii Rabinice şi îţi recomand să iei aminte şi să-ţi retragi decizia.
Rav Aşlag: Nu pot face asta, deoarece nu sunt propriul meu stăpân. Trebuie să plec de aici şi vă previn că voi face tot ce-mi stă în putinţă, ca să iau cât pot de mulţi oameni cu mine. Dacă ar fi în puterea mea, i-aşi lua pe toţi de aici cu mine.

Şmuel dascălul, se ridică, şi se uită împrejur la oamenii din încăpere.

Dascălul Şmuel: Înfruntăm demolatorul comunităţii noastre. V-am spus asta de sute de ori.
Rav Aşlag: Evreii trebuie să părăsească de îndată Europa. Dacă nu o vor face, vor pieri şi vor aduce suferinţe de nedescris tuturor.
Dascălul Şmuel: Comunitatea noastră este mai puternică ca niciodată. Suntem trei milioane de evrei; suntem o forţă de care trebuie ţinut cont.
Rabinul Epstein: De ce trebuie mereu să înoţi împotriva curentului?! Cine are nevoie de aceste conflicte nesfârşite? Nu-ţi poţi submina mândria asta a ta, care nu aduce decât distrugere?!
Rav Aşlag: Cum să va explic eu asta vouă?

Dascălul Şmuel: Ce?! Să explici ce?! Ura ta împotriva noastră, împotriva legilor noastre, împotriva sfintei Tora?!
Rav Aşlag: Noi evreii învăluim Lumina în faţa lumii. Lumea nu ne va mai lăsa să continuăm să trăim în felul în care o facem.

Rav Aşlag devine tăcut. Se uită spre ei toţi, rând pe rând.
Din această tăcere se aude vocea dascălului Şmuel.

Dascălul Şmuel: Aveţi nevoie de mai multe dovezi? În faţa noastră stă un criminal care ar trebui dus în faţa justiţiei.
Rabinul Zilber: Rav Aşlag, te rog aşteaptă pe coridor decizia noastră finală. Trebuie să cugetăm la ceea ce ai spus.

***

Rav Aşlag iese afară.
Se regăseşte singur în coridorul lung şi gol.
Un murmur de voci se aude din spatele uşilor închise.
Rav Aşlag se îndepărtează de uşă. Păşind încet în susul şi în josul coridorului, începe un monolog. Merge şi îşi ridică mâinile în aer.
Se deschid uşile şi dascălul Şmuel, rabinul Zilber, Rabinul Epstein şi ceilalţi stau în uşă, privindu-l.
Rav Aşlag se întoarce şi-i vede uitându-se la el.

Rabinul Zilber: Haide intră, Rav Aşlag.

***

Camera Curţii Rabinice.
Rav Aşlag stă faţă în faţă cu rabinii.

Rav Aşlag: Vreau să ascultaţi la ceea ce am de spus, vreau să adaug câte ceva la ceea ce am spus deja.
Rabinul Zilber: Nu e nevoie. Conform deciziei Curţii Rabinice eşti excomunicat. Începând cu această clipă, nimeni nu mai are voie să stea cu tine de vorbă. Mâine vom strânge semnăturile tuturor celor nouăzeci de membrii ai consiliului, iar decizia va fi comunicată peste tot în întreaga Polonie. Poţi pleca.

Rav Aşlag: Condamni nenumăraţi oameni la suferinţe îngrozitoare. Luaţi asupra voastră responsabilitatea a ce urmează să se întâmple.
Dascălul Şmuel: De ce să te ascultăm? Ţi s-a spus că poţi pleca, deci pleacă! Ieşi afară!

***

Străzile Varşoviei.
Oamenii trec pe lângă Rav Aşlag.
Se uită în ochii lor ca şi când ar vrea să le spună ceva, sau să îşi ia rămas bun.
Se îndreaptă către o casă.
Părinţii lui Rivka ies pe uşă.
Tatăl lui Rivka ţine doi copii mici de mâna. Sunt fiul şi fiica lui Rav Aşlag – David şi Braha.
Mama lui Rivka, suspină tăcută într-o batistă.
Trec pe lângă el în linişte.
Brusc, tatăl lui Rivka se opreşte la oarecare distanţă şi se întoarce ca să strige la Rav Aşlag:

-I-ai distrus viaţa! Nu-ţi pasă de proprii copii! Nu eşti un evreu; eşti un monstru! Te vom şterge din amintirile noastre. Nu am avut nici o dată o fiică, iar tu nu ai existat niciodată pentru noi. Şi cu asta basta.

Mama lui Rivka porneşte.
Tatăl lui Rivka îi porunceşte să-l urmeze.
Mama lui Rivka mai apucă să spună:

-Fie-ţi milă de ea... măcar un pic.

***

Rav Aşlag intră la el în casă.
Pereţi goi, camera goală.

În mijlocul camerei este o grămadă mică a puţinei lor avuţii; băiatul lor mai mare, Baruch, doarme deasupra ei.
Rivka se ridică, ca să-şi salute soţul.

Rivka: Am reuşit să vând totul. Pentru mărunţiş, desigur, dar totuşi... suntem gata. (Se uită la faţa lui Yehuda.) Arăţi ciudat.
Rav Aşlag: Nu le-am putut explica totul.
Rivka: David şi Braha vor rămâne deocamdată cu părinţii mei. Şi-au dorit atât de mult să vină cu noi, dar cum să-i luăm?!
Rav Aşlag: Nu-ţi face griji. Vom trimite după ei mai târziu, odată ce ne-am stabilit.
Rivka: Totuşi, şi-au dorit atât de mult să vină cu noi!
Rav Aşlag (*căzut pe gânduri*): Nu pot explică orice oricui – nici măcar prietenilor, dar nici inamicilor sau învăţătorilor. Nimănui!
Rivka: Nu suport să las copiii aici.
Rav Aşlag: Nu mă aud. Cum le pot oare explica?
Rivka: Am un sentiment prost în legătură cu ei, Yehuda.
Rav Aşlag: Nu vor să mă creadă. E ca şi cum vorbesc cu pereţii.

Rivka îl priveşte tăcută.

Rav Aşlag: Oare cum să le explic? Cum?!

Rivka se apropie de el.
Încearcă să-i întâlnească privirea.
Suspină şi spune tăcută:

-Le-ai explicat totul. Ei sunt cei care nu aud.

Rav Aşlag vede faţa lui Rivka.
Ea dă din cap şi încearcă să-l consoleze.

-Ţi-am întâlnit părinţii la intrare, - spune el dintr-o dată.
-Sunt oameni simpli, nu fii supărat pe ei, - răspunde Rivka.
-Nu sunt. Îi înţeleg.

Mai face câţiva paşi în cameră şi priveşte la pereţii goi.
Rivka se apleacă desupra boccelei lor, ca să mai facă câteva noduri.
Oservă o păpuşă mică zdrenţuroasă şi subţire, pe podea. O ridică şi se uită atent la ea.
Brusc se îmbărbătează şi spune:

-Spui că nu te aud. Ei nu te pot auzi.

Rav Aşlag se întoarce şi o priveşte pe Rivka.

-Trebuie să-i înţelegi. Ei trăiesc în lumea asta şi au dorinţele simple ale acestei lumi: să muncească, să se roage, să întemeieze o familie, copii, nepoţi, să ţină unul la celălalt, aşa cum au făcut-o de secole, aşa cum Creatorul ne-a poruncit. Şi tu vrei să le iei asta.

Ochii lui Rivka se luminează.

-Au dreptate, în a nu-ţi preda ţie singurul lucru pe care îl au. Îmi pare rău. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar ei sunt oameni mici şi normali, iar tu eşti un gigant în comparaţie cu ei. Ei nu te vor înţelege niciodată; ei nu-ţi pot înţelege cuvintele. Este imposibil să te contopeşti cu Creatorul, Yehuda. Lasă-i în pace. Îmi pare rău că nu sunt de partea ta cu asta.

Tăcerea atârnă în cameră.
Auzim doar respiraţia în trudă a Rivkăi.
Cu greu se abţine să nu izbucnească în plâns.

Rav Aşlag:Îţi pare rău că te-ai măritat cu mine?
Rivka: Nu-mi va părea rău niciodată pentru asta.

Rav Aşlag face un pas înspre ea, o îmbrăţişează şi rămân aşa în mijlocul încăperii goale.
O seară liniştită în spatele ferestrei deschise.
Rivka se linişteşte în braţele soţului şi se apasă puternic înspre el.
O bătaie la uşă.
Studenţii lui Rav Aşlag, tineri şi vârstnici, adoima evreilor, intră cu grijă în cameră. Rivka se dă la oparte.

Studenţii stau acolo, încercând să evite privirea lui Rav Aşlag.
În spatele grupului, se ascund Haim şi Aaron.

Studentul vârstnic: Am venit să-ţi spunem, că nu putem pleca alături de tine, spre Israel.

Rav Aşlag îi priveşte tăcut.

Studentul vârstnic: Te credem şi eşti un învăţător mare, dar nu putem să ne punem împotriva deciziei comunităţii.

Rav Aşlag dă din cap. Rămâne tăcut pentru mult timp.

Vocile: Iartă-ne.
Rav Aşlag: Nu vă pot forţa să plecaţi. Dacă aş putea, aş îngenunchea aici în faţa voastră şi v-aş ruga să veniţi alături de mine. Dar ştiu că nu mă veţi auzi. Creatorul v-a sigilat urechile cu ceară. (Tăcere). Cu toţii vom suferi îngrozitor! Mă auziţi?!
Vocile: Da, te auzim.
Rav Aşlag: Şi nu mă credeţi, aşa e?
Vocile: Ba da.
Rav Aşlag: Şi totuşi nu plecaţi?
Studentul vârstnic: Cum să putem pleca? Rudele noastre sunt aici, suntem prea tare legaţi unii de alţii. Ştii cum este la noi la evrei.
Rav Aşlag: Da, evrei, oropsiţii de evrei... (către Aaron şi Haim) De ce vă ascundeţi voi doi în spatele lor?

Aaron şi Haim stau cu limbile legate, neîndrăznind să întâlnească privirea lui Rav Aşlag.
Brusc, Haim dă din cap decis.

Haim: Eu merg!

Toată lumea, îşi întoarce privirea către el.
Îşi strânge pumnul, fluturându-l în aer, şi strigă:
Da, eu merg! Părăsesc acest loc! Plec împreună cu marele nostru învăţător iar voi puteţi rămâne aici dacă vreţi! (Îi priveşte pe toţi). Eu merg! Da, mă duc!

Îl trage pe Aaron de mânecă.

Haim: Aaron! Să mergem!
Evreul vârstnic: Aaron nu pleacă nicăieri.
Haim: Aaron, nu asculta de nimeni!
Evreul vârstnic: Aaron tu rămâi. Un cuvât dacă rosteşti, şti ce se va întâmpla; nu vei vedea nici un ban din averea unchiului. O vom da pe toată cerşetorilor din oraş. Ai înţeles?
Haim: Aaron, noi mergem!
Evreul vârstnic: Nu, Aaron, tu rămâi.
Haim: O vei regreta Aaron!
Aaron (*suspinând adânc*): Nu pot.
Haim: Vei deveni un milionar, Aaron, dar cel mai nefericit milionar, dacă nu-l vei urma pe Rav Aşlag.
Rav Aşlag: Haim, fugi acasă să împachetezi, te aştept în două ore. (Priveşte împrejur). Să nu-l blestemaţi pe Creator, când va veni să va ia.

***

Seară. O stradă nepavată din Varşovia.
O căruţă lentă îl transportă pe Rav Aşlag şi Rivka, fiul lor Baruch, şi un Haim lipsit de griji, cu o sticlă de votcă în mâna sa.
Din când în când, Haim ia o gură, face o grimasă şi o împinge la vale, cu ceva pâine şi ceapă.
Oamenii îi privesc. Unii se opresc, alţii îi arată cu degetul, unii doar trec mai departe.
Birjarul e tăcut.

Haim:Rămâi cu bine, Varşovia, rămâi cu bine pentru totdeauna! Plecăm în Ţinutul Israel!

Rav Aşlag îi ia sticla, ia o înghiţitură şi o dă mai departe fiului său. Baruch bea şi el, cu o grimasă, şi dă sticla mai departe birjarului.

Birjarul dă pe gât ultima înghiţitură şi râgâie cu plăcere. Rivka îi priveşte zâmbind.

Rav Aşlag (*către birjar*): Cum se face că eşti aşa de tăcut astăzi?
Birjarul: Nu ştiu ce să recit pentru o astfel de ocazie.
Rav Aşlag: Nu există loc pentru tristeţe, dacă eşti conectat cu Creatorul. Ţine minte cuvintele fiului tău Moise: „Creatorul – Este unul, unic şi unificat. Doar bine porneşte de la El."
Birjarul: Mă simt bine, când sunt alături de tine.
Haim (*vorbind neclar*): Păi vino cu noi atunci!
Birjarul: Nu pot. Nu-l pot lăsa pe Moise al meu în urmă. Mi-am asigurat un loc alături de el. Îi e frig să stea întins acolo singur.

Birjarul smuceşte hăţurile şi strigă vesel la cal.
Brusc începe să recite.

-„Cel ce priveşte vântul, nu va semăna, şi cel care se uită la nori, nu va recolta..."

Rav Aşlag i se alătură şi acuma ambii recită cuvintele din Ecleziast melodios, mişcându-şi mâinile în acelaşi ritm:

-„Însămânţează-ţi sămânţa dimineaţa şi nu fi trândav seara..."

Haim li se alătură. Sare jos din căruţă mergând agale alături de ea, uitându-se la gura lui Rav Aşlag cum formează fiecare silabă.
Toţi trei repetă cu bucurie.

-„Lumina este plăcută şi este bine pentru ochi, să privească soarele. Într-adevăr, dacă un om va trăi mulţi ani, lasă-l să se bucure de ei toţi şi lasă-l să-şi aducă aminte de zilele întunecate, deoarece ele vor fi multe. Tot ce va urma, e deşertăciune."

Pe o stradă cu hopuri, căruţa se leagănă şi trece de-a lungul pădurii.
Mâinile lungi ale lui Rav Aşlag se odihnesc pe marginea ei şi un zâmbet larg decorează faţa birjarului.

Haim dansează în jurul căruţei, un dans hasidic; ba fuge în spatele, ba în faţa căruţei.
Tocmai face o paradă în dreptul lui Rav Aşlag.
Brusc, birjarul smuceşte hăţurile.

Birjarul: Hooo!

Un om scund iese din pădure, se opreşte în mijlocul drumului, ţinând o bocceluţă mică strânsă într-un postav.
Rav Aşlag se străduie să desluşească faţa străinului, sare din căruţă şi merge spre el.
Este bătrânul Baruch.
Rav Aşlag se apropie de el.
Baruch îl priveşte pe Rav Aşlag cu supărare.

Baruch: Ia asta cu tine.

Îi înmânează bocceluţa lui Rav Aşlag.

Rav Aşlag: Ce e asta?
Baruch: Este Cartea *Zohar*. Are aproape trei sute de ani vechime. Este cartea care a aparţinut învăţătorului meu, Rabinul de Kotzk. Este nepreţuită. O vei putea vinde, dacă vin timpuri grele.
Rav Aşlag: Mulţumesc, învăţătorul meu.
Baruch: Nu ne vom mai vedea.

Se întoarce şi dispare în pădure.

***

Scurt metraj al anului 1920.
Un vas vechi şi arhiplin se leagănă pe valurile Mediteranei, spre Ţinutul Israel.

***

Noapte. Stelele sclipesc în valurile întunecate.
Aşlagii şi Haim se ghemuiesc unul în altul pe puntea ticsită.
Rav Aşlag stă întins pe jos şi-i priveşte, cu braţele sub cap.
Dintr-o dată îl atinge mâna lui Rivka.

Rivka (*în şoaptă*): Începe.

Rav Aşlag îi trezeşte pe Baruch şi Haim.

Rav Aşlag:Căutaţi un doctor sau un asistent medical – rapid!

Baruch Şalom fuge către puntea căpitanului; Haim fuge către punţile inferioare. Îl vedem pe Baruch gesticulând energic în faţa ofiţerului navigator, dar acesta neagă, dând din cap.
Rivka îşi priveşte soţul.
Faţa ei este ca o mască, ce combină durerea şi rezistenţa.
Rav Aşlag o îmbrăţişează, apăsând-o puternic spre el. Ea geme în linişte.
Baruch şi Haim se întorc aproape deodată.

Baruch: Nu este nici un doctor la bord!
Haim: Nu e nimeni care ne poate ajuta!

Rivka îi împinge pe toţi tăios la o parte şi priveşte în jos.

Rivka (*în durere*): Du-i de aici, Yehuda! Acum!

Hainele lui Haim zboară prin aer şi aterizează pe punte.
Sunt golite bocceluţele.
Deîndată, Haim şi Baruch construiesc un cort în jurul lui Rav Aşlag şi Rivka, făcut din bluze, fuste şi pantaloni.
Rav Aşlag scoate pentru o clipă capul.

Rav Aşlag: Apă fierbinte, rapid!

Baruch fuge să facă rost.

Haim: Dar cum... Nu ai mai făcut asta nici o dată.
Rav Aşlag (*calm*): Să primeşti viaţă, nu e o sarcină dificilă. Ca să trăieşti în timpurile astea, acolo ai nevoie de abilităţi adevărate.

Rivka geme în interiorul cortului.
Baruch revine în fugă, cu o găleată de apă fierbinte.
Rav Aşlag îşi suflecă mânecile.

Rav Aşlag: Asta e băieţi, mergeţi la plimbare, amândoi. În curând se va naşte fica noastră.

Se cufundă în cort.
Faţa lui Rivka e palidă.
Ochii ei urmăresc fiecare mişcare a soţului ei.
Mărgele mari de sudoare, se adună pe fruntea ei.
Rav Aşlag îi şterge tandru fruntea cu un prosop.
Afară, Haim şi Baruch fac rotocoale pe punte, sub cerul luminat de stele.
Înăuntrul cortului, Rivka muşcă dintr-un prosop împachetat, ca să-şi înăbuşească gemetele, cu ochii plini de durere.
Valurile tună şi se sparg de laturile vechiului vas.
Luna plină atârnă deasupra apei.
Brusc, auzim strigătul unui nou născut.
Rivka varsă lacrimi de durere şi bucurie.
Rav Aşlag (legănând nou născuta în braţele sale):
Păi, salutare, Bat Şeva!

Rivka (liniştită, şi cu dragoste): Bat Şeva.

***

Vasul se leagănă pe valuri.
Legat de catarg, un leagăn improvizat din cârpe, se balansează dintr-o parte în alta.
Rivka doarme în apropiere.
Rav Aşlag şade lângă ea.
Vizavi de ei, Haim şi Baruch.

Rav Aşlag (*explicând lui Baruch*): Numele de Israel este compus din două cuvinte – Yaşar (direct) şi El (Dumnezeu), însemnând direct spre Creator. Doar cei ce merită să-L întâlnească pe Creator, trăiesc în această ţară.
Baruch: Şi cei ce nu pot?
Rav Aşlag: Ei pur şi simplu nu pot trăi în ea.
Baruch: Dar trăiesc o groază de oameni acolo.
Rav Aşlag: Nu, nu o fac.
Baruch: Nu înţeleg. O groază de oameni trăiesc acolo acuma.
Rav Aşlag: Baruch, permite-mi să-ţi dau un exemplu. Să luăm doi oameni care merg pe aceeaşi stradă. Pentru unul dintre ei este o stradă pavată, un pavaj plin de băltoace murdare, cu un sărman cerşind la unul dintre colţuri. Iar pentru un altul, este calea ce duce spre Creator. Deci spune-mi, merg pe aceeaşi stradă, sau nu?
Baruch: În mod cert, ei nu o fac. Cel ce caută Creatorul, vede în faţa sa, cea mai frumoasă şi plină de lumină stradă din lume.
Rav Aşlag: La fel e şi ţara aceasta. Este minunată, şi plină de lumină, înflorind şi fiind generoasă. Ținutul Israel este o dorinţa de a fi alături de Creator – este o ţară în interiorul nostru.

Rivka îşi deschide ochii, şi-i zâmbeşte soţului ei.
Nu l-a mai văzut aşa de inspirat.

Baruch: Ținutul Israel există şi în interiorul meu?
Rav Aşlag: Fiecare persoană are acest ţinut inclus în interiorul său.
Baruch: Deci acest ţinut este pentru toată lumea?
Rav Aşlag: Da, aşa este.
Baruch: Chiar pentru fiecare?
Rav Aşlag: Pentru întreaga omenire.
Baruch: Şi nu doar pentru evrei?
Rav Aşlag: Pentru evrei, şi non evrei, negri, albi, galbeni, roşii, pentru toată lumea.
Baruch: Deci într-o bună zi, întreaga lume va deveni Ținutul Israel?

Rav Aşlag: Exact. Fiecare persoană care va dori să întâlnească Creatorul va locui în această ţară.
Baruch: Atunci de ce mergem acolo, dacă această ţară este în interiorul fiecăruia dintre noi?
Rav Aşlag: Este, deoarece ne-a expirat timpul. Nu mai putem aştepta. Am fost însemnaţi de către Creator şi nu putem ajuta. Vrem să descoperim ținutul spiritual Israel, în timp ce trăim în punctul geografic „Ținutul Israel." Ne va da tărie în plus, da, ne va da!
Baruch: Mi-aş dori să se întâmple deja.

***

Scurt metraj.
Vasul se leagănă pe valuri. Pasagerii stau pe punte. Fiecare aşteaptă cu nerăbdare ca să apară țărmul.
Şi eroii noştri sunt alături de ei: Rivka cu nou născuta Bet Şeva, Haim, Baruch şi Rav Aşlag.

***

Portul Jaffa. (Portul Jaffa – locul de sosire a multor vase cu emigranţi către Israel până la începutul anilor 50).
Oamenii coboară pe pasarela vasului.
O patrulă britanică observă cu atenţie feţele noilor veniţi.
Rav Aşlag iese pe porţile portului.
Rivka, cu Bat Șeva, Baruch şi Haim, abia ţin pasul cu el.
Se întoarce spre ei:

Rav Aşlag: Repede!
Rivka: Unde mergem?
Rav Aşlag: La Ierusalim.

***

Scurt metraj cu Ierusalimul anilor 1920.
Străzi pline cu oameni de diverse naţionalităţi: turci, britanici, armeni, arabi, beduini şi evrei.

Negustori trândavi stau pe mormane de mărfuri în culori ameţitoare.
Un turc, viu colorat, fumează narghilea.
Doi evrei ortodocşi, se contrazic în umbra unei case.

***

Rav Aşlag, Haim şi Baruch, merg în josul străzii.
Se opresc în faţa unui semn sărăcăcios pe care stă scris: Yeşivat (Seminar Evreiesc) Cabalistic Ganey Hohma (grădinile înţelepciunii).
Urcă pe nişte trepte de piatră, uzate de timp.
Ajung la o sală mare deschisă la etajul doi, plină cu studenţi de diverse vârste.
Unii conversează, alţii citesc, cineva se plimbă în jur, adâncit în gânduri, altul moţăie, cu capul întins pe paginile unei cărţi deschise.
Rav Aşlag rămâne nemişcat la intrare.

Rav Aşlag (*emoţionat*): Priviţi la asta! Ei studiază Cabala.

Dintr-o dată mâna cuiva atinge umărul lui Aşlag.
Se întoarce şi vede un bătrân evreu sefardic. (Sefardic – un evreu de origine spaniolă sau portugheză).

Evreul sefardic (*privindu-i*): De unde sunteţi, cabaliştilor?
Rav Aşlag (*fericit*): Din Varşovia.
Evreul sefardic (*cu un zâmbet de bun venit*): Veniţi cu mine.

Merg de-a lungul unui coridor lung.
Prin fereastra de pe dreapta se întrezăreşte Zidul Vestic. („Zidul Vestic", cunoscut şi ca şi „Zidul Plângerii" este parte a zidului exterior al Celui de-al Doilea Templu, care a rămas după ruinarea sa din anul 70 DC. Este locul cel mai sacru al evreilor religioşi şi este întotdeauna plin de mulţimea care-l idolizează).
Multă lume stă alături de el, rugându-se.

***

În interiorul camerei evreului sefardic.

Evreul sefardic: Sunt Rav Hadad, conducătorul acestei Yeşiva. (Indică către un bătrân mic şezând într-un colţ în faţa unei cărţi gigantice). Acesta este Rav Levi, învăţătorul meu.
Rav Aslag: Am venit ca să studiem.
Rav Hadad: Ce ştii despre noi?
Rav Aşlag: Că sunteţi un yeşiva cabalistic grozav, datând cu două sute de ani în urmă.

Brusc, se aude o voce aspră din colţ.

Rav Levi: Geneza 2:22, „Şi Stăpânul Dumnezeu a construit din coasta..." (Privind în sus din carte către Rav Aşlag). Continuă!
Rav Hadad: Doar ce a ajuns, învăţătorule...
Rav Aşlag (*fără să gândească*): „Aici face referire la leviratul căsniciei..."
Rav Levi: Acceptă-l.

Stand în uşă, Haim şi Baruch privesc ba la Rav Levi, ba la Rav Aşlag.

Rav Hadad: Ai învăţat pe de rost întregul *Zohar*-ul, Aşchenazi. (Aşchenazi – evreu de origine europeană). Bine pentru tine!
Rav Aşlag: Fără să vreau.
Rav Hadad: Pari a-ţi cere scuze, şi totuşi acesta este scopul muncii noastre – să învăţăm aceste texte. Rav Levi, învăţătorul meu, poate recita întregul *Zohar*, din inimă, la fel ca şi scrierile sfântului Ari. Asta îl face un mare cabalist.
Rav Aşlag: Eu nu cred că Rav Levi este un mare înţelept deoarece are o memorie bună.
Rav Hadad: Desigur, studiază textele sacre zilnic, recitând cuvintele sfinte! (categoric) De aceea le ştie din inimă şi de aceea este aşa un mare învăţător de Cabala.

Pauză.
Rav Aşlag se uită către Rav Levi.

Rav Aşlag (sec): Aceasta este ceea ce avem de făcut?

Rav Hadad: Da, aceasta avem de făcut.
Rav Aşlag: Dar facem asta încercând să pătrundem înţelesul interior al acestor cuvinte, corect?!
Rav Hadad: Aceste cuvinte nu au un înţeles interior. Cuvintele în sine sunt sfinte, atâta tot. Pronunţându-le grăbim venirea lui Mesia. (În Cabala, Mesia este dezvăluirea Luminii Înţelepciunii pentru cineva (Mesia fiul lui Iosif), sau pentru întreagă umanitate (Mesia fiul lui David).)
Rav Aşlag (*sarcastic*): Şi cine ţi-a spus asta, dacă pot întreba?
Rav Hadad: Nu-ţi înţeleg întrebarea.

Haim face un pas în spate, spatele lui ajungând la perete.

Rav Levi (*din colţ*): Noi credem în asta şi este deajuns pentru noi.
Rav Aşlag (*întorcându-se să-l înfrunte*): Poţi crede doar când dobândeşti. (Dobândire – cel mai înalt nivel de pricepere, o viziune absolută a tot ceea ce se întâmplă, de la gândul creaţiei şi până la finalul corectării.) Când o simţi cu inima ta, când o vezi pentru tine, doar atunci crezi.
Rav Levi: Prostii! Ce poţi tu vedea, biată creatură! Ce poţi simţi? Trebuie să crezi, şi asta este. Orbeşte! (Holbându-se intens în ochii lui Rav Aşlag). Până şi tu vei învaţa cum se face, Aşchenazi! (Aşchenazi este folosit aici într-o manieră jignitoare.)
Rav Aşlag (*fără a-şi muta privirea, în mod constant, aproape silabisind*): Poţi studia doar de la cineva (pauză) care te învaţă cum să dobândeşti, cum să vezi.
Rav Levi: Şi eu spun, şterge-ţi asta din minte. Îţi spun, astea-s tâmpenii.
Rav Aşlag (*stăruind*): Doar cineva care a dobândit înţelesul interior, poate preda!

Rav Levi (*ridicându-se încet şi ridicându-şi vocea*): Trăncăneală! Nu există semnificaţie interioară. Nu există dobândire interioară, doar

semnificaţia literară a ceea ce este scris şi nimic mai mult, Doamne fereşte!

***

Dintr-o dată, camera dispare, într-o fulgerare de lumină.
Rav Aşlag vede o ţară frumoasă, plină de pace şi luminată de soare, întinzându-se în faţa lui. De îndată începe să se cutremure pământul.

***

Yeşiva-ul cabalistic.
Rav Aşlag se uită tăcut la Rav Levi, care se holbează înţepător la el.

Rav Levi: Unde ai fost mai înainte?!

Haim şi Baruch, stau în uşă, temându-se şi să respire.

Rav Aşlag: Pe Ținutul Israel, măreaţa patrie, care sălăşluieşte în interiorul fiecăruia dintre noi!
Rav Levi: Mi te împotriveşti, Aşchenazi!
Rav Aşlag: Se pare că am ajuns la locul nepotrivit.
Rav Levi: Eşti un om arogant!
Rav Aşlag: Când mă aflam în Varşovia, îmi imaginam că sunteţi aşa de măreţi.
Rav Hadad: Insulţi Cabala autentică!
Rav Aşlag: Nu aveţi nimic în comun cu Cabala autentică.

Rav Aşlag ia din nou o pauză, şi-l priveşte pe Rav Levi cum fierbe de furie.

Rav Aşlag: Acesta este un loc pentru şarlatani, nu pentru cabalişti.

Se întoarce şi părăseşte camera.
Haim şi Baruch îl urmează rapid.
Rav Hadad îl priveşte pe Rav Levi.

Rav Levi: Trebuie să îl supraveghezi Rav Hadad. Ne poate crea o groază de neplăceri.
Rav Aşlag, Haim şi Baruch coboară de-a lungul coridorului.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani, îi prinde din urmă.
Îl soarbe pe Rav Aşlag din priviri.

Tânărul: Am auzit întreaga voastră conversaţie.
Rav Aşlag: Trăgeai cu urechea ?
Tânărul: Nu m-am putut abţine.
Rav Aşlag: Cum te numeşti?
Tânărul: Şimon. Studiez aici deja de un an. Nu ştiu ce să fac.
Baruch: Vino cu noi!
Rav Aşlag: Nu există constrângere în spiritualitate, Şimon. Un om trebuie să-şi ia propriile decizii.

Ies afară din Yeşiva.
Rav Hadad şi Rav Levi îi privesc de la fereastra etajului doi.

***

Ierusalim. O mică curte interioară.
Rivka priveşte pe fereastră la vânzoleala de afară.
Rav Aşlag, Haim şi Baruch, deschid lăzi mari de lemn, scoţând afară conţinutul lor; diverse piese metalice, menghine, prese, şi bucăţi de piele. Aranjează toate acestea pe iarbă.
Rav Aşlag ridică privirea.
Doi evrei tineri, îi privesc din spatele micului gard.
Unul din ei e Şimon.

Şimon: Acesta este prietenul meu Moise. Dorim să studiem cu tine.
Rav Aşlag: Vreţi să deveniţi tăbăcări? Ar trebui să ştiţi că este o afacere împuţită.
Şimon: Vrem să studiem Cabala şi meseria de tăbăcar împreună cu tine.

Haim le zâmbeşte cu un zâmbet larg celor doi, din spatele lui Rav Aşlag.

Şimon: Nu vom pleca, până nu ne accepţi.

Baruch este copleşit de bucurie.
Face un mic dans.

Rav Aşlag (fără a se întoarce): Baruch, deja ai pierdut o cheie, ai face bine să te gandesti cum vrei să asamblezi această maşinărie. (Către Şimon şi Moise). Sunteţi pregătiţi să râcâiţi în cea mai soioasă muncă ce există?
Toţi împreună: Suntem.
Rav Aşlag: Să studiaţi noaptea?
Toţi împreună: Suntem pregătiţi. Suntem!
Rav Aşlag: Să dormiţi câte trei ore, nu mai mult?
Toţi împreună: Da, suntem pregătiţi! Suntem!
Rav Aşlag: Aţi cugetat serios la asta cu grijă?
Ei împreună: Am făcut-o.
Rav Aşlag: Atunci intraţi. Ne veţi ajuta să asamblăm maşinăriile. Vom ţine prima lecţie la noapte.

Într-un exces emoţional, Haim şi Baruch fug la Şimon şi Moise, îi îmbrăţişează, şi-i trag înăuntru.

***

Noaptea în Ierusalim.
Străzi pustii.
Şacalii urlând în spatele zidurilor cetăţii.
Străduţe înguste, şerpuiesc de-a lungul caselor întunecate.
O singură fereastră slab iluminată.
Înăuntru, o mică cameră a fost transformată în sală de clasă.
Cei patru studenţi ai lui Rav Aşlag, Şimon, Moise, Haim şi Baruch şed în jurul lui.
Arată spre cartea Zohar, aflată pe masă în faţa lui.

Rav Aşlag: Aceasta este Sfânta carte *Zohar*.

Moise (*emoţionat*): O studiez de trei ani.
Rav Aşlag: Este imposibil de studiat. O poţi doar simţi.
Moise: Încerc.
Rav Aşlag: E absurd. Încetează.
Moise: Dar...
Rav Aşlag: Dacă nu te plasezi în interiorul ei, această carte nu e nimic altceva decât un spaţiu gol, un teanc de pagini, colorate cu cerneală.
Şimon: Ce trebuie să facem ca să o simţim?

Rav Aşlag îşi aşează mâna lui pe carte.

Rav Aşlag: Aici, în spatele acestor pagini, se află o sută douăzeci şi cinci de niveluri de ascensiune spirituală. O sută şi douăzeci şi cinci de niveluri de descendenţă în tine însăţi, în „Eu-l" tău. Imaginea care te aşteaptă acolo jos, nu este una plăcută.

Rav Aşlag devine tăcut.
Ochii tuturor sunt aţintiţi asupra sa.

Şimon: Ce este acolo jos? În interiorul meu?
Rav Aşlag: O molimă.
Şimon: O molimă?
Rav Aşlag: Se hrăneşte din tine de mult timp. *Zohar*-ul o poate identifica în locul tău.

Toţi îşi întorc privirile către Şimon.

Rav Aşlag (*fără a-şi lua ochii de la el*): Eşti plin de ură faţă de întreaga lume. Trăieşti doar pentru tine însăţi. Este o molimă îngrozitoare.
Şimon: Cum pot vedea toate astea?
Rav Aşlag: Lumina. O mică rază de Lumină te străpunge. Pe fiecare nivel este mai multă Lumină. În acest mod se dezvăluie Creatorul în faţa ta.
Şimon: Îl voi vedea?
Rav Aşlag: Este în spatele fiecărui cuvânt.

Rav Aşlag răsfoieşte prima pagină a cărţii şi arată cu degetul către primul rând.

Rav Aşlag: Aici este El.

Toţi se apleacă asupra cărţii.

Rav Aşlag: Îl poţi vedea?
Haim: Nu, nu pot.
Şimon (*şopteşte*): Este aici?
Rav Aşlag: Da.
Moise: Râzi de noi?
Rav Aşlag: Această chestiune e mult prea importantă, ca să ne pierdem timpul cu glume. El e aici. În permanenţă. (Priveşte cu atenţie cartea). Acolo este. Aceasta este lumea Lui.

Cu toţii se holbează la carte.
Apoi îşi întorc privirea către Rav Aşlag.

Şimon: De ce nu-L putem vedea?
Moise: Da, de ce?!
Rav Aşlag: Nu puteţi vedea o lume care funcţionează conform regulilor dragostei absolute.
Moise: De ce?!
Rav Aşlag: Pentru că nu sunteţi asemănători.
Şimon: Când Îl voi vedea?
Rav Aşlag: Când Lumina te va purifica.
Şimon: Când?!
Rav Aşlag: Când vei deveni similar cu El. Este imposibil de a o face dintr-o dată. De aceea au fost create nivelurile. Fiecare nivel are propria lui Lumină. La început o Lumină slabă, după care tot mai puternică. Şi la fiecare nivel sunt ascensiuni şi descensiuni. Trebuie să le facem faţă.
Şimon: Voi fi în stare să le fac faţă?
Rav Aşlag: Tu? Nu.

Şimon: Şi atunci?
Rav Aşlag: Împreună.
Şimon: Ce îşi doreşte?
Rav Aşlag: Vrea să ne unim.

Rav Aşlag arată către primele rânduri.

-Iată-L, în spatele acestor rânduri. Citeşte Şimon!
Şimon (*priveşte înspre rânduri, după care şopteşte*): „Este scris, ‚Ca un trandafir între spini.'' Ce este un trandafir? Este reuniunea Israelului...
Rav Aşlag: Isra (pronunţat Iasar) – direct, El (Dumnezeu) – spre Creator. Noi, Israel, suntem o inimă, cu o dorinţă... să-L întâlnim! (Se holbează la rândurile din carte) Dealtfel se află chiar aici, acum. Aşteaptă.

Pauză. Rav Aşlag este tăcut.

Şimon: Condu-ne acolo. La El.

Rav Aşlag este încă tăcut.

Moise: Te vom urma pas cu pas.
Haim: Toţi ne-o dorim cu disperare.
Baruch: Pentru asta trăim.

Rav Aşlag se apleacă deasupra mesei, mai aproape de ei.

Rav Aşlag: Rămâneţi împreună. Nu vă gândiţi la voi înşivă. Cereţi putere. Nu pentru voi înşivă. Pentru întreaga nefericită lume. Cereţi puterea de a vă uni. Mă auziţi?
Şimon: Da!
Moise: Da!
Haim: Da!
Baruch: Da!

Cu toţii se apleacă asupra cărţii.

***

Camera lui Rav Aşlag. Dimineaţă.
Rivka intră în cameră.
Este goală.
Se apropie de masă.
Un bileţel stă pe cartea Zohar.
Cu scrisul îngrijit de mână al soţului ei, stă scris: „Mă voi întoarce în trei zile. Nu-ţi fă griji pentru mine. Yehuda."

***

Germania. Münchenul anilor 1920.
Un personaj se îngrămădeşte încet de-a lungul străzilor aglomerate, de-a lungul trecătorilor, a vitrinelor magazinelor, a caselor antice.
Personajul se opreşte în faţa unei berării.
Pe reclama de deasupra uşii stă scris: „Bürger Braukeller" (Berăria Cetăţenilor).
Personajul se strecoară înăuntru.

Hitler stă la una dintre mesele de lemn, încălţat cu cizme poleite şi înconjurat de o ceată de cavalerişti de asalt .
Lovesc cu cănile lor metalice masa.
Ceata cântă în limba germană: „omorâţi-i pe porci!" „Jos cu guvernul de trădători!" „Germania – pentru nemţi!"
Mâna lui Hitler se ridică şi cade ţinând ritmul.
Hitler îşi întoarce brusc capul spre dreapta.

Se uită în acea direcţie pentru un moment îndelungat.
Într-un târziu sare de la masă şi merge spre colţul berăriei.
În colţ șade Rav Aşlag, ţinând în mână o halbă mare de bere, îmbrăcat în portul tradiţional de evreu ortodox.
În mod surprinzător, nimeni nu-l bagă în seamă.
Hitler merge spre el.

Hitler: Nu te poate vedea nimeni, sau am devenit eu schizofrenic?!
Rav Aşlag: Ei nu pot.
Hitler (*privind împrejur*): Ei chiar nu te pot vedea. Uimitor! Cine eşti?!
Rav Aşlag: Numele meu este Rav Aşlag.
Hitler: Cum ai ajuns aici?
Rav Aşlag: Nu e important. (Privindu-l pe Hitler în ochi). Poţi fi complet deschis cu mine.
Hitler (*se aşează brusc la masă*): Trebuie să-ţi spun ceva... (Se apleacă mai aproape). Nu-ţi pot da nici o explicaţie logică, dar undeva în adâncul meu, în subconştient... (Arată înspre pieptul său). Simt o ură sălbatică pentru cei ca şi tine! Un profund dezgust!
Rav Aşlag: Ştiu asta. Aşează-te mai aproape, nu pot auzi prin toate urletele astea.
Hitler (*îşi mută scaunul mai aproape şi aruncă o privire către ceata cântândă*): Şi încă ceva... Simt că nu sunt eu, că am fost ales, format şi azvârlit în acest foc. Eu, un simplu caporal, m-am transformat brusc într-un rege. Îmi poţi explica asta?!
Rav Aşlag: „Inimile miniştrilor şi ale regilor, sunt în mâna Creatorului." Creatorul te mişcă pe tine.
Hitler: El îi urăşte pe evrei?
Rav Aşlag: El este dragostea absolută, cum ar putea El să urască pe cineva? Această însuşire nu există în El. El îi iubeşte pe toţi. Noi toţi suntem unul singur în faţa Lui.
Hitler: Atunci de ce sunt eu aşa de plin de ură? Explică-mi asta. (Vocea lui se transformă într-o şoaptă). Voi ruina jumătate din lumea aceasta dacă nu voi fi oprit, nu-i aşa? Aşa că, încearcă să-mi explici asta, poate după toate explicaţiile tale, îmi vor reveni simţurile şi vei salva milioane. Ai o şansă rară. Încearcă-mă, evreule! Te rog încearcă, insist!

Rav Aşlag împinge halba de bere la o parte, nespunând nici un cuvânt.

Hitler: Deci, de ce nu spui nimica?
Rav Aşlag: Tragedia situaţiei este că nu eşti tu cel căruia trebuie să-i explic totul. Dacă nu vei fi tu, atunci un altul îţi va lua locul. Tu chiar nu ai nici un fel de liber arbitru... Întradevăr ai fost ales pur şi simplu, format şi apoi aruncat în acest infern.
Hitler (*mohorât*): Sunt o marionetă.
Rav Aşlag: Da, eşti. Nu pot explica ceva unei marionete şi nici nu ar trebui să o fac. Oricum nu ai înţelege. Trebuie să explic asta altor oameni, dar nu reuşesc. Ei nu mă pot auzi. Au întors urechea surdă înspre mine. Nu vor să asculte; pur şi simplu nu vor!

Rav Aşlag îşi trânteşte halba de bere pe masă frustrat şi îşi întoarce faţa către perete.

Hitler: De ce ai mai venit până aici?
Rav Aşlag: Am vrut să văd totul cu proprii mei ochi. Că să fiu în stare să simt... ca să pot urla!

Rav Aşlag se ridică şi începe să meargă către uşă.

Hitler: Te las să pleci de data asta. Dar nu te mai întoarce. Vin timpuri rele pentru voi evreii.

***

Varşovia. Curtea Rabinică.
Dascălul Şmuel, flutură câteva bucăţi de hârtie şifonată în aer. Rabinul Feldman, Rabinul Epstein şi Rabinul Zilber şed tăcuţi în faţa lui.
Dascălul Şmuel: Canalia asta! Nu renunţă la încercările de a ne submina autoritatea nici măcar din Palestina. Această scrisoare deschisă ne contestă autoritatea! A fost copiată şi împrăştiată peste tot. Ascultaţi aici: „Sunteţi într-un pericol de nedescris. Învăţătorii şi conducătorii voştri trebuie să mă asculte şi de nu, luaţi aminte la chemarea mea, dragi fraţi şi surori. Trebuie să părăsiţi degrabă Europa. Cât de comfortabil vi s-ar putea părea acuma, lăsaţi totul şi veniţi în Ţinutul Israel. Timpul exilului a luat sfârşit. Ne-a fost încredinţată o enormă sarcină – să aducem Lumina în lume. Cât timp nu ne vom

îndeplini această sarcină, vom continua să întoarcem întrega omenire împotriva noastră. Conducătorii voştri nu vor să înţeleagă aceasta şi astfel ne condamnă pe noi toţi la o soartă groaznică. Oricum ar fi, voi toţi sunteţi aceia care vor suferi primii! Dar nu este pierdut totul, dacă părăsiţi Europa cât puteţi de repede!

Dascălul se opreşte din citit şi priveşte în jurul încăperii. Aruncă foile pe jos cu dispreţ şi începe să le calce în picioare.

Dascălul Şmuel: Vă cer să puneţi capăt acesteia! Avem oameni pretutindeni! (Urlă). Trebuie să-l găsim, şi să-i dăm o lecţie! Nu ar trebui să se simtă sigur nici aici şi nici altundeva.

***

Dimineaţă. Ierusalim. Camera lui Rav Aşlag.
Capul i se odihneşte pe masă.
Alături de el, o ceaşcă de cafea răsturnată, cu rămăşiţe uscate şi o scrumieră plină cu chiştoace.
Brusc sticla de la geam se face ţăndări, cu un zgomot groaznic şi o piatră mare se rostogoleşte pe podea, în apropierea lui Rav Aşlag.
Un ţipăt de femeie poate fi auzit prin fereastra spartă.
Rav Aşlag tresare. O Rivka speriată intră în cameră.
Rav Aşlag se îndreaptă către fereastră şi vede o privelişte neobişnuită.
O ceată de femei ţipând înconjurată de bărbaţi evrei, se înghesuie în faţa casei.

Femeia tânără: Nu vreau ca soţul meu să-şi piardă minţile. Ce i-ai făcut?!
Femeia mai în vârstă: Priviţi-l cum stă acolo, uitându-se la noi! Nu ne poţi speria! Copiii noştri sunt evrei drepţi şi nu te lăsăm să ni-i iei!

Vocea unui bărbat se aude din mulţime.
Nu-i putem vedea faţa.

Vocea bărbatului: Îţi poruncim să părăseşti oraşul nostru sacru. Îl pângăreşti cu prezenţa ta. Pleacă de aici!

Femeia mai în vârstă: Sau îţi vom scoate ochii! Pe ai tăi şi pe ai soţiei tale. Vă vom da foc la casa voastră infectată de molimi!
Rav Aşlag (*calm*): Sunteţi plini de ură. Asta nu e bine.

Femeia mai în vârstă se întoarce către mulţime.

-Sunteţi bărbaţi sau copii?! Dărâmaţi casa asta!

Şi mai multe pietre, aruncate de mâini îndemânatice, sparg geamurile de lângă Rav Aşlag.
Faţa îi este lovită de cioburi de sticlă spartă.
Rivka îl prinde de mânecă şi încearcă să-l tragă de la geam.

Rivka (*ţipând*): Ce faceţi?! Ruşine vouă! Nu sunteţi evrei?

O altă piatră vâjâie deasupra capului ei.
Brusc, vocea calmă a lui Rav Aşlag acoperă gălăgia mulţimii.

-Voi ştiţi că eu studiez înţelepciunea secretă?

Puhoiul împietreşte în tăcere, ca la comandă.

Rav Aşlag:Îmi puteţi sparge toată sticla din casă. Dar eu o pot reface cu un singur cuvânt.

Mulţimea e tăcută.

-Iar apoi întreaga lume va fi martoră puterilor mele uriaşe şi la ce se întâmplă celor ce mi se opun.

O femeie ţipă.

Vocea unui bărbat: De ce vă este frică?! Nu vă poate face nimic!
Rav Aşlag: Aţi venit aici şi aţi spart geamurile casei unui cabalist, care ştie secretele vieţii şi ale morţii.

Mulţimea începe să mişte neliniştită.
Femeile din primul rând încep să se risipească tăcute, îndepărtându-se de casă. Aruncă priviri speriate peste umăr. Şi bărbaţii încep să se retragă în urma lor.
Rav Aşlag îi priveşte de sus.

Rivka, tremurând, stă alături de soţul ei.
Locul din faţa casei, devine rapid pustiu.

Rivka (*în şoaptă*): E adevărat ceea ce ai spus? Poţi reface totul cu un singur cuvânt?
Rav Aşlag: Da, aşa este. (Întorcându-şi privirea către ea). Ai dubii? Pot reface totul cu un singur cuvânt.
Rivka: Care este acel cuvânt?
Rav Aşlag: Un cuvânt la Amicam geamgiul, care stă două case mai jos şi va fi deîndată aici să refacă toată sticla spartă.

Rivka zâmbeşte.
Zâmbetul ei devine din ce în ce mai larg, până izbucneşte în hohote de râs.
Ambii râd împreună.
Rav Aşlag îşi ia fiica în braţe şi începe să danseze cu ea.
Rivka şi Baruch aplaudă fericiţi din palme.

***

Ierusalim. Noapte.
O clasă improvizată în interiorul casei lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag e aşezat în spatele mesei.
Studenţii săi stau vizavi de el.
Lecţia este pe cale de a începe.

Moise (*uşor bolnav*): Învăţătorule, a fost soţia mea, care a urlat la tine astăzi. Mi-a spus că un rabin în vârstă a strâns toate femeile la sinagogă în dimineaţa aceasta şi în mod direct le-a stârnit împotriva ta. A spus că se numea...
Rav Aşlag (*i-o taie din scurt*): Pierzi timp preţios. Ar trebui să te debarasezi de tot ceea ce nu are de a face cu lecţia şi să laşi asta afară. (Arată spre uşă).

Brusc, se deschide uşa şi un evreu înalt, mai în vârstă intră.
Poartă o căciulă scumpă de blană.

La vederea lui, Şimon se ridică în picioare, şi toţi studenţii îl urmează rapid.

Evreul vârstnic: Te rog să-mi permiţi să iau parte la lecţia ta, onorabile Rav Aşlag.
Rav Aşlag: Eu predau doar studenţilor mei.
Şimon (*şoptind*): Dar este Avram Kook, rabinul şef al Israelului.
Rav Aşlag (*ignorându-l*): Acesta este timpul pentru studii, nu pentru interogatorii.
Rav Kook: Nu am venit aici ca să te interoghez, am venit pentru lecţia ta.
Rav Aşlag: Atunci trebuie să te previn că am fost excomunicat de către conducătorii comunităţii din Varşovia şi vizita ta aici ar putea fi răstălmăcită de alţi rabini. Cauţi necazul cu lumânarea; eşti o persoană publică.
Rav Kook: Ştiu. Am primit avertismente aspre şi de aici şi din Varşovia. Ai mulţi inamici.
Rav Aşlag: Evident. În afară de aceasta am opinii clare despre fiecare chestiune.
Rav Kook: Sunt conştient şi de asta.
Rav Aşlag: Eu predau Cabala şi doar Cabala.
Rav Kook: Ştiu toate astea; nu trebuie să-mi detailezi toate virtuţile. Rav Hadad aşteaptă afară, cerând să te opresc.

Faţa palidă a lui Rav Hadad apăru în fereastră pentru un scurt moment.

Rav Aşlag (*ignorându-l pe Rav Hadad*): Este imposibil.
Rav Kook: Şi asta ştiu foarte bine. Am cerut să fiu admis la lecţia ta de Cabala. Dacă nu ai nici o obiecţie, aş dori să rămân.
Rav Aşlag (*după o pauză*): Poţi rămâne.
Rav Kook: Îţi mulţumesc.

Rav Aşlag, întorcându-se către elevii săi.

Rav Aşlag: Cabala nu este o religie. Cabala este o ştiinţă.

Toţi elevii privesc pe furiş către musafir.
Îl priveşte pe Rav Aşlag fără a clipi.

Rav Aşlag: Religia se bazează pe credinţă în ceva ce a spus altcineva. Cabala se bazează pe fapte, pe rezultate ale experimentelor proprii. Cred doar după ce am obţinut pentru mine.

Rav Aşlag începe să se plimbe prin cameră, nedând atenţie nimănui şi la nimic.
Capul lui Rav Hadad saltă în sus şi în jos în fereastră.
Priveşte la Rav Kook, ca şi cum ar încerca să înţeleagă de ce nu intervine.

Rav Aşlag: Religia îmblânzeşte. Cabala pe de altă parte, solicită o ardere constantă interioară. Este făcută doar pentru cei ce sunt roşi de întrebarea: „De ce m-am născut?"

Privirile studenţilor sunt aţintite asupra profesorului lor, care merge în susul şi în josul camerei, din perete în perete. E evident că sunt foarte mândri de el.

Rav Aşlag: Există o diferenţă majoră între Cabala şi religie.

Rav Hadad gesticulează nerăbdător spre Rav Kook.
Rav Kook nu schiţează nici un gest.

Rav Aşlag: Religia spune, „Întreabă-l pe Creator şi te va ajuta, te va ierta, va avea milă cu tine. Cere şi îşi va schimba atitudinea faţă de tine." Dar Cabala spune că Creatorul nu se schimbă.

Se opreşte în dreptul ferestrei, privindu-i pe ei toţi.

Rav Aşlag (*articulând*): Este neschimbat! Noi suntem cei ce trebuie să ne schimbăm în relaţia cu El. Doar o singură rugăminte îi putem adresa – să ne corecteze.

Rav Aşlag se reazămă de pervaz.

Rav Aşlag: M-am mutat mai aproape de fereastră intenţionat, astfel încât şi Rav Hadad să-mi audă fiecare cuvânt. Toate cărţile noastre sfinte au fost scrise de către cabalişti şi explică doar un singur lucru: cum ne putem ridica deasupra îngerului morţii – egoismul nostru. O sută douăzeci şi cinci de niveluri de dezvăluire a Dragostei – aceasta este înţelepciunea Cabala. Ea a ieşit la iveală cu mult înaintea fiecărei religii, şi cu un singur motiv: de a aduce lumea la unitate. Să o fortifice cu Dragoste. Ce poate fi mai exaltant de atât?!

Uşa se deschide cu putere, şi Rav Hadad dă buzna înăuntru.
Gâfâie şi este furios.
Priveşte doar către Rav Kook şi urlă.

Rav Hadad:Eşti conducătorul şef religios al Israelului, şi poţi asculta calm aşa ceva? De la un om, care în faţa ochilor tăi, subminează fundamentul religiei noastre! Cum poţi rămâne tăcut?!

Rav Kook (*calm*): Nu aud nici o contradicţie în cuvintele sale.
Rav Hadad: Ce?! Cabala e o ştiinţă? Religia este psihologie? Cabala este pentru toată lumea? Creatorul este un companion?
Rav Kook: Subscriu cu fiecare cuvânt pe care onorabilul Rav Aşlag îl rosteşte.

Rav Hadad coboară tonul, ca un tunet.
Rav Kook se ridică şi se îndreaptă spre ușă. Se opreşte în faţa ei.

Rav Kook (*adresându-se lui Rav Aşlag*): Dacă ai putea ştii cât de mult mi-aşi dori să rămân aici cu tine şi să studiez Cabala. Vai, dar nu pot. Obligaţiile mele sunt în altă parte. Ce ruşine, mare ruşine.

Rav Kook pleacă.
Rav Hadad îl urmăreşte din priviri.

Şimon: Rav Hadad, poate tu doreşti să rămâi?
Rav Hadad (*către Rav Aşlag*): Ţine-mi minte cuvintele, îţi vom face viaţa insuportabilă aici.

***

Ierusalim. Ziuă.
Un şopron masiv din fier. În loc de ferestre are plăci de lemn perforate. Oamenii îi dau târcoale, strivindu-şi nasurile ca să vadă ceva.
Prin crăpături se întrezăreşte un om în mijlocul unui nor de praf de var, repetând aceleaşi mişcări monotone. Bărbatul este Rav Aşlag. Sudoarea curge în josul feţei sale. Venele de pe antebraţe sunt umflate. Foloseşte o racletă de lemn legată cu un dinte ascuţit de metal, ca să usuce o bucată de piele.
Baruch stă un pic mai departe, lucrând la o maşinărie primitivă de procesat piele. El introduce pielea printre două role de lemn, acoperite cu şmirghel.
Haim întinde pielea pe un cadru special, folosind bolţi de lemn.
Moise, tresărind de scârbă, rade jos bucăţi de carne de pe o piele umedă întinsă.
Şimon, bate piei îngheţate, cu ciocanul de lemn, desfăcând bucăţi şi aruncându-le într-un ciubăr cu apă.
Rav Aşlag, atinge din când în când rama metalică cu racleta sa. Pare că trage cineva plictisit clopotele în interiorul şopronului.

***

Toată lumea şade în jurul unei mese mari, aşezată lângă şopron. Baruch scoate mâncare dintr-un coş şi o aşează pe masă: pâine, ouă, ceapă şi apă.
Rav Aşlag binecuvântează pâinea şi încep să mănânce.
Brusc Moise se vaită, încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte la timp.Vomită pe masă.
Şimon îl trage la o parte.
Moise nu se poate opri din vomitat.
Baruch şterge în linişte masa.
Rav Aşlag continuă să mănânce, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.
Şimon şi Moise se reîntorc la masă.
Moise se reaşează şi închide extenuat ochii.

Moise: De ce trebuie să lucrăm aşa de greu în această mizerie? Chiar trebuie?
Rav Aşlag: V-am prevenit, că nu va fi uşor.
Moise: Dar puteam găsi ceva mai curat, deoarece...
Rav Aşlag: Acesta este cea mai curată muncă care există momentan.
Haim: Cum se face – am tot vrut să te întreb – că Tora este scrisă pe piele – piele murdară şi urât mirositoare?

Rav Aşlag dă la oparte farfuria goală, şi-şi întinde spatele.

-Deoarece Tora există doar pentru corecţie.

Îl priveşte pe Haim.

-Înţelegi?! (Şi fără a-i aştepta răspunsul, continuă): Dacă doreşti să fi purificat rade jos răul în care trăieşti. Doar atunci vei fi în stare să dezvăluiTora. Este un ghid, cum să te purifici pe tine, un ghid al curăţării. În nici un caz nu este o carte cu povestiri. Este calea de la tine spre Creator.

Rav Aşlag priveşte în jur.

-Această cale, duce prin toată această mizerie, încheie el. (Înţelepţii spun că un om trebuie să „scrie Tora în inima sa." Asta înseamnă că trebuie să-şi corecteze inima egoistă în dăruire şi dragoste. Asta va însemna că a scris Tora. În ebraică cuvântul „Tora" citit Horaa înseamnă instrucţiuni de corectare).

Toată lumea este tăcută.
Se aude apa picurând undeva.
În spatele ferestrelor – viaţa continuă.
La interior, totul este liniştit.
Rav Aşlag închide ochii şi începe să cânte.
Este aceeaşi melodie care a fost cântată şi în casa lui Baruch din Kotzk – „Mordechai Iosif."
Liniştiţi, intră cu toţii în horă, luându-şi partenerul de după cap şi începând să cânte.

Sunt cu toţii împreună, într-o unitate perfectă, în acel moment.
Trecătorii trag cu ochiul prin crăpăturile din ferestre.
Văd un grup de evrei, îmbrăţişaţi ca la horă, legănându-se tăcuţi, cu ochii închişi.

Uşa magaziei se deschide cu grijă.
Un om mărunţel, cu o sacoşă de poştaş atârnată în jurul gâtului, intră înăuntru.
Stă acolo, nesigur dacă să deranjeze momentul.
Cântecul, se apropie uşor şi delicat de sfârşit.
Pentru câteva momente rămân cu toţii cu ochii închişi.
Într-un târziu, poştaşul îşi drege timid vocea.

Poştaşul: Îmi cer scuze că întrerup, dar este vorba de o urgenţă.

Toţi se întorc către el.

Poştaşul (*către Rav Aşlag*): Eşti Rav Aşlag?
Rav Aşlag: Ascult.
Poştaşul: Perfect, te caut de azi dimineaţă. Am fost la tine acasă şi soţia ta m-a trimis aici. Te caută Lenin. E posibil?
Rav Aşlag: Da, se poate.
Poştaşul: Am crezut că mă ia cineva peste picior. Au spus: „Lenin la aparat." (Intră în interiorul atelierului, vorbind vioi, emoţionat, adresându-se tuturor). Păi, ştiu cine e Lenin. Toate neamurile mele sunt acolo. Scriu şi vorbesc rusă, desigur, aşa că le-am răspuns în rusă: „Ascultă, această maşinărie practic nu a fost concepută pentru glume, ştii. Este foarte scumpă. Vorbeşti cu oficiul poştal."
Rav Aşlag (*întrerupându-l*): Ce au spus?
Poştaşul: Că Lenin te va suna (se uită la ceas) într-o jumătate de oră.

Rav Aşlag se ridică deîndată şi păşeşte către uşă.
Poştaşul lipăie în urma lui, cu paşi mici grăbiţi.

Poştaşul: Abia am instalat aparatul ieri şi dintr-o dată... Lenin.

***

O zi strălucitoare pe o stradă animată din Ierusalim.
Rav Aşlag mărşăluieşte alături de poştaş.
Baruch, Moise, Haim şi Şimon, pot ţine cu greu pasul.
Se apropie de oficiul poştal.

***

Oficiul poştal.
Rav Aşlag stă în faţa unui telegraf nou şi strălucitor.
Poştaşul îşi consultă ceasul.

-Spuneau că vor suna la două după masa, fix, dar ştii, nu e acelaşi lucru ca dacă ar suna din Tel Aviv. Ia te uită, este exact ora două.

Limbile ceasului indică exact ora două.
O secundă mai târziu, telegraful începe să scrie linii pe o panglică.
Rav Aşlag citeşte: „Trebuie să vorbesc cu Aşlag. Lenin."
Rav Aşlag încuviinţează cu capul spre poştaş:

-Te rog scrie: „Bună ziua, Lenin. Aici Aşlag"

Poştaşul dactilografiază rapid, şi şopteşte neîncrezător:

-Încă tot nu-mi vine să cred. E însuşi Lenin!
-„În sfârşit dau de tine" – răspunde Lenin.
-„Cum te simţi?" – dictează Rav Aşlag.
-„Mor. Dar crede-mă, acesta nu este cel mai rău lucru care se poate întâmpla."

Gorki, la 10 km sud de Moscova, Rusia.
O fereastră largă, dominând vârfurile înzăpezite ale brazilor.
În spatele lor, o pădure albă.
Un păienjeniş albastru de vene, acoperă o mâna palidă şi osoasă de pe o cotieră.
Lenin șade în balansoarul lui, cu o pătură peste picioare.
Căzuţi deasupra scobiturii obrajilor, ochii săi sunt înceţoşaţi şi febrili.

Dictează cu o voce slabă.
Un telegrafist tânăr dactilografiază cu promptitudine.

-„Ai avut dreptate. Nu ştiu ce altceva mai pot face acuma."
-„Nu mai poţi schimba nimic acum," –răspunde Rav Aşlag – „oroarea este în mişcare deja."

***

Ierusalim.

-Va fi atâta de îngrozitor acolo? – întreabă neliniştit poştaşul.
-Tu doar scrie! – răspunde Rav Aşlag.

Poştaşul dictalografiază rapid.

-„Lenin, nu ai înţeles punctul esenţial. Omul nu-şi poate schimba firea de unul singur. Este imposibil. Omul se naşte şi moare ca şi egoist."

***

Gorki.
Lenin rămâne brusc anchilozat în scaunul său.
Mâna îi tremura.

-„Am vrut să construiesc o nouă lume, mai bună." – vocea lui devine mai puternică. – „Creatorul tău nu-şi doreşte ca oamenii să fie fericiţi?"
-„Doar aceasta îşi doreşte. Dar de ce ţi-ai dorit să construieşti o astfel de lume?"

Lenin cu lacrimi în ochi, urlă din vârful plămânilor săi bolnavi:

-„Pentru ca toţi să fie egali! Să nu mai existe bogaţi şi săraci! O lume dreaptă şi pură! De ce nu m-a lăsat să fac asta?!"
-„Egoiştii nu pot construi o lume dreaptă. Pot doar construi o lume nedreaptă - pentru ei înşişi."

Telegrafistul se uită spre Lenin, aşteptând răspunsul său. Lenin spune în linişte:

-„Ce se va întâmpla cu mine acuma, Aşlag? Cu noi toţi? Cu tot ceea ce am construit aici?"

Dactilografiază.

***

Ierusalim. Panglica de telegraf şerpuieşte prin mâinile lui Rav Aşlag.
Poştaşul se uită către el .
Studenţii lui îl privesc intens.

-„Totul va fi bine," – spune el. – „Omenirea va trece prin fundături, durere, suferinţă. Dar în final, se va construi o lume dreaptă, o lume a dragostei, fără ură."

Rav Aşlag se opreşte din vorbit.
Şi degetul poştaşului se opreşte.

-„Din păcate va implica multă suferinţă."

Păşeşte spre fereastră.

-„Lumea nu ascultă. (Vorbeşte cu el însuşi, dar poştaşul dactilografează în continuare cuvintele sale). Oamenii nu vor să priceapă că există o cale a Luminii," – spune Rav Aşlag. – „Nu mă pot auzi... încă."

Moise, Haim, Baruch şi Şimon, îşi aruncă priviri unul altuia.
Rav Aşlag stă tăcut lângă fereastră.
Este o zi însorită în Ierusalim.

***

Gorki.
Panglica de telegraf, rămâne nemişcată pe masă.
Lenin se adânceşte din nou epuizat în balansoarul lui.

-Da, înţeleg... dar tot îmi este frică de moarte, Aşlag.

Ninge afară.
Lenin îşi închide ochii.

-Cu bine...

Ierusalim.
Panglica telegrafului nu se mai zbate.
Rav Aşlag dictează ultimele cuvinte:

-„Cu bine... Lenin."
-Rav Aşlag, - rupe poştaşul tăcerea – toate neamurile mele sunt acolo.
-Spune-le să iasă de acolo cum pot şi să vină încoace. – răspunde Rav Aşlag.

***

Noapte.
Camera lui Rav Aşlag.
Cuvinte ordonate şi restrânse ies din vârful penei.
Rav Aşlag şopteşte.

Vocea lui Rav Aşlag: „...dar din cauza unui singur păcat grav, care nu putea fi iertat între ei, mai precis munca preţioasă pe care au luat-o asupra lor, de a ajunge să-ţi iubeşti vecinul tău ca pe tine însuţi ar fi trebuit să fie de dragul contopirii cu Creatorul, în numele acelei adorate legi a dragostei, care ne cuprinde pe toţi, în acelaşi fel în care pântecul cuprinde embrionul. În loc de asta, ei au făcut-o pentru propriul lor ţel egoist."

Mâna lui continuă să scrie.
Auzim vocea lui Rav Aşlag:

-„Dar Creatorul însuşi a fost scopul, căci fără dubii s-ar fi ridicat în câţiva ani scurţi deasupra tuturor celorlalte naţiuni ale lumii la un loc şi ar fi dezvăluit marea ţară a iubirii, Ţara Creatorului."

Se crapă de ziuă.
Pana se odihneşte asupra unei coli de hârtie scrisă foarte dens.
Ca şi titlu stă scris „Pacea."
Rav Aşlag a adormit cu capul pe braţe.

Vocea lui Baruch: Tată!

Rav Aşlag îşi ridică capul.
Îşi vede fiul Baruch, stând aplecat asupra lui.

Rav Aşlag: De ce m-ai lăsat să dorm?
Baruch: Ne-a fost milă de tine. Ai stat treaz toată noaptea şi trebuie să mergem la lucru în mai puţin de o oră...
Rav Aşlag (*cu asprime*): Asta nu e treaba ta. Ţi-am poruncit să nu mă laşi să adorm!

***

Tăbăcăria.
Rav Aşlag rade piele crudă cu o racletă metalică.
Picături de sudoare picură în jos pe mîinile sale acoperite de murdărie.
Toată lumea munceşte tăcut în unison.
Aerul plin de praf răspândeşte razele soarelui matinal, care pătrund prin crăpăturile din fereastră.

***

Ierusalim.
Un vânt aprig biciuie feţele lui Rav Aşlag, Baruch, Haim, Moise şi Şimon în timp ce merg de-a lungul zidurilor oraşului.
Sunt degeaba înfăşuraţi în mantalele lor subţiri, care nu au aprope nici un pic de efect în lupta împotriva frigului năpraznic.
Moise şi Şimon se desprind de grup, virând într-una dintre alei.

***

Rav Aşlag şi Baruch intră la ei în casă.
Rivka stă cu faţa la fereastră şi nu se întoarce să-i salute.
Bat Şeva stă tăcută, în spatele unei draperii.

O tăcere neobişnuit de apăsătoare pluteşte în cameră.

Rav Aşlag observă o scrisoare deschisă în mâna lui Rivka.
O ia şi o citeşte deîndată.
Ochii săi se opresc asupra ultimului rând din scrisoare:

„Nu am putut face nimic că să-i ajutăm. Doctorii au fost lipsiţi de putere. Au murit în linişte, unul după celălalt... fără tine.

Mâna începe să-i tremure.
Rav Aşlag priveşte înspre Rivka.
Stau acolo în linişte mult timp.
Baruch vine lângă tatăl său.

Baruch: Ce s-a întâmplat?!
Rav Aşlag (*către Rivka*): Mă învinuieşti pe mine pentru asta, nu-i aşa?
Rivka (*tăcută*): Da, o fac.
Rav Aşlag: Crezi că i-am fi putut lua cu noi?
Rivka: Nu...

Se întoarce, ca să-şi privească soţul.

Rivka (*un geamăt tăcut străbate din străfundul ei*): Am simţit că se va întâmpla ceva îngrozitor. Ce putem face cu acest sentiment acuma? Hă? Spune-mi! Eşti aşa de înţelept, tu le ştii pe toate, eşti în legătură cu El. Întreabă-L, de ce a trebuit să ne ia copilaşii de lângă noi?!
Baruch (*exclamă*): Ce?!

Rivka începe să plângă.
Rav Aşlag rămâne alături de ea şi nu face nici un gest de a o consola.
În afara ferestrei, două păsări stau cocoţate pe o ramură de pom.

Rivka (*legănându-se de pe o parte pe alta, cu vocea dărâmată*): David m-a implorat să-l luăm cu noi şi Braha... Nu-i voi uita niciodată ochii atunci când am plecat. Ştiam că se va întâmpla ceva şi totuşi... i-am lăsat acolo.

Baruch se prăbuşeşte jos pe un taburete de lemn.
Plânge mocnit.
Rav Aşlag este tăcut.

Rivka: Am tot repetat: „Nu este nimeni în afară de El ,” dar acuma, când dezastrul te izbeşte, nu-L pot justifica. Cum se face asta Yehuda?

Rav Aşlag o ia în braţe.
Mâna lui o mângâie cu tandreţe pe umăr.

Rav Aşlag: Este deoarece nu poţi vedea bucuria sufletului. Vezi moartea trupului, dar nu poţi vedea sufletul care se apropie şi mai tare de Creator. Cu fiecare ciclu de viaţă, devine din ce în ce mai apropiat. Când corpul vine în lume, sau o părăseşte, acestea sunt calculele Lui. Şi ai încredere în El, căci ele sunt mereu exacte.

Baruch îşi şterge lacrimile cu o mânecă mînjită şi se uită spre tatăl său.
Rav Aşlag priveşte pe geam.
Păsările îşi iau zborul de pe ramură, în unison.
Le urmăreşte cu privirea, cum plutesc deasupra străzii, deasupra capetelor unui băiat şi a unei fete, care se plimbă de-a lungul străzii.
Fata ţine strâns mâna băiatului.
Apoi ambii îşi întorc privirea către Rav Aşlag.
Îi zâmbesc, şi-i fac cu mâna.
Rav Aşlag îi salută din cap.
Rivka ridică privirea către el, cu ochii înlăcrimaţi, apoi se întoarce ca să privească prin fereastră.

Rivka: Ce vezi acolo?
Rav Aşlag: Viaţa... continuând. (Întorcându-se către ea). Eşti puternică. Eşti cea mai puternică femeie din lume. Ai încredere în El.

Îşi odihneşte capul pe pieptul lui.
O mângâie tăcut.
Rămân aşa nemişcaţi pentru o perioada lungă de timp.

Baruch șade tăcut lângă perete.
Vântul se intensifică.
Geamurile de la ferestre se zguduie şi tremură.
Se întunecă în spatele ferestrei.
Continuă să rămână împreună.

Cade întunericul.
Încă mai stau aşa nemişcaţi, unul în braţele celuilalt.
Nu-i dă drumul.
Şi ei îi este frică să-i dea drumul.
Rivka vede cum se mişcă acul ceasului.
Este miezul nopţii.
*Se trage de lângă soţul ei, î*şi şterge lacrimile, şi-l priveşte în ochi.

Rivka: Te rog să mă ierţi. Trebuie să te trezeşti la lecţie într-o oră, şi nu ai dormit de loc. Iartă-mă Yehuda. Mă descurc. Poate nu dintr-o dată. Mă poţi sprijini?
Rav Aşlag: Nu este uşor pentru noi, dar vom persevera. Vom merge mai departe Rivka, deoarece suntem împreună.

Pleacă de lângă soţul ei spre colţul camerei şi se întoarce cu un mic platou cu mâncare sărăcăcioasă.
O aşează pe masă.

Rivka: Aşează-te şi mănâncă, eşti obosit.

***

Lecţia nocturnă.
Rav Aşlag şade tăcut în faţa celor patru studenţi ai săi.
Studenţii schimbă priviri între ei.
Baruch vine spre tatăl său, îi şopteşte ceva la ureche, aşteptând un răspuns.

Rav Aşlag (*răspicat şi limpede*): Există un singur motiv pentru care se poate renunţa la lecţie, Baruch... (Se ridică) – doar în cazul morţii trupului.

Rav Aşlag păşeşte de la un perete la celălalt, făcând ca de obicei paşi mari.

Rav Aşlag: Trupurile vin şi pleacă. Sufletul rămâne acelaşi. Acelaşi suflet, se reîntoarce în corpuri diferite, de-a lungul a mii de cicluri de viaţă.

Studenţii îl urmăresc cu privirea, cum păşeşte de la perete la perete.
Pare a povesti asta altcuiva decât lor.
Şimon îndrăzneşte să ridice mâna.
Rav Aşlag se opreşte şi-l priveşte.

Şimon: Care este motivul pentru acest schimb nesfârşit de corpuri?
Rav Aşlag: Pentru a purifica dorinţa de a primi dragoste de sine şi a ajunge la iubeşte-ţi aproapele.

Cu toţii privesc către Rav Aşlag.
Se întoarce către fereastră.

Rav Aşlag: Mă mut împreună cu familia la Givat Saul (Un cartier în afara oraşului vechi Ierusalim). Dimineaţă.
Moise: Şi ce se întâmplă cu lecţiile noastre?!
Rav Aşlag: Lecţiile vor continua ca de obicei.
Moise: Dar de aici şi până în Givat Saul este...
Rav Aşlag: O plimbare de o oră.
Moise: Se spune că este imposibil de a ajunge viu noaptea de aici şi până în Givat Saul. (Se uită spre prietenii săi).
Rav Aşlag: Nu și dacă veniţi împreună.

Cu toţii se uită spre învăţătorul lor.

Rav Aşlag: Lecţia începe la 1 dimineaţa. Fix.

***

Dis de dimineaţă în Ierusalim.
O căruţă merge de-a lungul unui drum pustiu.
E trasă de un măgar.

Rivka şi copii stau în căruţă tăcuţi.
Rav Aşlag şi cei patru studenţi, urmează căruţa pe jos.

***

Givat Saul.
Cu copilul în braţe, Rivka stă în mijlocul unui apartament gol. Vopseaua de pe pereţi se cojeşte, podeaua e murdară, iar priveliştea care se vede prin fereastră este o fâşie de pământ stâncoasă, semi aridă.
Vântul şuieră pe sub grinzile acoperişului.
Rav Aşlag priveşte pe fereastră.
Îşi vede studenţii târâindu-se înapoi pe uliţa îngustă.

***

Givat Saul, noapte.
Se distinge silueta casei lui Rav Aşlag pe cerul înstelat întunecat.
Un felinar iluminează fereastra.

***

Camera lui Rav Aşlag.
O mână toarnă o ceaşcă mare de cafea.
O ţigară stă aprinsă într-o scrumieră plină cu chiştoace.
Sub masă, într-un lighean cu apă cu gheaţă, stau aşezate picioarele lui Rav Aşlag.
Rânduri ordonate ies din pana lui.

***

Noapte. Ierusalim.
Zidurile exterioare ale vechiului oraş.
O întindere întunecoasă şi sălbatică desparte ultimul rând de case, de vecinătatea Givat Saul.
Moise şi Şimon stau pe o uliţă îngustă în spatele ultimei case.
Calea dispare în întunericul din faţa lor.

Moise:Cât să mai aşteptăm după el?!
Şimon: Doar câteva minute.
Moise: Nu va veni. Trebuie să mergem.
Şimon:Şi dacă va veni? Cum va ajunge acolo de unul singur?

Linişte:
Aşteaptă.
Subit, un sunet de şacal rupe liniştea. Se aude din apropiere.
Moise şi Şimon, fug înapoi lângă case.

Vocea lui Moise: La naiba cu el! Am văzut ieri cum îi tremurau mâinile. Nu e aici, ceea ce înseamnă că nu vrea să vină la lecţie. Asta e. Haide să mergem.

Moise şi Şimon, pornesc agale de-a lungul zidurilor oraşului.
Se aude tropotul picioarelor lor.
Rămân nemişcaţi. Îşi apasă spatele de zid şi rămân nemişcaţi acolo, nerespirând de teamă.
Undeva un prădător nocturn îşi târâie prada punând-o deoparte în întuneric.
Îi auzim mârâitul fioros.
Moise şi Şimon nu sunt în stare să mişte.
Într-un târziu Şimon face primul pas, dar de îndată o voce aspră le comandă să se oprească.
O patrulă britanică apare din întuneric.
Cei doi soldaţi britanici îi privesc îndeaproape pe evrei.

Soldatul britanic #1 (*în engleză*): Încotro va îndreptăţi?
Şimon: Givat Saul.
Soldatul britanic #1: De ce la ora asta?
Şimon: Învăţătorul nostru ţine lecţiile noaptea.
Soldatul britanic #1: Cum aşa?
Şimon: În timpul zilei lucrăm
Soldatul britanic #2 (*dând din cap, adresându-se primului*): O lecţie noaptea... – Nu-i înţeleg pe evreii ăştia... (Către Şimon). Trebuie să

fii în patul tău cald noaptea, lângă soţia ta caldă... O-o-o, mai bine să nu ne gândim la asta...
Soldatul britanic #1 (*înmânând înapoi documentele*): În regulă, poţi pleca.

Moise şi Şimon trec pe lângă patrulă şi dispar în noapte.

Din depărtare se aude vocea soldatului britanic #1: Ce studiaţi?
Vocea lui Şimon din întuneric (*în ebraică*): Înţelepciunea Cabala.
Vocea soldatului britanic #1: Ce e aia?
Vocea lui Moise: Este despre cum să-L vezi pe Creator.
Soldatul britanic #1: Ahaa...
Vocea soldatului britanic #2: Mai bine vă păziţi spatele. Noi suntem ultima patrula. Abu Kalif şi ceata sa au ieşit în noaptea asta. Dacă vă prind, vă vor trimite să vă cunoaşteţi Creatorul.

Soldaţii râd.

***

Plină sălbăticie.
Două siluete se mişcă în toiul nopţii.
Totul este cufundat într-o linişte atăt de deplină, încât se pot auzi paşii lor înceţi.
O potecă îngustă, abia vizibilă, se arată în faţa lor conducându-i către un pâlc de case întunecate.

Subit se aude râsul unei hiene, la doar câţiva paşi mai în spate.
Moise şi Şimon, rămân nemişcaţi.
Conturul întunecat al hienei se poate vedea trecând peste cărarea lor, doar ochii ei roşii sclipind către ei din întuneric.
Continuă să meargă.
O rup la fugă.
Auzim pe cineva urmărindu-i.
O voce răguşită le ordonă să se oprească, dar deja pot distinge clar clădirile şi continuă înainte.

***

Casa lui Rav Aşlag.
Şimon şi Moise dau buzna înăuntru, speriaţi de moarte.
Rav Aşlag stă la masă şi scrie, ca de obicei.
Nici măcar nu se întoarce ca să-i salute.
Se aşează pe scaunele lor, încercând din răsputeri să-şi liniştească gâfâitul.

Rav Aşlag: Unde e Haim?
Moise:L-am aşteptat, dar nu a apărut.

Rav Aşlag se opreşte din scris şi priveşte spre Moise.

Moise (*nereuşind să-şi ascundă starea*): De ce te uiţi aşa la mine?! Nu a venit! Şimon, spune-i şi tu!
Şimon (*cu o oarecare ezitare*): Da.

Un foc de armă răsună afară în noapte.
Cu toţii îşi întorc rapid capul spre fereastră.

***

Noapte. La marginea cartierului.
O lamă de cuţit luceşte o clipă în lumina unei lămpi îndepărtate înainte de a izbi gâtul lui Haim.
Mărul lui Adam îi tremură.
Din întunericul pătrunzător se aude o voce arabă ameninţătoare:

-Banii evreule!
Haim: Nu am nimic, nici măcar un bănuţ!
Vocea: Vom vedea asta.

O mână pipăie prin hainele lui Haim, scuturându-l în toate părţile. O faţă dură, cu o cicatrice imensă şi urâtă de-a lungul obrazului drept, apare din întuneric.

Arabul: Ce naiba... (Îşi apropie faţa de cea a lui Haim). Vă ştiu eu pe voi evreii bogaţi, graşi şi slinoşi; pretindeţi că sunteţi oi micuţe şi

naive. Dar de fapt se ascunde un lup aici dedesubt. Nu-l poţi minţi pe Abu Kalif!
Haim (*rugându-se*): Te rog dă-mi drumul.
Abu Kalif (*nemilos*): Dă-ţi jos hainele. Rapid!
Haim: Te implor, te rog nu mă ucide!

Cuţitul se apasă şi mai tare pe gâtul lui Haim.
Haim se dezbracă rapid.

Abu Kalif: Acuma roagă-te evreule!

Haim priveşte în ochii reci ai tălharului arab.

Abu Kalif: Spune-ţi rugăciunea evreiască pentru ultima dată!
Haim închide ochii. Buzele murmură o rugăciune.

***

Casa lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag încă nu a început lecţia.
Ceasul indică unu şi un sfert.
Brusc, se aude de afară un sunet de picioare fugind.
Se deschide uşa, şi năvăleşte înăuntru Haim, nepurtând altceva decât şosete şi chiloţi.
Tremură de frig şi frică, picioarele i se înmoaie şi cade pe cel mai apropiat scaun.
Rav Aşlag se ridică, merge înspre el, îşi dă jos mantaua şi-l înveleşte cu ea peste umerii tremurânzi. Apoi îşi dă jos căciula de lână şi i-o aşează lui Haim pe cap.

Rav Aşlag: Ţi-a fost teamă?
Haim (*şovăind*): M-a forţat să-mi dau jos hainele, mi-a pus cuţitul la gât şi mi-a spus să mă rog. (Vocea îi tremura, şi priveşte în sus către Rav Aşlag). Mi-am dorit aşa de mult să fiu cu voi la lecţie. M-am rugat pentru asta. Când mi-am deschis ochii, plecase.
Rav Aşlag (*privind către ei toţi*): Ar trebui să servim masa acum. (întorcându-se către Baruch care stătea la perete). Pune masa.

Masa e aşezată. Mâncarea constă dintr-un platou cu ceapă tăiată, o jumătate de sticlă de ulei de măsline nerafinat, o jumăte de pâine de secară şi o sticlă de votcă.
În faţa fiecărui bărbat se află câte un pahar mare de votcă, umplut până în buză.

Rav Aşlag: V-am promis că vă dezvălui secretul, cum să vă uniţi cu Creatorul, cum să intraţi pe ținutul Lui.

Studenţii lui îl privesc cu ochii roşii de oboseală.
Rav Aşlag îşi ridică paharul cu votcă.
Este tăcut pentru o clipă, după care priveşte direct către Şimon.
Şimon pleacă ochii.

Rav Aşlag: Veţi ajunge acolo cu o singură condiţie.
Haim (*murmură*): Atâta de mult mi-am dorit să ajung astăzi la lecţie...
Rav Aşlag: Dacă vă uniţi inimile într-una. (Priveşte către Şimon). Nu voi obosi să vă repet asta. Aceasta este singura condiţie!

Cu greu reuşeşte Şimon să-şi stăpânească lacrimile.
Buzele îi tremură.

Rav Aşlag: Dacă vă dizolvaţi unul în celălalt. (Îşi aşează privirea pe fiecare dintre studenţii săi). Dacă constituiţi garanţia reciprocă între voi.

Şimon îşi acoperă faţa cu mâinile.

Rav Aşlag: Dacă puteţi privi dincolo de trupul mizerabil al prietenului vostru, direct în dorinţa lui imensă care arde în interiorul lui, doar atunci „Eu-l" vostru se va preda şi vă veţi uni.
Haim: O putem face?!
Baruch: Putem!
Rav Aşlag: O puteţi face?
Moise (*limpede*): O vom face!

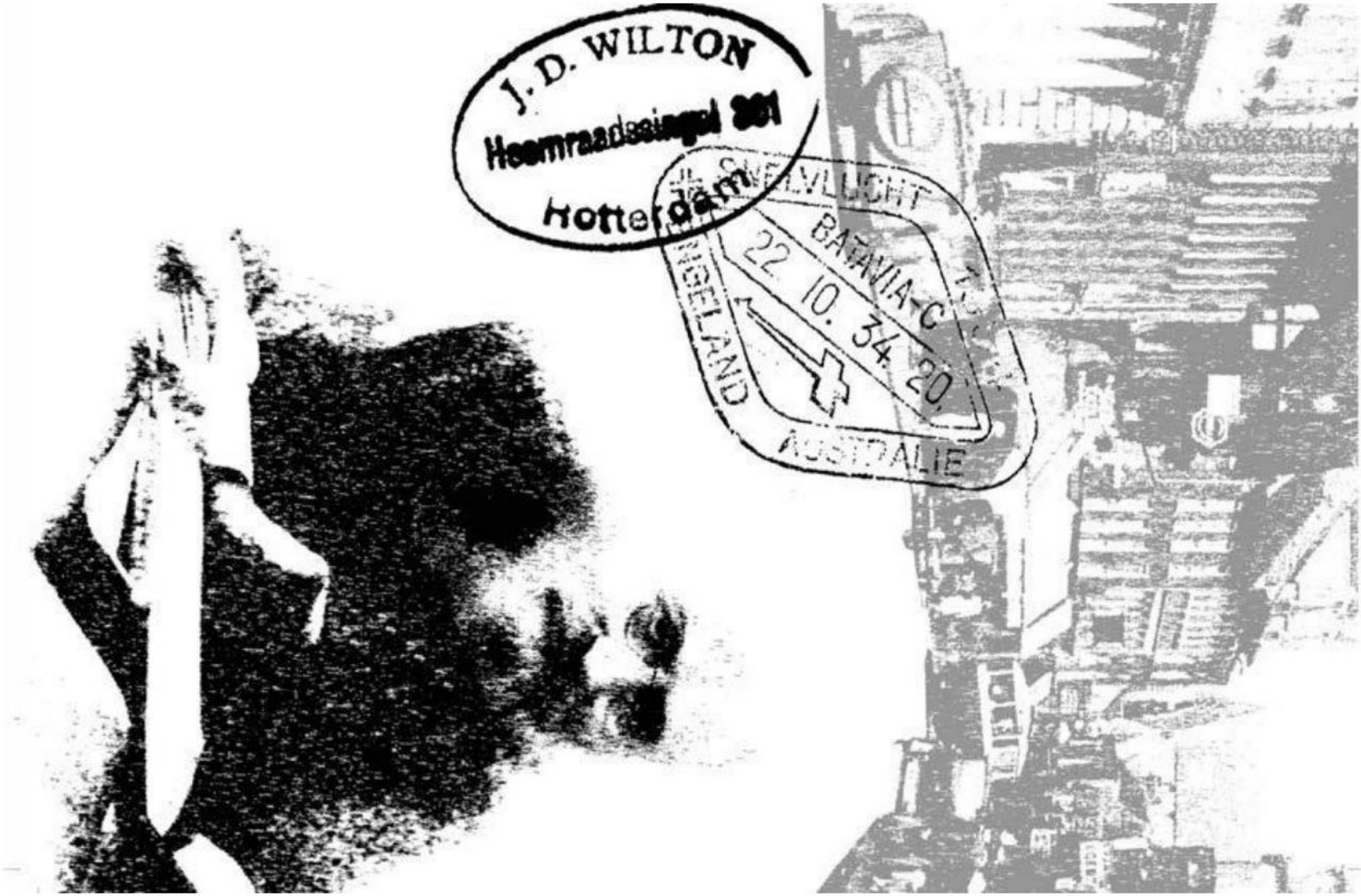
J. D. WILTON
Hoornraadsingel 361
Rotterdam
BATAVIA-C
22. 10. 34. 20.
AUSTRALIE

Doar Şimon nu răspunde. Este tăcut, cu privirea în podea.
Cu toţii se întorc spre el.
Pe neaşteptate, sare de pe scaun, ţipând:

Şimon: Nu vom fi niciodată în stare să o facem! Nu putem! De ce ne minţim?! Suntem slabi! Suntem mizerabili! Nu putem deveni fraţi, deoarece nu ne putem depăşi frica şi invidia, deoarece suntem aşa... aşa de plini de gunoi – jeg, trăind doar pentru noi înşine! (Suspină, privind în jur). Nu suntem pregătiţi pentru asta! Nu, nu putem intra în acel loc spre care aspirăm. Noi... (şoptind) suntem aşa...

Şimon şade, acoperindu-şi capul cu mâinile.
Cu toţii îl privesc pe Rav Aşlag.
Soarbe încet votcă din paharul său.
Cu toţii îl privesc, aşteptând să vadă ce va spune.
Îşi pune paharul jos.

Rav Aşlag: Începe lecţia.

Pune mâna pe carte, şi o deschide.

Haim (*către Rav Aşlag*): Nu ai de gând să-i răspunzi lui Şimon?
Moise (*printre dinţi*): Lucru slab ce eşti!
Şimon (*ridicându-şi capul, cu ochii în lacrimi*): Iartă-mă...
Moise: Dacă nu pentru oameni ca tine... Fii bărbat!
Haim: Ţine-te Şimon!
Şimon: Iartă-mă, voi încerca. (Uitându-se spre Rav Aşlag). Doar nu mă trimite de aici.
Rav Aşlag: Începem lecţia. Zoharul vă va conduce către Creator.

Priveşte către Şimon şi rosteşte cu voce tare, astfel încât fiecare să-l poată auzi:

-Te invidiez.

Apoi îi priveşte pe fiecare în parte.

-Vă previn: nici un singur gând la voi înşivă. Vorbim de cel mai preţios lucru pe care cineva îl poate avea şi de aceea răspunderea noastră e aşa de apăsătoare.

Îl privesc, agăţându-se de fiecare cuvânt care îi iese pe gură.

-Nu vi se va permite să intraţi cu uşurinţă. Condiţia de bază este – nici un singur gând despre voi înşivă! Nici măcar unul! Dacă veţi avea succes, veţi pătrunde.

Ochii le sunt în flăcări.
Fiecare cuvânt împunge ca o suliţă.

-Fiecare dintre voi trebuie să-şi spună: „Ne conectăm într-o mare dorinţă."

Rav Aşlag priveşte peretele din faţa lui.

-Şi nu vă vom lăsa, - spune el.

Se opreşte din vorbit.
Aşteaptă nemişcaţi.

-Marii înţelepţi – aud ei vocea lui Rav Aşlag – uniţi într-o singură piramidă spirituală, după care au scris cartea Zohar.
Dacă ne unim, vom străpunge.

***

Subit clasa dispare.
Rav Aşlag merge singur de-a lungul unei poteci.
Studenţii săi îl urmează, ţinându-şi respiraţia, (Există stadii, când învăţătorul „preia" dorinţele studenţilor în interiorul său şi le neutralizează egoismul cu influenţa sa. Este ca şi când i-ar transfera dintr-o lume în alta, precum o pasăre cărându-şi puii pe spate, fapt pentru care această acţiune se numeşte „Knafaim" (în ebraică: „aripi"). Se întâmplă când învăţătorul decide că elevii săi au nevoie de ajutorul său) uitându-se împrejur neîncrezători.

-Toate acestea sunt în interiorul nostru, - aud vocea lui Rav Aşlag.

Rânduri nesfârşite de viţă de vie, se întind spre orizont.
Ciorchini de struguri copţi, stau tolăniţi la soare.
În spate, munţii străvezii, se ridică falnic în spatele unei păduri; râuri limpezi coboară de-a lungul ei, uitându-se într-un lac de cristal.
Pace şi linişte pretutindeni.

Vocea lui Rav Aşlag (*caldă şi părintească*): Ţineţi-vă strâns! Nici măcar umbra unui gând la voi înşivă. Trebuie să fiţi pregătiţi să dăruiţi totul unul altuia.

Rav Aşlag este cu un pas în faţa lor.

-Nici un singur gând la voi înşivă, - repetă el.

Se opresc, remarcând această lume cu teamă şi exaltare.
Moise se apleacă să atingă o floare.

Vocea lui Aşlag: Nu-u!

Speriat, Moise se ridică, face un pas în faţă şi se izbeşte de un zid invizibil.
Cu toţii fac acest pas în faţă şi lovesc deasemenea zidul.
Ei văd cum în faţa lor, Rav Aşlag continuă să meargă înspre copaci.
Încep să lovească zidul invizibil, dar e în zadar.
Rav Aşlag continuă să meargă.
Urlând, ei încearcă să spargă zidul invizibil cu pumnii lor.
Încep să le sângereze pumnii, însă zidul rămâne neclintit.
Se năpustesc pe zid, împroşcând sângele lor peste întreg zidul.
Ţipetele lor înăbuşite nu pot fi auzite.

Rav Aşlag este deja în depărtare, pe cale de a intra în pădure.
Moise pune mâna pe o piatră şi începe să lovească nebuneşte cu ea în zidul invizibil.
Piatra se sparge şi cioburi tăioase le înţeapă feţele.

***

Înapoi în Ierusalim. O clasă.
Rav Aşlag stă aşezat la locul lui.
Moise priveşte în jur la ceilalţi.

Moise: Ce s-a întâmplat?
Haim (*tremurând*): Nu am mai simţit aşa ceva niciodată în viaţa mea!
Moise: Asta a fost...?! (Îşi priveşte mâinile, prietenii, apoi îşi mută privirea către Rav Aşlag). Nu am trecut?
Rav Aşlag: Nu sunteţi în stare să treceţi.
Moise: Deci a fost real?!
Rav Aşlag: V-aţi văzut aşa cum sunteţi într-adevăr.
Moise: Ne-ai părăsit!
Rav Aşlag: Nu v-am putut ajuta.
Moise: Ai făcut-o înadins!
Rav Aşlag: Nimic din tot ce e acolo nu e dinadins.
Haim: Te-am strigat, dar tu nu ai încetat să te îndepărtezi de noi!
Rav Aşlag: Când eşti acolo, ori treci, ori nu.
Moise: Dar de ce, de ce, de ce nu am trecut?
Rav Aşlag: Chiar nu aţi înţeles?
Moise: Nu-u-u!
Haim: Chiar am încercat din răsputeri. Era aşa o... aşa o lume minunată. Am încercat din răsputeri.
Moise: Când noi sângeram, te-am strigat, dar tu te îndepărtai în continuare, cu toate că ne auzeai?! Ne auzeai, nu-i aşa ?!
Rav Aşlag: Da, vă auzeam.
Moise: Şi totuşi, ai continuat să mergi!
Rav Aşlag: Voi eraţi cei care se îndepărtau de mine.

Moise murmură neajutorat.

Baruch: Ce ar trebui să facem?
Rav Aşlag: Cuceriţi-l pe Faraon.
Baruch: Cum?!

Rav Aşlag: Realizând că este imposibil de cucerit.

Linişte. Cu toţii îl privesc pe Rav Aşlag.

Rav Aşlag: Doar cel cu inima frântă ajunge la rugăciune şi în cele din urmă trece.

Şimon începe să suspine.
Moise se ridică şi se îndreaptă către fereastră.
Stă acolo cu spatele către ceilalţi.
Umerii încep să-i tremure.

***

Din senin, un fulger de lumină.
Văd din nou ţara minunată.
Drumul duce pe lângă dealurile verzi.
Rav Aşlag merge de-a lungul cărării.

În faţa lui se întinde Oraşul Alb.(Albul simbolizează o stare de iluminare, o curăţare completă a egoului. Oraşul Alb, simbolizează dorinţa umană finală, corectată, care a fost egoistă şi ruşinoasă şi a devenit de cel mai intens alb. În oraş are loc unificarea completă cu Creatorul).
Putem auzi râsete de copii, voci blânde şi muzică blajină venind de undeva de deasupra, pe când de jos se aud ţipete de agonie.
Rav Aşlag se opreşte şi-şi aude propria voce.

Vocea lui Aşlag: Nu te întoarce – continuă să mergi!

Rămâne nemişcat.
Oraşul alb e în faţa lui.
În urma sa, studenţii se izbesc de zidul invizibil.
Capul unui cerb apare din tufişuri.

Rav Aşlag îşi aude propria voce: Nu te întoarce!

Cerbul iese la iveală din tufişuri şi se îndreaptă înspre Rav Aşlag.

-Obstacolele pe care le-aţi pus, sunt prea înalte, spune Rav Aşlag. Nu vor reuşi să le treacă.

În depărtare, studenţii lui încă mai bat în zid, ţipând.
Cerbul trece de Rav Aşlag, apoi întoarce capul spre el.

Vocea: Lasă-i
Rav Aşlag: Nu pot.

O pasăre aterizează pe ramura de deasupra capului său.

Vocea: Lasă-i.
Rav Aşlag: Atunci care mai e scopul meu?

Un fluture vine zburând.

Vocea: Vrei ca ei să treacă?
Rav Aşlag: Ai creat lumea aceasta pentru ei. Nu e aşa?

Fluturele aterizează pe o floare.

Vocea:Întoarce-te şi priveşte!

Rav Aşlag se întoarce şi vede că bariera invizibilă nu-i mai reţine pe studenţii săi.
Şimon este primul care răzbate.
Se rostogoleşte pe pământ, îşi înalţă capul şi sare în picioare.
Îl urmează Baruch, Haim şi Moise.

Rav Aşlag (*şoptind*):
Grijă prieteni, nici un singur gând la voi înşivă. Fiecare să-l susţină pe celălalt.

***

Pentru o clipă suntem înapoi în clasa din Ierusalim.
Şimon stă aplecat asupra cărţii. Încearcă să focalizeze intenţionat.

Şimon (*murmură*): Nici un gând la noi înşine... Nu... Suntem un întreg. (Senzaţia că suntem bucată dintr-un suflet comun, înlocuieşte senzaţia de sine individual. Din perspectiva Creatorului,

suntem un întreg unit. De aceea ca El să ne poată auzi, trebuie să fim – uniţi).
Baruch: Nici un gând la tine însăţi.
Haim: Nici un gând.

***

Un fulger de Lumină.
Se ridică de pe jos şi privesc împrejur, făcând primii lor paşi.

Rav Aşlag: Mă pot apropia de ei?

Rav Aşlag vede cum florile încuviinţează cu petalele lor albastre.

Îşi poate auzi propria voce: Aşteaptă. Priveşte!

Dintr-o dată Rav Aşlag îl vede pe Moise aprinzându-se ca o torţă.
Se topeşte în flăcări, înainte să poată ţipa şi vâlvătaia îl dizolvă pe loc.
Şi Haim face un pas în spate şi e incinerat pe loc.
Şimon şi Baruch se întorc, dar nici ei nu reuşesc, dispărând în flăcări.
Patru grămăjoare de cenuşă mocnind, rămân în urmă pe pământ, în locul unde au stat ei înainte.

De îndată suntem înapoi în Ierusalim în clasă.
Studenţii ca şi trăzniţi, sunt incapabili de a se mişca.
Rav Aşlag îşi acoperă ochii cu mâinile sale.

***

Şimon: Nu vom reuşi!?
Baruch: Ajută-ne... Tată.

***

Un fulger de lumină.
Rav Aşlag stă pe o cărare, înconjurat de câmpuri verzi, de culoarea smaraldelor, împânzite cu flori de culori ameţitoare.
Oraşul Alb se află în spatele lui.

Vântul suflă cenuşa de pe cărare, mângâind marea de iarbă înaltă, creând valuri şi ondulaţii.

Rav Aşlag îşi poate auzi propria voce: Ai văzut-o?
Rav Aşlag: Da, am văzut-o.
Vocea: Încă ţi-o mai doreşti?
Rav Aşlag (*uitându-se la valurile de iarbă verde*): Ai făcut lumea ta pentru ei, aşa că dă-mi şansa să o deschid în faţa lor, măcar un pic. Ajută-i să facă primul pas.

Se opreşte vântul.

Vocea: Deci, poţi încerca.
Rav Aşlag: Am permisiunea ta?!

-O ai.

***

Ierusalim. Clasă.
Rav Aşlag se ridică şi merge înspre uşă.
Părăseşte clasa.

***

Scurt metraj din toate părţile lumii: 1926. Prezentări de modă franceze; parada militară a Rusiei Sovietice; la Teatrul Greenwich începe prezentarea lui Eugene O'Neil „The Great God Brown"; Astronomii triumfători la descoperirea cometei „Comas Sola"; un „Coup d'Etat" din Portugalia instaurează „Ditadura Nacional"; Warner Brothers au premieră la filmul „Don Juan" cu John Barrymore cu sistemele audio „Vitaphone System"; Agatha Cristie dispare din casa ei din Surrey; este găsită la hotelul „Harrogate".

***

Toate aceste scene, se contopesc cu noaptea din Ierusalim.
Lumina este aprinsă în camera lui Rav Aşlag.

Îl vedm plimbându-se din perete în perete.
Subit el se opreşte, ia loc şi începe să scrie.

***

Din nou scurt metraj:
Maraton de dans în Statele Unite; mari deschideri de restaurante noi; vedete din Hollywood bucurându-se de sine; publicul ţipând la vedrea lui Rudolph Valentino; elefanţi vânaţi nemilos în Africa; Sigmund Freud îşi începe experimentele; boxerii în ring sunt aclamaţi de public în timp ce-şi cară pumni; Hitler bea cu prietenii lui; Musolini este ales în Italia.

***

Ierusalim. Camera lui Rav Aşlag. Noapte.
Mâna sa apropie manuscrisul de felinar.
Hârtia începe să trosnească în foc, în timp ce focul mistuieşte rândurile şi literele. Vedem reflecţia lui în ochii lui Rav Aşlag.

Baruch urlă: Tată ce faci?!
Rav Aşlag: Nu e bun. Nimeni nu-l va înţelege.

***

Acasă la Rav Aşlag. Sufrageria.
O masă de lemn neprelucrată, Rav Aşlag în capul ei.
Rivka șade alături de el, gravidă cu încă un bebeluş.
Şapte copii stau de-a lungul mesei, mâncând în tăcere.
Pe fiecare farfurie se află un cartof, o jumătate de ceapă şi o bucată mică de pâine.
Rivka îi înmânează cartoful ei, fiicei în vârstă de trei ani.
Fata îl mănâncă râvnind.
Brusc Rav Aşlag se ridică şi merge înspre fereastră.
Vede un om stând pe stradă şi urmărindu-l îndeaproape.
Omul poartă un costum scump, cu revere duble.
Iese în evidenţă în împrejurimile acestea sărace.

Omul face un semn cu mâna înspre Rav Aşlag.
Rav Aşlag deschide fereastra.

Omul: Nu mă recunoşti, învăţătorule?
Rav Aşlag (*uitându-se mai atent*): Aaron?!
Aaron (*zâmbind*): Da. Mă laşi să întru?
Rav Aşlag: Ce faci aici?
Aaron: Am devenit bogat şi am venit să-mi cer iertare.
Rav Aşlag: Vino sus.

Acasă la Rav Aşlag. Rav Aşlag şi Aaron stau la masă. Faţa lui Aaron este de un galben închis, cu cearcăne negre în jurul ochilor.
Rivka priveşte dintr-o parte.

Aaron: Ai plecat, şi eu am rămas în urmă, învinovăţindu-mă că am fost un astfel de laş. Nu am putut scăpa de sentimentul că te-am trădat. Dacă ai şti câte nopţi am plâns, din cauza asta. Într-un sfârşit m-am hotărât să las totul baltă şi să vin la tine, să-ţi cer iertare şi să rămân alături de tine pentru totdeauna. Şi în momentul acela s-a întâmplat. Mi-am primit moştenirea. Ştiam că se va întâmpla, dar nu mă aşteptasem să se întâmple aşa de repede. Unchiul meu bogat a murit în Anglia şi mi-a lăsat tot ce a avut, cu condiţia să mă mut în Anglia. Dintr-o dată am realizat ce misiune măreaţă mi-a încredinţat Creatorul. Am înţeles că toate deciziile anterioare au fost corecte. De fapt nu le luasem eu! (pauză) Şi acum sunt aici.

Rav Aşlag: De ce?
Aaron: Ştiu că nu ai suficienţi bani să publici cărţile tale (privind spre Rivka) şi abia ajunge ca să-ţi întreţii familia.
Rav Aşlag (*i-o taie din scurt*): Trebuie să ne mulţumim doar cu necesarul.
Aaron: De câţi bani ai nevoie?
Rav Aşlag: Bani suficienţi cât să pot aproviziona cu hrană gospodăria mea, pentru cerneală şi hârtie.

Rivka: Puţin. El scrie pe resturi de hârtie de o vreme, iar copii nu au mai avut parte de o masă potrivită de mult timp.

Aaron scoate un teanc de bancnote din buzunarul lateral, şi-l aşează pe masă.

Aaron: Mi-aşi dori să scrii o astfel de carte, încât oricine să o poată înţelege, chiar şi idioţi asemenea mie. E posibil?
Rav Aşlag: Va trebui să încerc.
Aaron: Îţi las suficienţi bani încât să continui să trăieşti şi să scrii. Uite. (Împinge mai aproape banii înspre Rav Aşlag).
Rav Aşlag: Ai o locuinţă în Londra?
Aaron: Da, am o casă mare cu trei etaje. (Scoate un flacon cu pastile şi aruncă o pastilă în gură).
Rav Aşlag: Voi scrie acolo.
Aaron (*surprins, priveşte către Rivka şi Rav Aşlag*): Nu am sperat la aşa ceva. Este o mare onoare.
Rav Aşlag: Voi lăsa aceşti bani familiei mele.
Rivka (*repede*): E mult prea mult.
Aaron: Vai de mine! Voi lasa mai mulţi. Dar... (privind spre Rivka) soţia ta este gravidă.

Rav Aşlag se întoarce spre Rivka.

Rivka (*către el*): Nu-ţi fă griji. Voi fi în regulă.
Rav Aşlag: Trebuie să plec.
Rivka: Vei fi în stare să scrii în linişte acolo.
Rav Aşlag: Am nevoie de ceva linişte.
Rivka: Du-te, ne vom ruga pentru tine de aici.

***

Israel, portul Jaffa.
(Jafa – un oraş antic, pe ţărmul Mediteranei, menţionat în Biblie (Ioşua, 19:46 şi Ionah, 1:3). Astăzi este învecinat Tel Avivului.
Un vas alb, se pregăteşte de navigare.

Rav Aşlag şi studenţii lui, stau lângă pasarela vasului.
Toată lumea este chemată la bord.
Rav Aşlag îi îmbrăţişează pe toţi.
Îl îmbrăţişează pe Baruch, şi-i şopteşte:

-Îţi voi aştepta scrisorile.

Îl îmbrăţişează pe Haim, Moise şi Şimon.

Şimon: Ne părăseşti dinadins. Puteai scrie aici.

Rav Aşlag se întoarce şi începe să urce scara.

Şimon: Va fi greu pentru noi fără tine.

Rav Aşlag merge fără a se uita înapoi.

Şimon: Imposibil de greu!
Moise (*întrerupându-l*): Lasă-l pe Rav să meargă! Încetează să plângi! (Către Rav Aşlag). Nu-ţi face griji, vom fi bine.

Rav Aşlag s-a îmbarcat deja.
Stă alături de Aaron, care se sprijină de balustradă.
Vasul ridică ancora.
Şimon este primul care se întoarce şi pleacă.

***

Vasul taie prin valuri.
Rav Aşlag stă pe punte, învelit într-o pătură.

***

Scurt metraj:
1926 Anglia... Frumoasă, Înflorită.
O celebrare în cinstea reginei.
Un fost prim ministru britanic, Lloyd George, se întâlneşte cu Winston Churchill. Ei hrănesc pescăruşii pe malul mării.
Se naşte viitoarea Regina a Angliei, Elisabeta a II-a.

***

O casă cu trei etaje, pe o stradă liniştită londoneză.
Fereastra la cel de al doilea etaj este deschisă.

***

Camera lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag stă aşezat la masă.
Fumul se ridică dintr-o scrumieră plină cu chiştoace.
Scrie în grabă.
O uşă se deschide şi închide în spatele său.
Aaron intră în cameră în linişte şi se aşează pe un scaun lângă uşă.
Rav Aşlag nu-l observă şi continuă să scrie.
Aaron înghite o pastilă. Tuşeşte intenţionat.

Aaron: Ai apucat să dormi ceva?
Rav Aşlag (*extaziat*): Se pare că am găsit stilul potrivit de exprimare. Zoharul este simplu, ştii, atâta timp cât nu uiţi că vorbeşte despre ceea ce se află în interiorul tău. Am găsit o cale de a explica asta.

Aaron ţine un manuscris greoi, scris de mâna lui Rav Aşlag.

Aaron: L-am citit.
Rav Aşlag: Şi ai înţeles ceva din el?
Aaron: Nu. (Dar în grabă). Asta poate pentru că sunt atât de nătâng. Şi la şcoală eram un student groaznic.

Rav Aşlag se ridică, împingându-şi tare scaunul înapoi.

Rav Aşlag (*iritat*): Nu ştiu cum să o fac şi mai simplu.
Aaron: Nu-ţi fă griji, va veni! În mod cert, să scrii ceva simplu pentru cei cu mintea strâmtorată ca şi mine, care nu-şi doresc nimic altceva decât viaţa lor simplă pământească, nu este aşa de simplu.
Rav Aşlag (*citind cu voce tare ceea ce a scris*): „Creatorul nu ne vede trupurile; El vede un suflet comun. Este uniunea tuturor sufletelor

noastre. Sufletele noastre sunt legate prin forţa dragostei. Un singur gând le conduce, gândul la Creator."
Aaron: Care gând?!
Rav Aşlag: Dragoste. Nu există nimic altceva în afară de asta. Dăruire completă şi absolută.
Aaron: Şi unde este această dragoste?
Rav Aşlag: Ea pătrunde peste tot.
Aaron (*brusc iritat*): Dar unde este? Arată-mi-o, lasă-mă să o ating, să o simt, doar un pic! (Se opreşte brusc. Pauză.) Îmi pare rău.
Rav Aşlag (*deschizându-şi braţele*): Am să încerc să explic mai bine.
Aaron (*arătând spre paginile din mâna sa*): Am dat astea unui prieten de-al meu să le citească. Este un editor cunoscut, evreu.
Rav Aşlag: Nu pot scrie mai simplu de atât.
Aaron: S-a oprit la al cincilea rând şi a început să râdă la tot ce scrie aici.
Rav Aşlag: Nu e clar?
Aaron: Ba e clar. Este dealtfel clar că suntem egoişti, şi că niciunul dintre noi nu deţine acelaşi gând simplu şi sublim, pe care îl are Creatorul. Nu iubim pe nimeni în afară de noi înşine. (Mutându-şi privirea către fereastră). Dar de ce dragostea Lui crează atâta suferinţă, atâta vărsare de sânge? (Pauză). Doare aşa de tare... şi eu cu disperare nu vreau să mor.

Rav Aşlag se întoarce la masă, nemaiacordând atenţie lui Aaron.
Uşa se închide încet în urma lui Aaron.
Rav Aşlag îşi continuă scrisul:

„Trupul suferă. Este născut pentru a muri şi a fi îngropat. Trupul reprezintă dorinţa de a trăi de dragul său. Viaţa de dragul nostru, ne extenuează."

Îşi ridică privirea pentru o clipă.
Aaron nu mai este acolo.
Vrea să împărtăşească în mod disperat cu el ceea ce tocmai a scris.

Continuă rapid:

„Doar când vom dori să dăruim celorlaţi, vor dispărea greutăţile şi suferinţele acestei lumi."

Un vânt neobişnuit de cald suflă prin ferestre.
Se disting clar stelele pe cerul senin al nopţii.
Rav Aslag se ridică şi părăseşte casa.
Pe timpul nopţii. Londra. Străzi pustii.
Rav Aşlag se plimbă prin oraş.
Brusc aude vocea lui Baruch, citind primele rânduri ale scrisorii către tatăl său:

Vocea lui Baruch: „De îndată ce ai plecat am decăzut. Arătăm o faţă plăcută la exterior, dar în interiorul nostru suntem gata de a exploda. Simt asta... Nu este nimeni aici ca să ne poată ghida, nimeni care să poată opri această nebunie. Sunt pregătit să renunţ. Rămân fără energie."

Londra. Camera lui Rav Aşlag.
O scrisoare deschisă se află pe masă.
O pală de vânt dinspre jaluzelele deschise pe jumătate, împrăştie paginile.
Rândurile scrisorii pot fi distinse clar.

Auzim vocea lui Baruch:
„Nu o putem face fără tine. Tată, ce să facem?"

Rav Aşlag ia o pană, vârful se cufundă în cerneală.
Citeşte cu voce tare, în timp ce scrie:

Vocea lui Aşlag: „Iubiţii mei fraţi! Ştiu că sunteţi disperaţi, plini de dubii şi frământare. Acest lucru e bun! Disperarea este începutul ascensiunii. Mereu şi mereu, prin urcări şi coborâri, dicolo de trupurile voastre mizerabile, încercaţi să distingeţi scânteile dragostei care pulsează în interiorul vostru al fiecăruia din voi.

Luaţi aminte că dacă nu vă uniţi, acesta va fi locul înmormântării voastre..."

Mâna lui Rav Aşlag se opreşte pentru un moment, după care adaugă ceva:

„...şi veţi descoperi că nu veţi avea forţă să vă uniţi!"

Încă o pauză.
Privirea lui Rav Aşlag mai examinează o dată ceea ce a scris, după care continuă:

-„Aţi fost dornici de a vă uni. Creatorul v-a răsplătit cu ură. Aţi crezut că sunteţi în stare să vă iubiţi unul pe celălalt, dar v-a arătat că nu sunteţi în stare să obţineţi nimic!"

***

Ierusalim. Clasă.
Baruch citeşte din scrisoare:

Baruch:„Astăzi vă aflaţi în faţa muntelui Sinai. (Cuvântul Har (munte) vine de la cuvântul Hirhurim (gânduri/reflectări). Numele Sinai vine de la cuvântul Sinaa (ură). Un om trebuie să ajungă la Muntele Sinai, aceasta este pentru că el să poată râvni la a se uni cu alţii şi brusc să constate că este imposibil. Trebuie să simtă un „munte de ură" vizavi de ceilalţi, care este imposibil de cucerit de unul singur. Aceasta se întâmplă, ca să se inducă o cerere colectivă pentru ajutor de Sus. Aceasta este o adevărată cădere, de dragul urcării). Este un munte de ură care există în fiecare dintre voi."

Şimon dă din cap.

Baruch (*citind*):„Cum ne putem ridica deasupra ei? De unde obţinem puterea?!"

Haim ascultă cu interiorul lui.
Moise ascunde un mic rânjet.

Baruch (*citind cu vocea tremurândă*): „Întrebi unde poţi găsi putere?! Doar Creatorul ţi-o poate dărui. El este acela care va dezvălui adevărul despre voi înşivă. Aşteaptă să vă întoarceţi către El. Faceţi-o! Cereţi să vă dea putere să vă iubiţi unul pe altul. Cum?"
Șimon (*şoptind*): Cum să o cerem, cum?
Baruch (*citind ultimul rând*): „Cum? Aveţi cartea Zohar. Lăsaţi Zoharul să vă pătrundă."

***

Londra. Noapte.
Rav Așlag scrie neîncetat.
Rânduri ordonate de litere izvorăsc din pana lui.
Scrie curat şi nu se opreşte nici o dată să revizuiască.
Ajunge la sfârşitul paginii şi o aşează pe un teanc sănătos de alte pagini, la capătul mesei.

Fereastra este deschisă. Noaptea e caldă şi liniştită.
Dintr-o dată Rav Așlag aude un geamăt ciudat.
Îşi înalţă capul, apoi se ridică şi merge la fereastră.
Geamătul vine de jos.
Se aude din ce în ce mai tare, dar pare mai mult ca un ţipăt.
Rav Aşlag se apleacă din fereastră,şi priveşte în jos.

Observă un geam deschis la primul etaj, cu lumină ieşind din el.
Coboară scara veche de lemn, spre etajul inferior.
Rav Așlag se apropie de uşa camerei lui Aaron.
Pe sub ea, frânturi de lumină se revarsă în coridor.
Rav Așlag deschide uşa.
Îl vede pe Aaron, stând cu faţa în jos pe podeaua dormitorului.
Faţa lui palidă de moarte, se zvârcoleşte de durere.
Rav Așlag îngenunchează lângă el.
Aaron încearcă să şoptească ceva, dar tot ce-i iese pe gură, este un alt geamăt.

Rav Aşlag îl întoarce pe Aaron pe spate şi-i deschide cămaşa.
Îi pune mâna pe stomac, şi-l priveşte în ochi.
Subit corpul lui Aaron se smunceşte într-un spasm şi rămâne nemişcat pe podea.
Aaron îl priveşte în ochi pe Rav Aşlag.

Rav Aşlag: Cât de des ai aceste convulsii?
Aaron (*slăbit*): Aşa de puternice, din două în două luni... cînd pastilele... nu-şi fac efectul. Până acuma le aveam o dată la şase luni. Acuma sunt din ce în ce mai dese.
Rav Aşlag: Şi care e diagnosticul?
Aaron: Cancer de ficat.
Rav Aşlag: De când?
Aaron: Cred că a început în Polonia deja.
Rav Aşlag: Ai crezut că te pot vindeca?
Aaron (*tăcut pentru mult timp*): Sunt epuizat. Am încercat totul. (Îl priveşte pe Rav Aşlag în ochi) Am sperat.
Rav Aşlag: Nu ai nevoie de mine, ai nevoie de un medic.

Aaron se chinuie să se aşeze drept.

Aaron: Mi-au mai dat cel mult un an de trăit. Nu poate fi făcut nimic?

Aaron, face o tentativă de a se ridica, dar renunţă şi rămâne aşezat pe podea.

Aaron (*privindu-l pe Rav Aşlag*): Sunt dispus să fac tot ce e nevoie, ca să dispară durerile acestea. (Ochii îi sunt plini de lacrimi). Trebuie să fie ceva, o incantaţie, o rugăciune sau un farmec. Orice!
Rav Aşlag (*răspicat*): Nu, nu există aşa ceva.
Aaron (*crispat, luptând cu durerea*): Dar tu tot spui despre Cabala că este calea spre fericire. Vindecă-mă şi-ţi voi da totul.

Rav Aşlag: Dacă cineva ar putea citi un rând din *Zohar* şi să vindece, cu toţii s-ar îmbulzii la Cabala. Nu, nu funcţionează în acest fel. Cabala vindecă sufletul, nu trupul. Este făcută pentru aceia care întreabă „Care este motivul pentru care trăiesc?" Şi nu pentru cei care întreabă cum se tratează cancerul.

Aaron reuşeşte să se ridice.

Rav Aşlag: Întinde-te şi te odihneşte. Vei dormi bine în noaptea aceasta.

Scurt metraj.
Londra. Dimineaţă.
Big Ben loveşte ora exactă.
În drumul lor spre muncă, oamenii umplu străzile, autobuzele etajate şi staţiile de cale ferată.
Poliţişti care dirijează traficul, cu chipie pe cap, par că dansează în mijlocul intersecţiilor aglomerate, fluieratul lor concurând parcă cu claxoanele şi motoarele maşinilor.
Faţada casei lui Aaron.

***

În interiorul casei lui Aaron.
O servitoare aşează cu grije o tavă cu mic dejun în faţa camerei lui Rav Aşlag şi ridică una similară, pe care a aşezat-o acolo mai devreme, care e încă neatinsă.
Trage cu urechea.
Sunetul paşilor constanţi se aud din spatele uşii.

***

Camera lui Rav Aşlag.
Manuscrisele stau întinse pe masă.
Rav Aşlag se plimbă în jurul mesei, cu capul plecat.
Se opreşte, îşi apasă fruntea de perete.
Rămâne aşa foarte mult timp.

***

Un fulger de lumină.
Merge de-a lungul unei cărări.
Un pustiu mare albastru pretutindeni.
Văi verzi pline cu flori, în partea dreaptă.
Umbra binevenită a arborilor mari şi antici, pe partea stângă.
Oraşul Alb străluceşte pe vârful dealului din zare.
Din adâncul pustiului, se aude o melodie încântătoare, într-atât de limpede precum apa, abia atingându-l pe Rav Aşlag...

***

Camera lui Rav Aşlag. Rav Aşlag se îndepărtează un pas de la perete.
Îşi forţează urehile ca să audă.
Melodia nu e acolo.

***

O stradă în Ierusalim. Noapte.
Moise şi Haim merg prin oraş.
O patrulă britanică apare din întuneric şi le face semn cu mâna.
Ei continuă drumul.
Două umbre traversează calea lor şi se opresc pentru un moment.
Se aude cum se încarcă gălăgios undeva o armă.
Umbrele dispar în noapte.
Moise şi Haim trec peste întindere şi ajung la o fereastră luminată.

***

Intră în clasă.
Baruch ţine o nouă scrisoare de-a lui Rav Aşlag.

Baruch (*citind cu voce tare*): „Unde este gândul constant despre unitate? Unde este strigătul interior: ‚Dă-ne puterea de a ne iubi unul pe celălalt'."

Baruch îşi ridică ochii de la scrisoare.
Sunt plini de lacrimi.

Haim: Continuă să citeşti!
Baruch: „Gândiţi-vă la feluri de a vă uni. Rugaţi-vă să vă ajute! Nu renunţaţi. Rupeţi-vă inimile în căutarea dragostei."

Baruch se opreşte din nou.
Îşi pierde suflarea, nefiind în stare să vorbească.

Haim (*implorându-l*): Citeşte!
Baruch: „Ţine minte, Creatorul ţine cont doar de plânsul unei inimi rupte." (Continuă să citească pentru el însăşi).
Moise (*răstit*): Deci?!
Baruch (*continuă să citească*): „Dar cum pot eu să vă iert, dacă scara care a fost coborâtă spre pământ stă încă acolo goală? (Îşi ridică ochii de la scrisoare). Voi nu o urcaţi."

Au amuţit cu toţii. O tăcere apăsătoare este în aer.
Baruch plânge.

Moise (*contemplând dintr-o dată*):
Şterge-ţi smiorcăiala. (Se uită împrejur). Ce se întâmplă cu voi toţi?! Unul plânge ca o fetiţă, altul nici măcar nu se scoală pentru lecţie! (Urlă). A renunţat, Șimon ăsta!

Baruch şi Haim privesc înspre Moise.

Moise: Cred că ar trebui să-l uităm. Lipseşte deja de două nopţi la rând.
Baruch: Ar trebui să-l trezim şi să-l aducem la lecţie.
Moise: Nu există constrângere în spiritualitate.
Baruch: Pur şi simplu s-a înmuiat.
Moise: Fă cum vrei, eu rămân. Este o pierdere de timp preţios de studiu.
Haim (*către Baruch*): Vin cu tine.

***

Noapte. O străduţă îngustă în Ierusalim.
Baruch şi Haim se mişcă încet într-un întuneric ca smoala.
Se opresc sub fereastra unei case. Baruch aruncă cu o pietricică în geam.
Pietricica loveşte uşor geamul, după care cade pe jos. Mai aruncă una.
Linişte.
Haim se apleacă spre zid. Baruch se caţără pe umerii săi şi se trage în sus spre fereastră. Deschide zăvorul şi se caţără înăuntru, după care îl trage şi pe Haim înăuntru.

***

În interiorul casei lui Șimon.
Trec pe lângă paturile copiilor şi ajung la patul părinţilor, din capătul îndepărtat al camerei.
Se apleacă tăcuţi deasupra lui Șimon, care doarme alături de soţia sa.

Mută cu grijă pătura de pe el, şi-l ridică cu atenţie pe Șimon pe braţe.
Șimon deschide ochii, dar înainte de a-şi putea deschide gura, Haim i-o acoperă cu mâna.
Frica de pe faţa lui, se schimbă în indignare.
Face o încercare de a se elibera, dar nu reuşeşte.
Dintr-o dată se calmează.
Baruch îi ia hainele, pe drum spre afară.
Tăcuţi, dispar din nou prin fereastră înapoi în noaptea de afară.

***

Londra. Camera lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag scrie.
Şi mai multe rânduri perfecte, lipsite de corecturi, apar rapid pe pagină.
Mâna lui aşează foaie cu foaie deasupra teancului de pe masă.
Auzim o bătaie uşoară la uşă.

Rav Aşlag (*fără a se întoarce*): Intră.

Aaron intră, îmbrăcat într-un halat alb.
Pare că a dormit bine.

Rav Aşlag: Ia loc şi citeşte.

Aaron se apropie, ia un teanc de hârtii de pe masă şi se aşează într-un scaun.
De îndată se cufundă în lectură.
Lumina răsăritului, străluceşte prin negura de dincolo de fereastră.
Ochii lui Aaron zboară prin text, un rând după celălalt.
Mâna lui Rav Aşlag, ţinând pana, se mişcă rapid, neoprindu-se nici măcar pentru o secundă.
Îl putem auzi pe Aaron vorbind:

-Va fi o carte măreaţă.

Pana se opreşte.
Rav Aşlag trage cu coada ochiului spre Aaron.

Aaron (*entuziasmat*): O astfel de carte poate fi scrisă, doar dacă Creatorul o dictează. Nu înţeleg o iotă, dar tremur de la forţa pe care o conţine.

***

Ierusalim. Dis de dimineaţă.
Cei patru studenţi sunt înghesuiţi în jurul Zoharului, stând aşezaţi aproape unul de celălalt.

Moise (*citind cu voce tare*): „Şi atunci, sufletul comun s-a spart într-o miriadă de fragmente. Şi aceste bucăţi au căzut jos în lumea noastră – lumea întunericului deplin."
Baruch (*şoptind*): Intenţie! Intenţie! Dă-ne puterea de a ne iubi unul pe celălalt!
Moise (*continuând să citească*): „Bucăţile au populat corpurile acestei lumi... după care a venit ura."

Baruch (*şoptind*): Dă-ne puterea de a ne iubi unul pe celălalt! Dă-ne puterea de a ne iubi unul pe celălalt!

Moise aşează iritat cartea jos.

Moise: Ce tot mormăi acolo într-una?!
Baruch: Tata a scris asta...
Moise: Nu-mi pasă ce scrie tatăl tău! Tot mormăi acolo şi eu nu înţeleg ce e scris aici nici în ruptul capului!

Se ridică, dând jos scaunul său.

Moise: Am venit să studiez Cabala – o ştiinţă însemnată şi în loc de asta, suntem trataţi ca şi copiii mici. Inte-e-entie! Am venit aici să studiez marile cărţi. Şi vreau ca tatăl tău să mă înveţe asta.
Șimon: Taci, prostule!
Moise (*apropiindu-se de el*): Ce-e-e?!
Șimon: Taci din gură! Vorbeşti despre învăţătorul nostru!

Moise îl împinge pe Șimon tare şi el zboară de-a lungul camerei.
Șimon încearcă să se ridice.
Moise se apropie cu pumnii încleştaţi.
Șimon sare sus, cu faţa contorsionată de furie.

Șimon (*urlând*): Te omor, gunoiule!

Se azvârle asupra lui Moise, dar Haim îl ţine.
Moise se pregăteşte să-l lovească cu pumnul, dar Baruch îi opreşte mâna la mijlocul cursei.

Baruch: Fraţilor... Fraţilor! Ce faceţi?!

Moise încearcă să-l dea jos.

Baruch: Tata ne scrie...

Moise se întoarce şi se repede la Baruch, apucându-l de gât.

Moise: Şi ce scrie el acolo, tatăl tău, hă?! Ne-a părăsit şi acuma ne scrie tot felul de cuvinte frumoase. Ne-a strâns împreună, după care

ne-a părăsit şi nu doar pe noi, dar şi familia şi soţia, care e pe cale de a da naştere fără el.
Șimon (*ţipând*): Este învăţătorul nostru!
Moise: Să taci, om slab ce eşti!
Haim (*stând între ei*): Asta este! Trebuie să ne liniştim.

Moise se scutură de mâna lui Baruch de pe el şi se aşează la masă.

Haim: Trebuie să ne calmăm.
Baruch: Haide să-i citim din nou scrisoarea.
Moise: Nu, haideţi în loc de asta să deschidem cartea.
Șimon: E teribil de rău ce facem.
Baruch: Avem un munte de ură în faţa noastră. Dacă nu ne ridicăm deasupra lui...
Moise (*cu sălbăticie*): Vom deschide cartea, ca să atragem marea înţelepciune care stă ascunsă în interiorul ei. Ascultaţi-mă (cu perseverenţă în glas). Vom deschide cartea şi vom citi din marea sfânta Carte Zohar.

***

Londra. Noapte.
Rav Aşlag rătăceşte prin oraş.
Merge prin cartiere bogate, unde ferestrele magazinelor, umplute cu bunuri scumpe, sunt luminate puternic chiar şi noaptea, unde maşini scumpe vâjâie în trecere, mănuşi albe suedeze, rochii de seară şi restaurante fiţoase indică bunul trai.

La fel trece şi prin alte cartiere, unde oamenii străzii se încălzesc la focul făcut în butoaie, iar străzile indică însemnul sărăciei – case dărăpănate, feţe tuciurii, crâşme jegoase.

Brusc un sunet vag muzical din corzi, îi atrage atenţia în mijlocul oraşului agitat... care dispare cât ai clipi, în forfota oraşului.
Rav Aşlag se opreşte.

***

Un fulger de lumină.
Stă pe cărare.
Pustiul limpede albastru îl înconjoară.
Stă nemişcat.
Muzică divină adie înspre el, din spatele zidurilor Oraşului Alb.

***

Londra. Stradă.
Cu greu se poate auzi muzica.
Rav Aşlag stă îngheţat în mijlocul străzii.
Un trecător îşi întoarce privirea spre el.

***

Noapte. Casa lui Aaron e întunecată.
Camera lui Aaron.
Aaron se trezeşte de la sunetul muzicii venind de undeva din casă.
Se dă jos din pat, îşi ia halatul şi iese din cameră.
Urcă treptele spre etajul doi.
Merge de-a lungul coridorului şi sunetul de pian devine din ce în ce mai puternic.
Ajunge la sufrageria de la etajul doi.

Aaron se opreşte şi deschide cu grije uşa.
La lumina slabă a lumânării, îl vede pe Rav Aslag aşezat la pian, degetele plutindu-i cu tandreţe pe clape.

Faţa lui Aaron – minunată şi speriată.
Muzica divină cuprinde întreaga casă, în timp ce se ridică deasupra orizontului londonez.

Aaron intră înăuntru prudent...
Rav Aşlag nu-l observă: nu are ochi pentru nimic. Într-un târziu, degetele se opresc din mişcare şi plutesc în aer. Se opreşte şi muzica.

Vocea lui Aaron: E divin... ce melodie încântătoare! Nu ştiam că ştii să cânţi aşa de bine la pian.

Degetele lui Rav Aşlag ating din nou clapele, şi din nou este cufundat totul în muzică. Aaron se apropie de pian, şi-l urmăreşte cu admiraţie pe Rav Aşlag cântând.

Rav Aşlag: Dar eu nu ştiu să cânt.
Aaron: Dar tocmai cânţi la pian!
Rav Aşlag: Nimeni nu m-a învăţat să cânt vreodată, dar asta nu e important.
Aaron: Ce vrei să spui? Atunci de unde vine?!
Rav Aşlag: Aud această muzică.
Aaron: Acolo sus?
Rav Aşlag: Da. Nu există cuvinte acolo, doar sentimente. Nu poţi împărtăşi această experienţă în cuvinte. Muzica este cel mai bun fel de a reda asta.

Aaron se ghemuieşte jos, în faţa lui Rav Aşlag, încercând să intre şi el în viziunea lui Rav Aşlag.

Aaron: Asta e! Asta e! E aşa de simplu, aşa de limpede! Aşa de senzual! Vreau să aud această muzică, doar să ascult această muzică la nesfârşit, această muzică divină! Dragă Rav, dacă ai putea scrie într-atât de simplu şi de clar precum cânţi.

Rav Aşlag se opreşte din cântat, mâinile îi atârnă în jos.

Aaron: Mai cântă te rog!

Noapte deasupra Londrei.

***

Noapte deasupra Ierusalimului.
Muzica cântată de Rav Aşlag pluteşte deasupra oraşului.

***

Noapte pe mare.
Un vas se clatină pe valuri, cu luminile pâlpâind.
Rav Aşlag se află pe punte.
Se aude muzică în aer.

Ierusalim. Acasă la Rav Aşlag.
Masa e pusă, cu mâncare sărăcăcioasă.
Familia lui Rav Aşlag e strânsă în jurul mesei, împreună cu studenţii săi.
Cu toţii mănâncă în linişte.
Rav Aşlag îşi ridică capul.

Rav Aşlag: Vreau să-mi povestiţi despre ce v-a oprit din a fi împreună.
Haim: Când ne-ai părăsit...
Rav Aşlag: Voi aţi fost cei care m-aţi părăsit.
Haim: Am încercat...
Şimon: Dar am avut îndoieli.
Moise: Am hotărât să studiem materialul mai bine, mai intens, ca să înţelegem...
Rav Aşlag: Să înţelegeţi ce? (Cu durere). Ce aţi obţinut de la acest studiu?

Cu toţii în afară de Moise, evită privirea lui Rav Aşlag.
Moise îi face faţă cu încredere.

Rav Aşlag (cu vocea rezonantă): La care Dumnezeu v-aţi rugat cât timp am fost eu acolo?
Moise: Am vrut să aflăm mai multe.
Rav Aşlag: Astfel de cunoştinţe sunt cea mai puternică armă a faraonului!
Moise: Dar cunoaşterea ne-a dat încredere!

Rav Aşlag: Foarte rău! Eu nu am nevoie de cei ce ştiu! Eu am nevoie de cei ce sunt confuzi, descurajaţi şi nesiguri de nimic! Astfel de studenţi îmi doresc!

Priveşte în jur la toţi.
Baruch şi Şimon stau tăcuţi cu privirea plecată.

Rav Aşlag: Va întreb pentru ultima oară. De ce v-aţi predat?
Haim: Am dat greş.
Rav Aşlag: De ce nu aţi plâns? De ce nu v-aţi rugat?!
Haim: Am încercat, dar nimic nu ne reuşea... fără tine.
Moise: Nu, nu eşti corect! (Se întoarce către Haim). Despre ce mormăi acolo? Nu am renunţat, studiem Cartea Zohar. Ce e greşit la asta? Suntem familiarizaţi acum cu sistemul de interactionare al lumilor.
Rav Aşlag: Nu am nevoie de studenţi plini de cunoştiinţe. Am nevoie de studenţi plini de durere. Puteţi pleca – cu toţii.
Moise: Cum adică - să plecăm?
Rav Aşlag: Nu vreau să vă mai văd vreodată.
Moise: Cum să ne dai afară?! Inima m-a condus încoace!
Rav Aşlag: Mândria ta împuţită te-a adus încoace.
Moise: Cum îmi poţi spune una ca asta? Ţi-am dat tot ce am avut...
Rav Aşlag: Rivka, te rog condu-i afară.
Moise: Nu eşti un învăţător! Plecăm şi nu vom reveni.

Moise se ridică şi pleacă primul înspre uşă.
Haim şi Şimon îl urmează, sunt dărâmaţi.
Baruch stă la perete.
Rav Aşlag îl priveşte sever.

Rav Aşlag: Asta se referă la toată lumea!
Rivka (*implorând*): Yehuda?!
Rav Aşlag: Toată lumea!

Baruch dă din cap şi pleacă împreună cu ceilalţi.

Rivka (*suspina*): Ce faci?
Rav Aşlag: Singurul lucru pe care îl pot face pentru ei.
Rivka (*aproape plângând*): Dar au plecat. Şi Baruch a plecat cu ei.

Rav Aşlag se ridică şi se apropie de ea.

-M-am întors cu ceva bani. Suficienţi pentru o lună.

Rivka: E aşa de greu să fiu cu tine, Yehuda. (Rivka evită să se uite spre el). Aşa de greu...

***

Noapte. Clasă.
Rav Aşlag şade singur în camera goală.
Priveşte spre ceas şi deschide cartea.
Este unu dimineaţa.
Dintr-o dată se aude uşa scârţăind.
Rivka intră în cameră ţinând o carte.
Se aşează în faţă lui Rav Aslag şi deschide cartea.
Aşteaptă în tăcere.

Rav Aşlag: Ai venit pentru lecţie?
Rivka: Da.

Dă din cap înţelegător.

Rivka: Am venit să studiez. De ce nu.. ? În fond şi la urma urmei sunt soţia ta.

Se uită către ea şi zâmbeşte amar.

Rav Aşlag: Ai crezut că nu va veni nimeni şi ai venit să mă consolei. Crezi că nu voi mai avea studenţi?
Rivka (*suspină*): I-ai rănit adânc, Yehuda. I-ai dat afară.
Rav Aşlag: Şi crezi că nu se vor întoarce?
Rivka: Dar tu în fond i-ai azvârlit afară!
Rav Aşlag: Dacă nu se reîntorc...
Rivka: Ce i-ar putea face să se întoarcă, Yehuda?

Rav Aşlag nu răspunde.
Rivka se ridică brusc, înconjoară mica masă şi se aşează lângă el.

-E aşa de plăcut să stau în apropierea ta, spune ea, măsurându-l din priviri. Pot?

Îşi descheie mantaua şi o aşează în jurul ei.

-Îţi voi citi un fragment rafinat din Zohar, spuse el.

Dă pagina.

-Ascultă: „Zilnic, când coloana zorilor se ridică, o pasăre se trezeşte în Grădina Eden şi cânta de trei ori. Şi vocea îi este auzită limpede: ‚Uite aici, îţi propun: Alege viaţa.'"

Subit îşi întrerupe cititul şi întreabă:

-Crezi că eu sunt lipsit de emoţiile normale umane?
Rivka:Câteodată aşa se pare.
Rav Aşlag: Doare, crede-mă. Doare foarte tare.
Rivka: Te cred dragostea mea. Iartă-i! Cu ce au greşit? Sunt doar copii, iar tu eşti atât de măreţ.
Rav Aşlag: Dacă nu vor reveni, atunci înseamnă că am dat greş în a le explica principiul fundamental.
Rivka: Deci tu eşti de vină!
Rav Aşlag: Da eu sunt. Dar eu nu-i pot chema înapoi. Îmi este greu să-ţi explic asta (o priveşte în ochi) dar încearcă să mă înţelegi. Este vorba de munca lor spirituală.

Afară începe să plouă cu găleata.

Rivka: Acuma cu siguranţă că nu vor veni. Dacă ţi-ai putea da seama cât de geu este să stai alături de tine!

.

***

Noapte. Plouă de rupe
Un şir de evrei, uzi până la piele, mişcă de-a lungul unui zid încoronat cu sârmă ghimpată. Îi recunoaştem printre ei pe Baruch, Haim şi Șimon.
Două gărzi britanice înarmate şi un ofiţer în pelerine lungi, îi escortează.
Grupul trece prin intrarea principală a unui penitenciar.
Ofiţerul latră o comandă răsunătoare în engleză.
Din toate colţurile curţii închisorii fug gărzi înarmate spre ei.
Îngroziţi, evreii sunt aliniaţi la zid.
Tremură de frică.
Ofiţerul se plimbă prin faţa şirului de evrei.
Baruch face un pas în faţă.

Baruch: Scuzaţi-mă, domnule ofiţer...
Ofiţerul: Nu ţi-am spus să vorbeşti!
Baruch: Domnule ofiţer, domnule, întârziem la lecţie.
Ofiţerul: Exact despre asta e vorba.
Haim: Domnule, nu aveţi dreptul să ne reţineţi aici.
Ofiţerul: Tăceţi din gură şi ascultaţi.
Ofiţerul se întoarce spre soldaţi.
Ofiţerul (*vorbind engleză*): Soldaţi, vedeţi aceşti evrei?
Soldaţii: Da domnule, îi vedem.
Ofiţerul: Ştiţi de ce i-am adus aici?
Soldatul mai în vârstă: Bănuiesc că vreţi să-i închidem sau să-i punem în faţa plutonului de execuţie. Ordonaţi.
Ofiţerul: Nu George, ai ghicit greşit. (Adresându-se tuturor). I-am adus aici ca să vă luaţi un exemplu de la ei.

Ofiţerul începe să meargă în sus şi în jos de-a lungul şirului de soldaţi uzi leoarcă.

Ofiţerul: Da, viermilor. Dacă aţi avea măcar o uncie de curaj egală cu cel al evreilor ăştia sfrijiţi, am fi cucerit această ţară fără să tragem un singur foc şi fără vărsare de sânge. Şi ştiţi de ce? (Nu aşteaptă răspuns). Pentru că în fiecare noapte, cuprinşi de frică, trec pe lângă patrulele noastre, dispărând în întunericul dens. Străbat sălbăticia, riscând să fie omorâţi de către lupi, sau de către câinele de Abu Kalif. (Se opreşte dând din cap). O, Doamne, cum am putea învaţa de la ei înţelesul dedicaţiei şi sacrificiului pentru un ţel.

Ofiţerul se opreşte la capătul flancului, între soldaţii săi şi evrei.
Stropi de ploaie se preling de pe marginea pălăriei şi a pelerinei.

Ofiţerul: Aten... ţie! Salutaţi pe aceşti evrei!

Se întoarce rapid spre evreii speriaţi şi-i salută.
Toţi soldaţii se supun neîncrezători şi speriaţi.

***

Clasa lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag şi Rivka stau unul lângă celălalt citind Zoharul.
Picioarele le sunt acoperite cu o pătură de lână.
Rav Aşlag citeşte şi Rivka îl priveşte cu devotament.
Afară plouă aşa de tare, încât abia se mai pot distinge pereţii casei învecinate.
Se deschide uşa.
Baruch intră primul.
E ud leoarcă.
Rivka fuge să-l îmbrăţişeze.

Rivka: Eşti ud leoarcă! Dă-ţi imediat jos hainele!
Baruch: Mamă, aşteaptă. (Se întoarce către tatăl sau). Am venit pentru lecţie, se poate?
Rav Aşlag: De ce ai venit?
Baruch: Nu am putut altfel.
Rav Aşlag (*mai delicat*): E o vreme, afară.

Baruch: Păi nu tu ne-ai spus că putem lipsi de la lecţie doar dacă am murit?
Rav Aşlag: În acest caz, ia loc.
Baruch încurajat: Tată, stai, aşteaptă... afară, pe stradă... (nu termină). O clipă!

Îşi scoate capul pe fereastră şi strigă.

Vocea lui Baruch: Intraţi, repede!

Şimon şi Haim intră timizi în cameră.

Rav Aşlag: Aha, da, te-au trimis pe tine înainte, ca să mă înmoi, înţeleg. Deci... ce v-a adus aici?
Şimon: Ce altceva avem în viaţă?!
Haim: Te rog nu ne scoate afară, învăţătorule.
Rav Aşlag: Rivka, adu-le haine uscate de la mine din dulap. Începem lecţia.

***

Clasă. Încă toarnă afară.
Studenţii şed în faţa lui Rav Aşlag, îmbrăcaţi cu sutanele lui mult prea mari pentru ei.
Ascultă atenţi.

Rav Aşlag: Trebuie să atacaţi (O stare în care o persoană simte că împreună cu prietenii, se poate ridica deasupra egoismului şi să se unească cu ei într-o rugăciune comună. Simte că sunt create toate condiţiile pentru asta acum, însemnând că toate senzaţiile de a da greş şi de a suferi s-au adunat împreună şi a mai rămas un singur lucru de făcut – de a ataca dorinţa egoistă) tot timpul. Ţineţi ţelul – unitatea noastră – tot timpul în minte şi atacaţi! Sunteţi pregătiţi pentru asta?
Cu toţii împreună: Da, suntem.
Rav Aşlag: Nu e o cale simplă.
Cu toţii împreună: Da, ştim.

Rav Aşlag: Un atac, este când nu te odihneşti nici măcar o clipă; când căderi şi urcări se contopesc într-un singur ţipăt! (Privindu-i). Sunteţi pregătiţi?
Cu toţii împreună (*încrezători*): Suntem pregătiţi.
Rav Aşlag: Atunci luaţi-vă cărţile şi nu daţi drumul gândului despre prietenii voştri. Deschideţi Zoharul!

***

Ploaia bate în geam. Se revarsă asupra Ierusalimului. Apa curge de-a lungul acoperişurilor, a streşinilor şi pervazelor.
Doar geamul este luminat în beznă.

Vocea lui Rav Aşlag (*citind din Zohar*):
„Cât de bine şi de plăcut este pentru fraţi să stea împreună."

Clasă.
Rav Aşlag recită din text, fără a se uita în carte:

„...Aceştia sunt prietenii, când stau împreună inseparabili."

Degetele studenţilor urmăresc cuvintele.

Vocea lui Rav Aşlag: „La început, se aseamănă cu oamenii în război, dorindu-şi să se omoare unul pe altul."
Baruch (*mormăie*): Împreună... spre Tine... Împreună!
Vocea lui Rav Aslag: „Apoi se reîntorc la o stare de iubire fraternă."

Rav Aşlag închide ochii.

„Creatorul, ce spune despre ei? ‚Cât de bine şi plăcut este pentru fraţi să şadă împreună.' ...Chiar mai mult, Creatorul le ascultă cuvintele şi este încântat şi mulţumit cu ei."
Baruch: Intraţi împreună... Împreună.
Şimon: Dă-ne tăria... împreună...
Vocea lui Rav Aşlag: „Şi voi, prietenii care sunteţi aici, cât timp aţi fost în afecţiune şi dragoste, nu veţi fi despărţiţi de acum înainte, până ce Creatorul se bucură cu voi şi seamănă pace asupra voastră."

Rav Aşlag deschide ochii şi îi priveşte pe toţi pentru un moment, concluzionând:

„Şi datorită vouă, va fi pace în lume."

Şi dintr-o dată pronunţă tare:

-Atacaţi!
Haim (*strigă*): Ţineţi-vă strâns!
Rav Așlag: Doar nu vă gândiţi la voi înşivă*!*

Mâna lui Baruch o caută pe cea a lui Șimon, o ia şi o strânge.
Șimon, îl prinde pe Haim de mână.

Baruch (*şoptind*): Împreună!
Rav Așlag: Atacaţi!

***

O rază de lumină.
Camera dispare.
Poteca zboară prin straturi de flori colorate, de-a lungul pădurii, spre Oraşul Alb.
Rav Așlag merge în faţă.
Studenţii îl urmează, încet, atenţi, ca şi dacă ar face primii lor paşi.

Vocea lui Rav Așlag: Ţineţi-vă strâns!

Se ţin de mâna precum copiii.

Vocea lui Rav Așlag: Suntem incapabili de dragoste, dar acesta este singurul lucru pe care ni-l dorim cu adevărat!

Se apropie de Oraşul Alb.
Porţile lui sunt întredeschise.

Vocea lui Rav Așlag: Nu există „mine"... nici un gând despre mine, nici unul!

Merg de-a lungul unui fluviu care curge spre oraş.

Vocea lui Rav Aşlag: Atenţie, fraţii mei iubiţi! Acesta este Ţinutul Israel – ţara celor care merg spre Creator. Puteţi vedea acuma, ce a păstrat El pentru noi?!
Baruch (*şopteşte*): Ce... mare... binecuvântare...
Haim: Dă-ne puterea de... a iubi!
Şimon: O Doamne, ajută-ne să... iubim!

Oraşul Alb se apropie.
Prin porţile întredeschise, putem vedea alei umbrite şi terase verzi, care se ridică de-a lungul ferestrelor caselor.

Vocea lui Rav Aşlag: Ierusalimul, oraşul Creatorului. (Numele Yerusalaim (Ierusalim) provine de la combinaţia a două cuvinte: Yirah Slemh (teamă desăvârşită). În spiritualitate, acest nume descrie o stare de frică, din cauza imposibilităţii de a da Creatorului în aceeaşi măsură în care El dă unei persoane. Este teama de a nu-L putea iubi pe Creator, la fel de mult cum Creatorul iubeşte o persoană. Doar o asemenea persoană poate sălăşlui în Ierusalimul spiritual. Dealtfel, Ierusalim înseamnă: Ir Salem (un oraş complet), care este inima omului când este lipsită de dragostea de sine).
Baruch (*expiră*): Ierusalim!
Haim: Venim la tine!
Şimon (*admirativ*): Oraşul fericirii!

***

Noapte în Ierusalim. Clasă.
Este încă întuneric afară.
Ploaia torenţială persistă.
Îşi ridică ochii de la carte.
Rav Aşlag nu e la locul lui.
Cineva expiră cu greu. Sună ca un geamăt.
Este Şimon, se leagănă disperat în scaun.

Șimon (*gemând*): Înapoi Ai-i-ici! Încă o da-a-ată!
Baruch: Dar aproape că am reuşit.
Haim: Unde am greşit?!
Șimon (*cu lacrimi în voce*): V-am simţit ca o inimă, fraţii mei!
Baruch: Nu ar trebui să încetăm să gândim aşa. Chiar şi acum!
Haim: Suntem împreună! Mergem împreună spre Oraşul Alb.
Șimon: Dar noi suntem aici şi Rav e acolo. De ce?

Cu toţii se întorc ca să privească la scaunul gol al lui Rav Așlag.
Rav Așlag e dispărut.
Ropote de ploaie se aud în geam.

Vocea lui Rav Așlag: Despre ce flecăriţi?!

Cu toţii se întorc în acelaşi timp.
Rav Așlag stă rezemat de peretele din spatele lor, şi-i priveşte concentrat.

Rav Așlag: Plângeţi de cât de bine v-aţi simţit acolo, sub aripile Creatorului?!
Șimon: Cu toate că am fost împreună, nu am reuşit! De ce?
Rav Așlag: Doar o mână de oameni au văzut de-a lungul istoriei umane ce aţi văzut voi, iar voi vă plângeţi?
Șimon: De ce atunci? Vreau doar să pricep! De ce ne-am întors?!
Rav Așlag: V-aţi simţit prea bine acolo.
Șimon (*murmură*): E adevărat, era imposibil de bine.
Baruch: Eram împreună, tată, iar tu erai cu noi... L-am părăsit pe Faraon. A fost o trăire adorabilă.
Haim: Şi Creatorul şi Oraşul Alb şi acea senzaţie... cea mai intensă senzaţie dintre toate!
Rav Așlag: Şi ce facem cu cei pe care i-am lăsat aici?

Pauză.
Linişte.
Îi priveşte fix pe fiecare în parte.
Îi creşte furia.

Rav Aşlag: Vă întreb!

Linişte.

Rav Aşlag: Aveţi impresia că aţi fost aleşi deasupra tuturor celorlalţi, doar pentru a vă simţi bine?! (regulat şi foarte desluşit) Vreţi să vă avântaţi sus şi să lăsaţi lumea aceasta să meargă la dracu? Nu. Acestă lume va ţipa în interiorul tău, atâta timp, până îţi vei întinde mâna spre ultimul sufleţel rămas aici. Aţi fost aleşi să aduceţi Lumina tuturor, întregii lumi. Până nu veţi face asta, nu veţi avea odihnă.

Linişte.

Rav Aşlag: Sunteţi pregătiţi?

Linişte.

Rav Aşlag: Aţi descoperit secretul porţilor principale. Trebuie să-i conduceţi pe toţi prin ele. (Brusc şoptind). Ţineţi-vă strâns! Ţineţi-vă s-t-r-â-n-s!
Baruch: Ţineţi-vă strâns!
Haim: Suntem cu toţii un singur om!
Şimon: Cu o singură inimă!
Rav Aşlag: Întreaga lume, e un suflet! Suntem cu toţii părţi ale unui suflet comun. Simţim separarea doar prin prisma simţurilor egoistice. Din punctul de vedere al Creatorului, noi suntem conectaţi. Sarcina noastră este să corectăm senzaţia de separare care există între noi.

***

Din nou dispare camera.
Un fulger de lumină.
Pot vedea porţile Oraşului Alb deschizându-se larg.
Stau pe vârful picioarelor, în aşteptarea unui miracol.
Rav Aşlag se apropie de porţi.
Fac un pas înainte.

Dintr-o dată o prăpastie enormă se cască din pământ. Deschiderea întunecată, se apropie cu viteză ameţitoare.

Rav Aşlag ţipă: Ţineţi-vă strâns!

Baruch, Şimon şi Haim se apropie strâns unul de celălalt. Deschiderea ţâşneşte înspre ei, spintecând solul în bucăţi.

Baruch (*şoptind*): Ţine-e-e-e-e-ţi-vă bine fraţilor!

Pământul se deschide şi din interiorul lui, asemenea unei rachete, se ridică vârful unui munte.
Se ridică din ce în ce mai sus, aruncând praf şi pietre în toate direcţiile, ascunzând porţile Oraşului Alb, în timp ce-l duce pe Rav Aşlag cu el.

***

Ierusalim. Ploaie torenţială.
Studenţii stau liniştiţi, copleşiţi.
Le este teamă să mişte vreun muşchi.
Rav Aşlag îi priveşte.

-O dată ce aţi decis să vă uniţi, trebuie să fiţi pregătiţi pentru ce e mai rău, - spune el - pregătiţi-vă să vă abandonaţi propriul „Eu"! (Să-ţi abandonezi „Eu-l" înseamnă să te ridici deasupra dorinţelor egoiste, să te „abandonezi", să ieşi din senzaţia de singularitate, ca să poţi învăţa să-i simţi pe ceilalţi).

***

Un fulger de lumină.
Muntele s-a desprins complet de sol.
Haim e ţintuit de o piatră mare.

-Sunteţi pregătiţi pentru asta, dragii mei fraţi? – se aude vocea calmă a lui Rav Aşlag.

Baruch e rezemat de muchia stâncoasă, balansându-se pe o margine îngustă.

-Să renunţaţi la voi, fără a aştepta ceva în schimb?

Șimon atârnă de marginea unei stânci ieşite, ţinându-se doar cu vârfurile degetelor.
Degetele îi sunt complet albe, din cauza efortului.

Haim (*murmură*): Șimon, ţine-te!

Mâna lui Șimon începe să alunece.
Baruch face un pas înspre el, dar Șimon îşi dă drumul şi cade în gol.
Fără a ezita, Baruch, sare după el.
Haim reuşeşte să scape din prindere şi sare şi el, după prietenii săi.

***

Londra. Spitalul Central.
O încăpere albă.
Câţiva medici stau în jurul lui Aaron.
Un profesor în vârstă îl pipăie pe Aaron, îl priveşte în ochi, şi-i cere să deschidă gura.
Face un schimb de priviri cu restul medicilor.
Stă aşezat într-un scaun. Cineva îi înmânează un dosar cu diverse documente.
Le studiază atent, după care schimbă din nou priviri cu restul medicilor.
Într-un târziu îi şopteşte ceva asistentei, care se îndreaptă spre Aaron.

Asistenta: Domnule Goldberg, puteţi aştepta afară vă rog? Vă voi chema înapoi în câteva clipe.

Aaron iese.

Profesorul (*mișcând dosarul*): Acesta este diagnosticul?
Medicul: Da, acesta.
Profesorul:Râzi de mine? Cine a scris asta?

Îi înmânează dosare adiţionale. Le scot dintr-o dată dintr-un dosar gros.
Profesorul îl analizează cu mare interes.

Vocea medicului: Aceasta este concluzia profesorului Wilson, aici alta, a doctorului Greenberg. Aici este o notiţă a doctorului Atkins şi aici una a consiliului medicilor Majestăţii Sale. Priviţi pecetea regală.

Profesorul (*dându-şi jos ochelarii*): Nu înţeleg nimic din astea. (Iritat). Chiar nu pricep!

***

Holul spitalului.
Aaron stă lângă uşă.
Capul asistentei apare de după uşă, invitându-l să intre.

***

Camera spitalului.

Profesorul: Trebuie să vă informez, dragă domnule Goldberg, că aveţi un... registru de sănătate curat.

Lui Aaron îi cedează picioarele.
Se aşează.

Profesorul: Sunteţi la fel de sănătos ca şi un taur, dragul meu. Vă pot trimite să descărcaţi vapoare în portul din Londra! Cum vă explicaţi aceasta?

Aaron e tăcut.

Profesorul: Crede, sau nu, suntem lipsiţi de orice indiciu! Conform documentelor (Arată diagnosticul), sunteţi grav bolnav. Dar totuşi sunteţi sănătos. Spuneţi-ne vă rog cum este posibil una ca asta? Aţi urmat ceva tratamente alternative?

Brusc, Aaron se ridică.

Profesorul: Unde mergeţi?

Aaron (*mergând spre uşă şi mărind pasul*): Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec de îndată. Am de terminat o groază de treabă. Trebuie să plec imediat.

Londra.
Tipografie.
Muncitorii împachetează teancuri de cărţi în lăzi pentru expediere. Aaron răsfoieşte una dintre cărţi. Inhalează mirosul de hârtie proaspăt printată şi zâmbeşte satisfăcut, apoi îşi lipeşte cartea de piept şi izbucneşte în hohote de râs, până îi curg lacrimile pe obraji.

***

Scurt metraj.
Evreii ortodocşi, demonstrând în Ierusalim.
Străzile sunt pline de oameni ţipând şi ameninţând cu pumnii, aplecându-se să ridice pietre de pe stradă.
Rabinul şef al Israelului, Rav Kook, merge alături de ei. Ei îl înconjoară.

***

Ierusalim.
Biroul Rabinului Şef al Israelului; Rav Kook șade la biroul lui. Opus lui, stă o delegaţie de rabini, condusă de Rabinul Levi, cu Rav Hadad alături de el.
Sunt flancaţi de câţiva rabini mai în vârstă.
Moise stă un pic în spatele lor.
Rav Hadad despătureşte o scrisoare şi o flutură în faţa lui Rav Kook.

Rav Hadad: Terorizează întreaga Europa! Priviţi ce le scrie, încontinuu, în ciuda interdicţiilor noastre şi ale lor. Le scrie într-una, ca un nebun.
Rabinul Levi (*amenințător*): Este nebun!
Rav Kook: Te rog citeşte-o Rav Hadad, nu te lăsa distras.
Rav Hadad (*citind*): „Nu daţi crezare rabinilor voştri!...” (Către Rav Kook) Na, cum vă place asta?!

Rav Levi (*adresându-ise lui Rav Kook*): Mi s-a spus că îl susţineţi.
Rav Kook (*către Rav Hadad*): Continuă!
Rav Hadad:„Ei nu pot vedea pericolul ameninţător care se aşterne asupra Europei. Ascultaţi-mi avertizmentul. O pot vedea şi plâng pentru voi." (*Către Rav Kook*) Plânge pentru ei! (continuă să citească, gâfâind) „Părăsiţi-vă domiciliile, lăsaţi totul baltă, şi veniţi spre Ţinutul Israel!" (*Dă din degetul arătător*) Ascultaţi ce scrie, ascultaţi! „Învăţătorii voştri sunt orbi. Nu reuşesc să împiedic dezastrul care se întrezăreşte."
Rav Levi (*rânjind*): Nu poate împiedica dezastrul care se întrezăreşte. Cine se crede, Mesia?
Vocea cuiva: Ce tip impertinent, hă?

Un freamăt erupe în mulţime.
Vorbesc cu toţii deodată, întrerupându-se unul pe celălalt.

Rav Hadad: Vreau să adaug că acest om – nu vreau să-i pronunţ numele – este un nimic ca şi cabalist. Este un şarlatan, un nimeni autoproclamat, un parvenit. (Întorcându-se către Moise) Continuă, spune Rabinului Şef ce v-a învăţat!
Rav Kook (*tăios către Moise*): Opreşte-te! Nu spune nici un cuvânt (privindu-l pe Moise) ca să nu-ţi poată părea rău mai târziu.

Cu toţii îl privesc pe Rav Kook.

Rav Kook (*privindu-şi mâinile*): Asta este tot ce aveţi de spus?
Rav Levi: Trebuie să luaţi o decizie dificilă şi dureroasă.
Rav Kook (*privind în jurul încăperii*): Am luat-o.
Rav Levi: Care este decizia ta, Rabine Şef al Israelului?

Rav Kook se ridică din scaun.
Este mai înalt decât toţi ceilalţi.
Vorbeşte rar şi limpede:

Rav Kook: Atâta timp cât eu sunt în viaţă, nici un fir de păr nu-i va fi clintit acestui măreţ om.

Cu toţii sunt buimaci. Îl privesc pe Rav Kook dezorientaţi.

***

Ierusalim.
O casă mică, neînsemnată, aşezată pe una din străzile vechiului oraş.
Două gărzi patrulează afară.
Privesc suspicioşi pe toţi cei ce se apropie.
Un murmur constant de voci se desluşeşte din spatele ferestrelor.

***

O cameră în interiorul casei.
Prin nori de fum de ţigară, vedem oameni aşezaţi pe scaune.
Unul dintre ei e Rav Aşlag, un altul e un om mic şi plin de energie, cu smocuri de păr ciufulit alb, pe capul său mare. Este Ben Gurion. (David Ben-Gurion – unul din fondatorii statului Israel şi întâiul lui prim ministru.) Cel de-al treilea, şezând la colţ şi trăgând dintr-un spiţ de ţigară, este militantul extremist, Ze'ev Jabotinsky. (Ze'ev Jabotinsky – conducătorul mişcării de revizuire de dreapta.)
O linişte tensionată atârnă în aer.

Rav Aşlag: Milioane vor muri din cauza noastră.

Linişte. Îl privesc cu toţii.

Rav Aşlag: Sunteţi sfâşiaţi de interese personale. Nu există dragoste aici, unitate. Pur şi simplu egourile nu vă vor lăsa să vă ascultaţi unul pe celălalt.
Jabotinsky: Tu cine eşti?
Rav Aşlag: Sunt Rav Aşlag, un cabalist. Am venit încoace pentru a face o nouă încercare de a opri distrugerea lumii.
Jabotinsky: Scuteşte-ne cu discursul tău pompos. Distrugerea lumii... te rog – sună aşa de superior. Personal nici nu-mi pasă de lume, dacă nu este loc de statul Evreu în ea.
Ben-Gurion (*neputându-se abţine*): Dar lumea va hotărâ dacă poate există un astfel de stat.

Jabotinsky: Nu, depinde doar de noi (se ridică, începe să meargă, gesticulând), dacă statul Evreiesc va fi puternic, decis, cu forţe armate, în faţa căreia nici o armată arabă să nu poată sta şi să se răspândească pe ambele laturi ale răului Iordan.
Ben-Gurion: Provoci ură printre noi!
Jabotinsky: Şi tu nu vrei să vezi cum...

Rav Aşlag ia un pahar de pe masă şi-l izbeşte cât poate de tare de podea. Paharul se face cioburi.
Ben-Gurion şi Jabotinsky încetează pe loc de a se mai certa, întorcându-se către Rav Aşlag.

Rav Aşlag: Nici măcar acuma, în faţa morţii copiilor şi familiilor noastre şi a rudelor apropiate din Europa, nu vă puteţi opri din a lupta pentru putere.
Ben-Gurion: Dezbatem probleme esenţiale.
Rav Aşlag: Nu. Există doar o singură temă esenţială – să vă ridicaţi deasupra egourilor voastre, de dragul unui ţel înalt. Acum, aici, singurul lucru de care este nevoie, este un gând la unitate. Un singur gând! Uitaţi despre cine are dreptate şi cine nu în aceste dezbateri şi concentraţi-vă să atingeţi unitatea. Atunci un stat va lua naştere, fără sânge sau lacrimi, un stat etern, bazat pe legi spirituale, iar Creatorul îl va binecuvânta.
Jabotinsky: Vorbeşti în numele Creatorului?
Rav Aşlag: Da.
Jabotinsky (*ironic*): Stai la poveşti cu El?
Rav Aşlag: Da, o fac.
Jabotinsky: Şi ce îţi spune?
Rav Aşlag: Îmi spune, că ne-a dat nouă evreilor instrucţiunile de a aduce întreaga omenire spre fericire.
Ben-Gurion: Şi cunoşti acele instrucţiuni?
Rav Aşlag: Le cunosc. Şi vă îndemn să mă ascultaţi.

Jabotinsky: Acestea sunt toate iluzii, fiecare cuvânt pe care îl rosteşti şi este ciudat să aud astfel de cuvinte de la un rabin evreu. Dealtfel, după cum îţi spuneam, nu mă interesează umanitatea.

Jabotinsky se ridică.
Ben-Gurion îl urmează.

Ben-Gurion: Din păcate, ceea ce tu propui, este utopic.
Rav Aşlag (*scoate din buzunar o hârtie mototolită*): Ai aici adresa mea. Hitler va prelua puterea în Germania în trei zile. Putem opri asta.

Ben-Gurion părăseşte în grabă încăperea.
Jabotinsky îl urmează.

***

Ierusalim. Noapte. Clasă.
Studenţii stau pe partea opusă lui Rav Aşlag.
Nu-l scapă din priviri.
El stă în faţa lor.

Rav Aşlag: Începeţi să vă gândiţi la lumea întreagă, ca şi cum ar fi propriul copil (îşi întinde braţele cu dragoste). Aici se află, stând în braţele voastre.

***

Scurt metraj al anului 1933.
Demonstraţii în Palestina.
Jabotinsky ţine un discurs la Congresul Partidului Revizionist. Ben-Gurion ridică ameninţător pumnii la congresul partidului muncitoresc.
Stalin îşi aprinde pipa.
Roosevelt le zâmbeşte jurnaliştilor
Hitler salută o mulţime de luptători de asalt. În trei zile va deveni cancelar.
Brusc Hitler îşi întoarce privirea. Se uită direct spre noi.

***

Scurt metraj.
Un tur prin Berlin.
Rav Aşlag priveşte afară prin geamul autobuzului.
Aici este, umblând pe stradă, apropiindu-se de o trupă de asalt exclamândă, strivindu-se printre ei.
Îl vedem pe Hitler, ţinând un discurs.
Dintr-o dată Hitler se opreşte buimăcit.
Îşi întoarce capul şi priveşte direct către Rav Aşlag.
Rav Aşlag stă în mijlocul mulţimii aclamânde de cavalerişti de asalt, în ţinuta lui de evreu ortodox.
Nimeni nu pare să-l observe, cu excepţia lui Hitler.
Merge rapid în direcţia lui Rav Aşlag.
Îi prinde mâna fără a încetini şi-l trage după el, în nişa zidului unei vechi clădiri.

Hitler: De ce ai venit aici evreule?
Rav Aşlag: Ca să pot vedea totul cu ochii mei şi poate să pot întreprinde ceva.
Hitler: Nu mai este nimic ce mai poţi face acuma; maşinăria a fost pusă în mişcare. Unde ai fost între timp?
Rav Aşlag: Am încercat să previn toate acestea. Am avut succes – parţial. Am deja un mic grup...
Hitler: Iar eu am o armată.
Rav Aşlag: Scriu foarte mult... şi mă gândesc.
Hitler: Carte mea, e poveste de adormit pentru toţi nemţii. Ei nu gândesc. (Arătând spre mulţimea sălbatică). Ei acţionează.
Rav Aşlag (*tăcut pentru un timp îndelungat*): Nu e simplu să încetezi de a mai fi sclav. Nu am suficienţi bani să cumpăr hârtie şi am atât de multe de scris.
Hitler: Sunt inundat cu bani.
Rav Aşlag: Multă lume nu mă înţelege.

Hitler: Pe mine mă înţeleg toţi. Garantat că am să câştig alegerile. Nu mai pot fi oprit (întorcându-se tăcut). Dar insist cu tine!
Rav Aşlag: Ştiu că nu mi-a mai rămas mult timp, ştiu asta. (Cu disperare). Trebuie să-i trezesc pe oameni, să-i implor, să-i sperii... să-i fac să asculte.

Brusc Hitler îl prinde de mâna şi-l trage după colţ.
Se află pe o alee secundară, unde nimeni nu-i poate zări.
Hitler îşi scoate arma din teacă şi i-o oferă lui Rav Aşlag.

Hitler: Ai şansa să opreşti totul acuma. Fă-o! Generaţii întregi de oameni îţi vor slăvi numele pe veci.

Rav Aşlag priveşte arma, apoi pe Hitler.

Hitler: Deci?! (*Încearcă să pună arma în mâna lui Rav Aslag*)
Rav Aşlag: Tu chiar nu înţelegi nimic, bietul de tine. Nu înţelegi că tu eşti un nimic? Dacă nu vei fi tu, atunci va fi un alt Führer. Originea răului nu este în tine.
Hitler: Păi atunci... dacă nu vrei să mă împuşti... prea bine.

Hitler apasă arma pe burta lui Rav Aşlag.

Hitler: Cu bine, evreule. Ori eşti prost, ori eşti naiv, ori poate pur şi simplu nici măcar nu exişti; poate eşti o născocire a imaginaţiei mele. În orice caz, cu bine!

Foc de armă.
Corpul lui Rav Aşlag, se scurge încet pe pavaj.
Hitler urmăreşte totul cu privirea sa.
Ochii lipsiţi de viaţă ai lui Rav Aşlag îl privesc.
Hitler se întoarce şi părăseşte repede aleea.
Ofiţerii securităţii deja vin fugind spre el.

Ofiţerul de securitate german: Este totul în regulă, Führerul meu?!
Hitler: Luaţi-l de aici pe câinele ăsta de evreu. Aruncaţi-l undeva într-un şanţ.

To the
Interamerican Aerofravel & Supplies, Inc.
for Mr
NEW-YORK
BROADWAY, 11
USA
1961

Ofiţerii dispar după colţ.
Hitler se îndreaptă spre piaţă, unde cavalerişţii de asalt îl salută deja.
Înainte de a ajunge acolo, cei doi ofiţeri ai securităţii îl prind din urmă, uitându-se la Hitler nedumeriţi.

Primul ofiţer german de securitate:
Este evreu?
Hitler (*îl priveşte răutăcios*): Nu se vede?
Al doilea ofiţer german de securitate: L-am verificat amănunţit, Führerul nostru. Este de sânge nemţesc, zece generaţii înapoi.
Hitler (*oprindu-se brusc*): Ce?!
Al doilea ofiţer german de securitate: Günther, născut în Austria, din familia de...
Hitler: Care Günther?
Primul ofiţer german de securitate: Adjutantul tău, mein Führer.

Hitler se întoarce şi fuge spre alee.
Se opreşte asupra trupului mort, ce stătea întins în acelaşi loc în care a căzut Rav Aşlag. Dar în locul lui Rav Aşlag, vedem un ofiţer german mort, cu ochii holbându-se la Hitler.

Hitler (*şoptind*): Günther... (aplecându-se în faţă) e imposibil... (întorcându-se către ofiţerul securităţii care e perplex) ...nu se poate!
Vocea naratorului: Pe data de 31 Ianuarie 1933, Hitler a preluat puterea.

***

Scurt metraj.
Hitler preia puterea, pe sunetul unui marş asurzitor.
Supraveghează paradele militare.
Sute de mii de bărbaţi, femei şi copii, îl salută cu un efervescent „Heil Hitler".

***

Ierusalim. Noapte.
Rav Aşlag merge de-a lungul unei uliţe înguste şi întunecate.

Vocea naratorului: În data de 31 Ianuarie 1933, a fost scrisă cea mai serioasă şi misterioasă scrisoare a lui Rav Aşlag. Este una din scrisorile care au fost păstrate accidental. Este răspunsul Creatorului, profeţia.

***

Paginile galbene ale unei scrisori, având scrisul ordonat al lui Rav Aşlag, cu marginile uşor carbonizate.

Vocea lui Rav Aşlag: „Şi am intrat în zilele războiului, zilele groaznicului masacru, cu toate că m-am rugat şi am plâns amarnic toată noaptea."

***

Scurt metraj.
Vedem toate tragediile secolului douăzeci: oraşele în flăcări ale celui de-al doilea război mondial, lupte, lagăre de concentrare, execuţii, moartea a milioane de oameni şi toate războiaele, mari sau mici, care au urmat; foametea din Africa, teroarea din Estul Mijlociu, căderea bursei, cursa înarmării.
Vocea lui Rav Aşlag se aude deasupra lor:

Vocea lui Rav Aşlag (*continuând profeţia*):
„Şi luaţi aminte, în răsăritul zorilor, părea că toţi oamenii din lume s-au strâns într-un grup în faţa ochilor minţii mele. Un om stăruia printre ei...

***

Rav Aşlag merge de-a lungul vechilor ziduri ale oraşului.
Suflă vântul. Umbra unui nor de furtună, se mişcă în faţa lui.

Vocea lui Rav Aşlag: „Nu am putut păşi alături de oameni inutili care denigrau Creatorul şi creaţia sa, în timp ce eu mă săturam şi slăveam, voios mergând, deşi batjocorind pe cei mizerabili. Problemele mi-au atins vârful inimii..."

Continuă să ruleze scurt metrajul ceui de-al douăzecilealea secol: o explozie nucleară decimând tot ce se află în raza ei, pământuri pustiite cu pomi arşi, portrete ale oamenilor suferinzi ale fiecărei rase şi naţionalităţi.

Vocea lui Rav Aşlag: „...şi am hotărât că vină ce va veni, chiar dacă cobor de pe gradul meu sublim, trebuie să fac o rugăciune din inimă Creatorului, să-mi acorde realizarea şi cunoaşterea profeţiei şi a înţelepciunii şi să-mi dea cuvintele cu ajutorul cărora pot ajuta oamenii părăsiţi ai lumii şi să-i ridic la acelaşi grad de înţelegere şi plăcere ca al meu."

***

Paginile galbene ale scrisorii.
Un rând îl urmează pe celălalt.

Vocea lui Rav Aşlag: „După aceea Domnul mi-a vorbit într-o viziune, spunând: ‚Aşează-te pe partea dreaptă.' M-am aşezat jos şi El mi-a spus: ‚Ce vezi?' Am spus, văd mulţi oameni şi naţii, ridicându-se şi căzând..."'

***

Rav Aşlag şade la el în cameră, tăcut.
Mâna sa, ţinând pana, e înlemnită deasupra mesei.
Priveşte fix în faţă.

Vocea lui Rav Aşlag: „Şi Domnul mi-a spus: ‚Toate ţelurile mele vor fi împlinite prin tine.'"

Pana lui Rav Aşlag, scrie vioi mai departe.

Vocea lui Rav Aşlag: „Cu toţii, întreaga lume, suntem un Suflet."

***

Cavalerişţii de asalt fug de-a lungul străzilor Berlinului.

Vocea lui Rav Aşlag: „Un suflet unificat, legat împreună de Legea Unităţii – Legea Dragostei!"

Cavalerişţii vopsesc zvastici pe faţadele magazinelor evreieşti.

Vocea lui Rav Aşlag: „Suntem deviaţi în corpuri care se urăsc reciproc, cu toate acestea, suntem un singur suflet."

Cavalerişţii de asalt, sparg vitrine de magazin.

Vocea lui Rav Aşlag: „Şi dacă ne vom uni în dragoste reciprocă, te vom vedea pe Tine."

Evrei, afişând steaua galbenă pe hainele lor fug în josul străzii.

Vocea lui Rav Aşlag: „Deci haide-ţi să simţim că suntem un singur suflet, că suntem responsabili unul pentru celălalt. Mai devreme sau mai târziu trebuie să o facem."

Ochii lui Rav Aşlag.

Vocea lui Rav Aşlag: „Trebuie să o facem acuma, acuma imediat! Dacă nu, mari suferinţe ne vor obliga să o facem mai târziu."

Acasă la Rav Aşlag. Noapte.
Rav Aşlag şade la masa sa, citind.
Baruch şi Haim stau în faţa sa.
Uşa se deschide şi intră Şimon.
Un bărbat în jurul vârstei de treizeci şi cinci îl urmează.
Se așează în tăcere deoparte.
Rav Aşlag îşi ridică privirea din carte, şi-l priveşte pe Şimon.

Șimon: Acesta este unchiul meu Iosif. Nu înţelege nimic despre Cabala şi cauza noastră. Exact aşa cum ai cerut.

Iosif zâmbeşte timid şi face un gest de neajutorare.
Rav Aşlag se ridică şi începe deîndată lecţia.

-Piramida. (Desenează o piramidă imaginară în aer). Întreaga lume – întregul univers – este un sistem integral. Este construit asemenea unei piramide.

Pare a i se adresa doar lui Iosif.

-Lumina vine spre lume de deasupra. Lumina trebuie să treacă prin vârf.

Iosif dă din cap.

-Aici, în vârful piramidei, se află cei ce întâlnesc primii Lumina.

Vorbeşte foarte lent şi foarte clar acum.

-Cei ce trebuie să se asigure că Lumina poate trece, şi nu este blocată, sunt suflete deosebite, alese de către Creator. Trebuie să fie transparente, asemenea Luminii.

Rav Aşlag se apropie de Iosif.

-Ce înseamnă asta? Înseamnă că ei trebuie să fie plini de dragoste unul pentru celălalt şi pentru întreaga omenire. Altfel Lumina nu va putea trece.

Iosif ascultă cu atenţie.

-Noi şi nimeni alţii, s-a întâmplat să ne aflăm în vârful piramidei.

Rav Aşlag se opreşte la doi paşi de Iosif şi continuă să vorbească şi mai lin.

-Dacă lăsăm să treacă Lumina, lumea simte această Lumină. Cu toţii sunt fericiţi. Nu există războaie. Există doar gânduri despre Lumină,

unitate şi dragoste, gânduri spirituale. Când blocăm acestă Lumină, întreaga omenire suferă.

Pentru un moment, se opreşte din vorbit şi îl priveşte pe Iosif.
Iosif e încordat.

-Dacă nu lăsăm să intre Lumina în această lume, devenim o za nefolositoare a acestui lanţ, spuse Rav Aşlag. Cu toţii încep să ne urască, să ne bată şi să ne izgonească din fiecare ţară... să ne distrugă, deoarece nu suntem devotaţi misiunii noastre.

Iosif ridică mâna.
Rav Aşlag aprobă din cap, lăsându-l să pună o întrebare.

Iosif: Scuză-mă dar tot foloseşti "noi". Cine suntem "noi" mai exact? Te referi la tine?
Rav Aşlag: O întreagă naţiune a fost aleasă să spună întregii omeniri cum poate ajunge la fericire. Le-a fost dată o metodă specială care îi învaţă cum să o facă, numită Înţelepciunea Cabala.
Iosif: De ce nu mi s-a spus despre asta atunci?
Nu sunt un membru al acestei naţiuni?
Rav Aşlag: Cabala este dezvăluită doar unei persoane care caută disperat spiritualitatea. Se spune despre acest fel de oameni, că au un punct în inimă. Mai devreme sau mai târziu, acel punct se va trezi de asemenea şi în tine.
Iosif: Dar ca să se poată întâmplă acest lucru, trebuie măcar să ştiu că există o asemenea înţelepciune!
Rav Aşlag: Exact.
Iosif: Şi vorbeşte despre Lumină şi dragoste, în loc de ceva secrete întunecate şi mistice.
Rav Aşlag (*zâmbind*): Da, foarte bine, te-ai prins.
Iosif: Atunci de ce a fost învăluită aşa de mult timp, dacă este aşa de importantă?

HOLLYWOOD
HOT SHOTS
L 0436
363
A HOLE IN ONE
Featuring
PURE & SIMPLE
EXCLUSIVE SALES AGENTS
Novelty Records Distributors
1016 NO. HIGHLAND AVE.
HOLLYWOOD
RECORDED IN HOLLYWOOD
NOT LICENSED FOR RADIO BROADCAST

Rav Aşlag: Deoarece este asemănătoare medicamentelor. Mai întâi oamenii trebuie să realizeze că sunt bolnavi şi că au nevoie de tratament.
Iosif: Şi-au dat seama?
Rav Aşlag: Încep să simtă boala lor. Trăim în secolul douăzeci – secolul oamenilor bolnavi.
Iosif: Ce nu este în regulă cu ei?
Rav Aşlag: Nu simt dragoste unul pentru celălalt.
Iosif (*dă din cap aprobator*): Este adevărat.
Rav Aşlag: Fiecare trăieşte pentru propriul lui scop.
Iosif: Ai dreptate!
Rav Aşlag: Dar încetul cu încetul, oamenii încep să realizeze acest lucru.
Iosif: Poţi paria!
Rav Aşlag: Încep să vadă că lipsa de dragoste este motivul suferinţei lor. Nu suntem capabili să fim de acord unul cu celălalt, să împărţim în mod egal, să ne unim...
Iosif (*suspină*): Şi cum am putea?
Rav Aşlag: Aceasta este ce ne învaţă Cabala. Ne învaţă cum să devenim egali, să ne ridicăm deasupra egourilor noastre şi să ne unim.
Iosif: Dar este oare posibil?
Rav Aşlag: Nu vom putea supraviețui fără.
Iosif: Şi atunci cum se face că rabinii noştri nu ne povestesc despre Cabala?
Rav Aşlag: Deoarece nici ei înşişi nu ştiu despre ea!
Iosif: Păi şi de ce nu ne spun, că există cabalişti ca şi tine şi că ar trebui să-i ascultăm?
Rav Aşlag: Deoarece ei nu simt că sunt bolnavi.
Iosif: Atunci trebuie să-i facem să simtă asta. Dacă nu întreaga omenire va suferi tot timpul şi noi vom fi bătuţi pentru asta tot timpul.

Rav Aşlag: Corect.
Iosif: Cine îi va face să asculte?
Rav Aşlag: Noi o vom face. Vom testa acest tratament pe noi înşine şi vom arăta lumii cum funcţionează. O vom disemina pretutindeni, o vom anunţa de pe acoperişuri. Nu ne vom opri, iar lumea nu ne va lăsa să ne odihnim acum. Oamenii vor realiza treptat că sunt bolnavi pe moarte şi ne vor solicita tratamentul. Ni se apropie timpul.

Iosif îi priveşte.
Feţele studenţilor sunt strălucitoare.
Îl privesc pe Iosif, aşteptându-i reacţia.

Iosif: Sunteţi oameni buni. Pot simţi că sunteţi oameni buni. La început mi-a fost frică să vin. I-am spus lui Șimon: „Nu mă du la cabaliştii ăştia." (Dintr-o dată începe să sape prin buzunare şi scoate două bancnote de câte o liră). Dar Șimon m-a plătit, mi-a dat aceşti bani şi mi-a spus: „Trebuie doar să vi şi să asculţi, asta este tot ce trebuie să faci." Mi-a spus că tu (către Rav Aşlag) ai cerut pe cineva de pe staradă, o persoană simplă, care nu înţelege nimic. Aşa că m-a adus pe mine.

Iosif se ridică, punând banii pe masă.
Cotrobăie prin buzunare şi mai adaugă două bancnote.

Iosif: Vreau să folosiţi aceşti bani adecvat. Mulţumesc. Am înţeles totul. (Se întoarce repetând gestul său de stângaci neajutorat). Eu însumi nu pot studia, dar pot să spun fiecăruia despre voi. (Întorcându-se către Rav Aşlag). Tot ceea ce mi-ai spus mi-a fost foarte limpede. Îţi jur.

Rav Aşlag merge înspre el şi-l îmbrăţişează.
Studenţii lui, îi văd pentru prima dată ochii umezindu-ise.
Cu toţii ca la comandă, se ridică şi se îmbrăţişează.

Ierusalim.
Un cimitir pe un munte cu măslini, în afara zidurilor oraşului vechi.
O mulţime de oameni se strânge de-a lungul unui mormânt.
Un trup, înfăşurat într-o pânză, este aşezat în groapă.
Auzim slujba unui Cadiș. (Cadiș este o rugăciune recitată în Aramaică, făcând parte dintr-o slujbă evreiască. Tema centrală a cadișului este mărirea şi sfinţirea numelui lui Dumnezeu).
Rav Levi stă în faţa unei mulţimi de evrei ortodocşi.
Rav Hadad este alături de el.
Rav Levi priveşte necontenit spre dreapta. Rav Hadad procedează la fel.

Ceremonia a luat sfârşit.
Oamenii se dispersează uşor.
Baruch, Șimon şi Haim îl urmează pe Rav Aşlag, coborând pe drumul principal.
După câţiva paşi le este atrasă atenţia de o șoaptă ce vine de la una dintre criptele ce stau să se surpe în apropiere.
Moise îşi scoate capul din spatele unui zid în ruină, făcându-le semn să se apropie.
Rav Aşlag, Baruch, Haim şi Șimon se apropie de el.

Moise (*şopteşte*): L-am auzit pe Rav Levi spunând către Rav Hadad: „Acuma că Rav Kook a murit, nu mai există nimeni care să-l poată proteja.” Pun ceva la cale.

Rav Aşlag se întoarce în tăcere şi pleacă ca și cum ceea ce a auzit, nu ar avea de-a face cu persoana lui.

Moise (*către studenţi*): Să nu-l scăpaţi din ochi, nici măcar pentru o secundă.
Haim: Mulţumesc pentru avertizment.
Moise:Şi iartă-mă...

Baruch, Haim şi Șimon fug după Rav Aşlag.
Îl prind din urmă şi continuă să meargă alături de el.

Rav Aşlag (*ordonă*): Mergeţi acasă.
Şimon: Nu, rămânem cu tine.
Rav Aşlag (*se opreşte*): Voi mergeţi acasă!
Haim: Noi nu te părăsim.
Şimon (*încăpăţânat*): Fă ce vrei, dar noi nu te vom lăsa singur!

Cu colţul ochiului, Rav Aşlag vede o mâna de studenţi adunându-se în jurul lui Rav Levi.
Rav Levi le spune ceva.
Ascultă.
Arată în direcţia lui Rav Aşlag şi dintr-o dată li se întâlnesc privirile.
Rav Aşlag începe să meargă spre el.
Toţi din jurul lui Rav Levi se întorc ca să-l înfrunte.
Şimon, Haim şi Baruch merg alături de Rav Aşlag.
Ei simt că se tensionează situaţia, dar sunt pregătiţi pentru ea.
Rav Aşlag se apropie de Rav Levi.
Rav Levi se uită în jur nelinişstit.
Rav Aşlag se opreşte la un pas de el.

Rav Aşlag: La ce ai nevoie de asta?
Rav Levi: Nu te înţeleg.
Rav Aşlag: Nu mai poţi face nimica în privinţa mea acum. Este important să înţelegi acest lucru.
Rav Levi: De ce îmi spui asta în aşa o perioadă dificilă?
Rav Aşlag: Ca să iei la cunoştinţă că am o misiune, şi că o voi îndeplini în orice caz. Mai devreme sau mai târziu... voi deschide Zoharul pentru toată lumea!
Rav Levi: Este imposibil!
Rav Aşlag: Acu două zile şi eu am crezut la fel.
Rav Levi (*fixându-l cu privirea*): Şi ce s-a schimbat în aceste două zile?
Rav Aşlag: Totul!
Rav Levi (*privindu-l cu atenţie*): La ce te referi cu „Totul"?
Rav Aşlag: Mă refer la faptul că sunt de neoprit acum.

Rav Aşlag se întoarce ca să plece.

Face câţiva paşi, dar picioarele i se împleticesc dintr-o dată şi se prăbuşeşte.
Studenţii lui încearcă în zadar să-l prindă.
Aterizează pe pământul plin de praf al cimitirului.
Studenţii lui se îngrămădesc alarmaţi asupra lui.

Baruch (*şoptind*): Tată!

Încearcă să-l trezească, dar Rav Aşlag nu răspunde.

Şimon: Rav...! Rav! (*târându-se prin praf spre învăţătorul lui*)
Haim (*urlând isteric şi ţinându-şi capul sus*): Să ne ajute cineva!!

Rav Levi and Rav Hadad stau în apropiere.
Studenţii lor nu îndrăznesc să acorde nici un ajutor.

Şimon (*uitându-se către Rav Levi*): Moare!

Rav Levi îşi pleacă capul.

Şimon: Moare! Nu-l puteţi lăsa aşa!

Rav Levi se întoarce agale, dar Şimon sare repede şi-i blochează calea.

Şimon (*privindu-l în ochi*): Nu te vei ierta nicio dată, mă auzi?! Dacă i se întâmplă ceva astăzi, nu te vei ierta nicio dată... Şi nimeni nu te va ierta vreodată.

Rav Levi îl priveşte pe Şimon în ochi.
Şimon stă în mijlocul drumului neclintit.

Şimon (*şopteşte*): Te implor!

Rav Levi se întoarce şi se apropie încet de Rav Aşlag.
Îi priveşte faţa lipsită de viaţă.
Rav Aşlag stă nemişcat. Nu pare să respire.
Rav Levi împinge studenţii la o parte şi îngenunchează lângă el.
Îşi lipeşte mâinile de ambele părţi ale capului lui Rav Aşlag şi îşi închide ochii.
E tăcut.

Toată lumea îl priveşte concentrată.
Apasă şi mai tare pe tâmplele lui Rav Aşlag.

Şimon (*aproape amuţit*): E viu?
Rav Levi: Taci din gură!

Rav Hadad stă în spatele lui Rav Levi.

Rav Hadad: Onorabile Rav...
Rav Levi: Şi tu să taci!

Apasă tâmplele lui Rav Aşlag şi mai puternic.
Trec câteva minute.
Dintr-o dată încep să bată uşor pleoapele lui Rav Aşlag.

Şimon (*răsuflând uşurat*): E viu...!

Rav Aşlag îşi deschide încet ochii.
Faţa lui Rav Levi, intră în câmpul lui vizual tulburat.

Rav Levi: Munceşti prea mult, Aşlag,
Baruch: Munceşte optsprezece ore pe zi.
Şimon (*adaugă*): Nu doarme aproape nici o dată.
Rav Levi: Nu e bine. Trebuie să se odihnească un pic. Ar trebui să te odihneşti mai mult Aşlag! (Priveşte spre Haim). Ce fel de studenţi sunteţi voi, dacă nu aveţi grijă de învăţătorul vostru?!
Haim: Este imposibil!
Rav Levi: Nu-mi spune asta! Data viitoare se va putea sfârşi mult mai rău. Aceasta a fost doar un avertisment. (Privindu-l pe Baruch). Spune-i mamei tale Rivka, că trebuie să meargă la mare, (Baruch nu are şansă de a răspunde) şi nu te contrazice cu mine, ştiu ce spun.

Rav Levi se ridică, şi-şi şterge praful de pe genunchi.

Rav Levi: Ce viclean este Rav Kook... Uite cum ne-a înscenat nouă să ne întâlnim în acest fel. (Rânjeşte). Ştiam eu că a fost un mare cabalist!

Se întoarce şi pleacă.
Studenţii săi îl urmează.
Rav Hadad merge cu paşi mărunţi alături de el şi îl priveşte.
Încearcă să spună ceva, dar Rav Levi este căzut deja adânc pe gânduri.

***

Ierusalim. Casa lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag stă întins în pat. Este palid.
A trecut o săptămână de la decesul lui Rav Kook.
În tot acest timp, nu a fost în stare să se ridice.
Diagnosticul medicilor este ciudat „Oboseală Acută".
De abia în dimineaţa celei de-a opta zi începe să se simtă ceva mai bine.
Rivka a aşteptat exact acest moment:

-Ne mutăm de aici mâine, - îi spuse ea. Mergem la Jaffa. Vom trăi la mare, iar tu vei fi în stare să te gândeşti şi să scri în libertate.

***

Scurt metraj.
Jaffa anilor 1930.
Vasele ancorează la chei.
Negustori de peşte; mirosul de alge marine.
Străduţe înguste coapte de soarele mediteranean.

O căruţă mică, cărândul pe Rav Aşlag, Rivka, copiii lor şi mica lor avuţie se mişcă de-a lungul unei străzi înguste.
Familia Aşlag merge jos spre plajă.
Copii încep să se joace în nisip, cei mai mari având grijă de cei mici.
Rav Aşlag se aşează pe nisip obosit.
Copiii îl înconjoară.

Rav Aşlag: Vreţi să vă spun o mică povestioară?
Copii: Da-a-a!

Se aşează în jurul tatălui lor.

Rav Aşlag: Doi marinari ies pe mare într-o barcă. Ajung în larg şi nu se mai vede ţărmul. Dintr-o dată, unul dintre ei, scoate un burghiu şi începe să facă o gaură sub el. Cel de-al doilea strigă la el: „Stai! Ce faci?!" Iar celălalt răspunde: „Dar ce te interesează pe tine? Eu fac gaură sub scaunul meu, nu sub al tău!"
Bat Șeva (*în vârstă de 13 ani, ţipă*): Ce prost!
Rav Aşlag: De ce e prost?
Șimon (*în vârstă de 5 ani*): Ambii navighează în aceeaşi barcă şi se vor scufunda amândoi din cauza acelei găuri.
Rav Aşlag: Ai dreptate Șimon. (Dă din cap). Bine gândit.

Rivka zâmbeşte.
Ea șade pe nisip.
Îl ţine în braţe pe Șmuel, băiatul lor de un an.

Rav Aşlag: Cine îmi poate spune care este învăţătura aici?
Bat Șeva: Că navigăm în aceeaşi barcă.
Rav Aşlag: Noi cine?
Șimon: Toţi evreii!
Bat Șeva: Întreaga lume!
Rav Aşlag: Şi ce?
Bat Șeva: Păi, noi nu realizăm că ne aflăm în aceeaşi barcă. Şi că depindem unul de celălalt...
Rav Aşlag: Ce fată isteaţă am!
Șimon: Şi eu, şi eu ştiu!
Rav Aşlag: Şi tu eşti isteţ, Șimon! Şi ce trebuie făcut atunci?
Șimon: Să ne iubim unul pe celălalt .
Bat Șeva: Trebuie să înţelegem că ne aflăm în aceeaşi barcă.

Rav Aşlag îi îmbrăţişează pe Șimon şi Bat Șeva...
Îi ţine strâns.
Ochii lui se mută spre Rivka.
Ea e fericită, uitându-se cu mândrie la întreaga scenă.

Brusc, Rav Aşlag se ridică, îşi dă jos chiloţii şi merge înspre mare.
E iarnă, apa e rece, dar nu pare să-l deranjeze.
Se scufundă şi dispare sub apă pentru mult timp.
Trece un minut, apoi două.
Rivka îşi concentrează privirea, privind înspre mare.
Nu se vede nicăieri.
Se apropie de apă.
I se umezesc picioarele. Valurile mici se lovesc de fluierul piciorului, umezindu-i fusta.
Mai trece un minut.
Nu e nici urmă de el.

Rivka (*şopteşte*): Yehuda... (Dintr-o dată urlând). Yehuda-a-a-a!

Rav Aşlag iese departe de ţărm şi începe să înoate cu mişcări lungi şi graţioase înspre vasele care sunt ancorate la cheile îndepărtate. Rivka îl urmăreşte cu privirea, până devine un mic punct în depărtare.
În larg. Rav Aşlag pluteşte pe apă, întins pe spate, cu ambele mâini întinse.

***

Scurt metraj.
1933, 1934, 1935.
Germanii nazişti sărbătoresc cuceririle lor.

***

Marea. Rav Aşlag se uită spre ceruri, neclipind.

***

Scurt metraj ale represiunilor lui Stalin.
Toate scurt metrajele anterioare sunt adunate împreună: Germania nazistă a lui Hitler, mulţimea care îl salută cu un salut nazist, Italia fascistă a lui Mussolini, Anglia aristocrată a lui Churchill, Rusia comunistă a lui Stalin, America capitalistă a lui Roosevelt.

***

Rav Aşlag pluteşte singur în marea largă.

***

Scurt metraj al anului 1936.
Evrei ortodocşi demonstrând pe străzile Ierusalimului, demonstraţii comuniste pe străzile din Tel Aviv, fragmente ale discursurilor liderilor diverselor partide: Ben-Gurion, Jabotinsky, Weitzman şi alţii.

1936. Los Angeles, Hollywood.
Punerea în scenă a filmului: „Modern Times".
Scena nu iese cum trebuie.
Un Charlie Chaplin nervos urlă la toată lumea.

Chaplin: *Vă dau pe toţi afară!*

Îşi aruncă mănuşile zdrenţuite pe jos şi pleacă deoparte.
Nici unul din echipă nu îndrăzneşte să se apropie.
Dintr-o dată Aaron apare din spatele scenariului pictat.

Aaron: Domnule Chaplin, încerc să aranjez o întâlnire cu dumneavoastră de o săptămână deja.
Chaplin: Tu cine naiba mai eşti?!
Aaron: Numele meu este Aaron; am de discutat cu dumneavoastră o chestiune foarte importantă.
Chaplin: Cum ai reuşit să intri aici?
Aaron: Am sărit gardul.
Chaplin: Acuma sare-l înapoi. (După care urlând). Sidney, ţi-am spus să nu laşi pe nimeni să se apropie de mine! Scapă de imbecilul ăla de acolo! (indicând spre Aaron)

Câţiva asistenţi de producţie bine făcuţi vin în fugă.
Îl prind pe Aaron şi-l trag jos de pe scenă.
Aaron încearcă fără succes să reziste.

***

Seară.
Chaplin părăseşte studiourile, arătând foarte obosit, îndreptându-se spre maşină.
Aaron îl aşteaptă acolo.

Chaplin: Nu ştii că boxul este sportul meu favorit?
Aaron: Poţi să mă loveşti. Nu mă voi mişca.
Chaplin: Vrei să devii actor?
Aaron: Nu, în nici un caz!
Chaplin: A, desigur, regizor?!
Aaron: Nu, nu.
Chaplin: Atunci ai scris un scenariu briliant.
Aaron: Nu, nu am făcut-o, dar scenariul este briliant.
Chaplin: Nu am timp, sunt mort de oboseală.
Aaron: Acordă-mi zece minute din timpul tău.
Chaplin: Nu.

Chaplin urcă în maşină şi închide uşa.
Maşina începe să meargă.
Aaron începe să meargă împreună cu maşina.

Aaron: Sunt bogat. Îţi voi plăti fiecare minut al timpului tău!
Chaplin: Ce-e-e? (Opreşte maşină, deschide uşa). Vrei să mă cumperi?
Aaron: Da, această cauză este foarte importantă şi nu doar pentru mine.
Chaplin: Cât eşti dispus să plăteşti?
Aaron: Numeşte preţul.
Chaplin: Cinci mii de dolari pe minut.
Aaron: S-a făcut.
Chaplin: Şapte...
Aaron: Sunt de acord.

Chaplin: Zece.
Aaron: Îţi voi plăti cât de mult doreşti.
Chaplin: În cazul acesta, urcă.

Aaron sare în maşină.
Chaplin îşi aruncă piciorul pe acceleraţie.

Chaplin: Astăzi găzduiesc o companie de stele. Ţi-ai dori ca şi ei să asculte?
Aaron: Desigur.
Chaplin: Despre ce este vorba în scenariu?
Aaron: Despre dragoste. Despre cum ne putem iubi unul pe celălalt.
Chaplin: Eşti homosexual?

Casa lui Chaplin.
O sală generoasă, plină de o mulţime hollywoodiană șic, expunându-şi bijuteriile strălucitoare şi zâmbetele largi.
Charlie Chaplin, cu Aaron alături, se plimbă prin mulţime.
Îi auzim vocea.

Vocea lui Chaplin: Greta Garbo – şarmantă, mistică, singuratică.

Garbo îi întoarce o jumătate de zâmbet.

-Paul Muni – a primit de curând un Oscar pentru rolul său de Emil Zola. Un evreu plin de temeri şi nevroze, dintr-un orăşel.

Paul Muni afişează un zâmbet fals.

-Victor Fleming – regizor. Ironic, fără inimă, al naibii de talentat. Tocmai filmează noul său film: „Gone with the wind". Cred că va fi un succes.

Victor Fleming face un semn şmecheresc cu degetul spre Chaplin.

-Vivien Leigh.

Ea îi oferă lui Aaron un zâmbet melancolic.

-Adorabilă şi... deprimată.
-Clark Gable – elegant şi căsătorit cu o femeie cu şaptesprezece ani mai în vârstă decât el. Şi asta are ceva de zis, nu-i aşa?

Clark Gable le trage cu ochiul, aşezându-şi părul.

-Rachmaninov, prietenul meu apropiat. Un mare pianist şi un exilat nefericit.

Rachmaninov îi urmăreşte cu privirea.

-Draga, îngerul meu norocos, Paulette Goddard.

Paulette îi trimite lui Chaplin o privire drăgăstoasă.
Chelneri amabili se plimbă împrejur, cu tăvi încărcate cu băuturi şi sandviciuri.
Într-un târziu, zgomotul se linişteşte şi toţi găsesc un loc confortabil pe scaune sau canapele.
Chaplin şi Aaron, rămân în picioare, în mijlocul camerei.

Chaplin: Aaron Goldberg este din Anglia. Este un om foarte bogat, gata să plătească zece mii de dolari, pentru un minut din timpul nostru.
Greta Garbo: Îţi permiţi o femeie frumoasă?
Chaplin: Greta dragă, cu tot respectul, dar avem ceva mai serios de discutat. Aaron m-a intrigat. Spune că ştie cum să ne facă să ne iubim unii pe alţii. Cum ţi se pare ideea lui?
Greta Garbo: Utopică.
Clark Gable: Dar interesantă.
Chaplin: Aaron, te rog, timpul se scurge.
Aaron: Nu este un secret că aveţi egouri enorme.
Victor Fleming: Nu, nu este.
Paul Muni: Altfel nu am fi aici.
Rachmaninov: Cel mai rău loc, de pe lumea asta blestemată.
Aaron (*privind spre Rachmaninov*): Tu eşti un exemplu viu al faptului că banii nu pot cumpăra fericirea.

Rachmaninov: Mă simt mizerabil cu ei şi mizerabil fără ei.
Chaplin (*către Aaron*): Trebuie să te previn că ai cheltuit deja zece mii de dolari din timpul tău.
Aaron: Probabil că nu mă crezi, domnule Chaplin, dar chiar nu mă interesează banii.
Greta Garbo: Dar de ce?
Aaron (*adresându-se tuturor*): Deoarece dacă sunt în stare să vă explic în aşa fel încât să înţelegeţi ce am de spus, atunci asta va merita toate milioanele mele.
Vivien Leigh: Interesant. Deci, continuă!
Aaron: Îl ador pe Charlie Chaplin. Cum se face că toată lumea îl iubeşte?

Charlie Chaplin se ridică şi face faimosul lui mers al pinguinului. Îşi ia bastonul în drum, şi-l învârte în jurul degetului.

Aaron: El dăruieşte totul oamenilor. Este un mare altruist, care nu se gândeşte la el însăşi.
Chaplin: Continuă aşa Aaron şi voi renunţa la o parte din banii pe care mi-i datorezi.
Aaron (*către toţi*): Puteţi influenţa lumea, într-un mod în care nimeni altul nu o poate face; de aceea am venit la voi. Sunteţi divini! Oamenii vă ascultă. Trebuie să spuneţi lumii că trebuie să se schimbe.
Greta Garbo: O Doamne, eşti un revoluţionar?
Rachmaninov: E un „Commie".
Paul Muni: Nu-i suport pe „Commie".
Aaron: Trebuie să daţi mai departe lumii un singur gând, iar lumea se va schimba!
Chaplin: Şi acel gând este... ?
Aaron: Că toți suntem unul.
Greta Garbo: Nu se va întâmpla niciodată. Un nazist nu va iubi niciodată un evreu.

Aaron: Pentru că nu ştie în ce mod depinde de el. El nu ştie, că urând pe cineva, se autodistruge. Doar trebuie să va imaginaţi că fiecare dintre noi este o rotiţă dintr-o maşinărie.
Vivien Leigh: Nu, nu este un comunist. Este un idealist şi iubesc asta.
Aaron: Reprezint aici pe cel mai pragmatic om în viaţă astăzi, învăţătorul meu Rav Aşlag.
Paul Muni: Un evreu. Desigur. Nu putem să nu ne băgăm nasul în treburile altora, iar acum dorim să corectăm întreaga lume, nu-i aşa?
Aaron: Nu, noi dorim ca lumea să înţeleagă – de una singură, că trebuie să se corecteze pe ea însăşi.
Victor Fleming: Ce e aşa de greşit cu lumea noastră?
Clark Gable: Da, ce e în neregulă cu ea?
Aaron: Tuturor le pasă doar de ei înşăşi.
Victor Fleming: Altfel nu am supraviețui.
Aaron: Nu vom supraviețui dacă continuăm să trăim astfel.
Rachmaninov: Trebuie să împărţim toate proprietăţile în mod egal, bogaţii cu săracii?
Aaron: Nu! Trebuie doar să înţelegem că suntem toţi uniţi. Suntem unul! Suntem ca celulele unui corp, cum spune marele meu învăţător. Dar suntem celule canceroase.
Vivien Leigh (*îngrozită*): Canceroase?!
Aaron: Fiecare din noi trăieşte doar pentru el însuşi şi făcând asta, distruge lumea.
Victor Fleming: Astea-s prostii. Dacă nu pentru egourile noastre, nu ar mai fi artă.
Aaron: Nu această artă, dar am avea arta care ne uneşte cu Natura!
Vivien Leigh: Natura este altruistă?
Aaron: Absolut.
Greta Garbo: Şi atunci de ce ne răneşte... şi aşa dureros?
Aaron: Pentru că ne iubeşte.
Paul Muni (*sare sus*): Prostii lipsite de sens! Totul e inventat! Unde e dovada?!

Aaron: Dovada este în această carte.

Aaron merge grăbit spre geanta lui, care e aşezată pe pervaz. Scoate o carte şi o ridică sus, desupra capului.

Aaron: Am tradus-o în engleză. În acesta carte, omul care a descoperit legile spirituale care guvernează lumea noastră, ne spune cum noi, umanitatea, putem supraviețui.
Chaplin: Viitorul e întunecos, nu-i aşa?
Aaron: Foarte, domnule Chaplin.
Chaplin: Şi tu vrei ca noi să...
Aaron: Domnule Chaplin, dacă nu acum, atunci în câţiva ani, sau în câteva decenii, Hollywood va înţelege că va trebui să facă filme doar despre asta. (Scuturând cartea). Doar despre asta!

Linişte.

Chaplin: Ne poţi lăsa această carte aici, cu noi?
Aaron: Desigur! Am tipărit multe exemplare în Anglia. O voi publica şi aici.
Chaplin: Ce îţi lipseşte la caracterul meu Charlie, domnule Goldberg?
Aaron: Un singur lucru: Charlie trebuie să spună tuturor, că nu vom găsi altceva în interiorul egourilor noastre, cu excepţia depresiei şi a singurătăţii şi că nu vom fi niciodată fericiţi, dacă nu învăţăm să ne iubim unul pe celălalt, să dăruim unul celuilalt. Nu sunt un producător de filme, deci nu pot exprima vizual acest lucru, dar Natura doreşte să fim fericiţi! Iar Charlie al tău, este aşa de minunat, va supraviețui multe generaţii, iar dacă ai putea să-i adaugi acest scop, dacă ar putea el spune asta oamenilor...
Chaplin: Îţi mulţumesc, Aaron, mă voi gândi la asta.
Vivien Leigh: Deci, se poate găsi o cale de a părăsi singurătatea?
Aaron: Dacă creăm unitatea în lume, despre ce singurătate mai poate fi vorba?
Greta Garbo: Sună frumos.

Rachmaninov: Chiar mi-ar place să pot crede asta.
Aaron: Se pare că cele zece minute ale mele s-au terminat. (Îşi scoate portofelul)
Chaplin (*oprindu-l*): Ştii domnule Goldberg, că nu mă voi îmbogăţi din banii tăi. Foloseşte-i mai bine ca să publici cărţile tale. Mai mult de atât, nu te lăsa păcălit de zâmbetele şi înţelegerea noastră. Suntem actori, nu-i aşa draga mea? (Uitându-se spre Greta Garbo).

Greta Garbo aprobă din cap.
Vivien Leigh îşi apleacă tristă privirea.
Victor Fleming îşi ridică indignat mâna.

Chaplin: Dar totuşi, am învăţat ceva din discursul tău. Am fost atinşi de încrederea ta. Mi-am urmărit prietenii şi am văzut că ochii le sclipeau. Nu se întâmplă în fiecare zi ca cineva să se poată coborâ să le atingă inimile de piatră. Ştii ce? Am o propunere de afacere pentru tine: Haide să ne reîntâlnim să povestim despre asta în linişte – nu pentru zece minute. Îţi promit că voi aduce la acea întâlnire, spuma recoltei din Hollywood. (Ochii lui îi întâlnesc pe cei ai lui Clark Gable). Dacă nu vor fi de acord să vină, îi voi plăti atunci şi cu siguranţă vor veni! (Clark Gable încuviinţează din cap).
Rachmaninov: Promit să vin. Chiar şi fără banii tăi împuţiţi, Charlie.
Greta Garbo: Şi eu voi veni. Sunt intrigată.
Şi eu vin... Şi eu... , - se aud armonios mai multe voci.
Aaron (*priveşte către toţi, radiind de bucurie*): Dacă aţi şti cât de recunoscător vă sunt! Dacă aţi şti...

***

Scurt metraj. 1937-1938.
Paradele lui Hitler.
Fabricile Messerschmidt, lucrând zi şi noapte.
Hitler şi ofiţerii săi, discută cucerirea Europei. Invazia Austriei, a Republicii Cehia.

Progrom (Progromul este o formă de răscoală violentă, un atac al gloatei îndreptat către un grup specific, ori etnic, ori religios ori către altele, caracterizat prin omoruri, distrugerea locuinţelor, proprietăţilor, afacerilor, sau a centrelor religioase) împotriva evreilor.
Construcţia de lagăre de concentrare.
URSS, curăţarea etnică a lui Stalin.
Judecăţi publice ale oamenilor nevinovaţi.
Plutoane de execuţie executând...
Demonstraţii ale muncitorilor, cerând moartea trădătorilor.

***

Moscova. Kremlin.
Rav Aşlag merge de-a lungul unui coridor lung, căptuşit cu covor roşu şi împânzit de gărzi.
Trece de-a lungul lor neîntrerupt.
Birocraţi, cărând maldăre de documente trec pe lângă el, fără a-l băga în seamă.
Rav Aşlag deschide o uşă şi intră în biroul lui Stalin.
Stalin îşi ridică ochii din carte.

Stalin (*fără a fi cât de puţin surprins*): Aşlag? Ţi-am primit scrisoarea. Te rog ia un loc.

Rav Aşlag se aşează.

-Deci scrii aici... (Stalin aruncă o privire asupra paginii şi arată cu degetul spre un rând) aici este: „Rusia a păcătuit grav şi Creatorul nu o va ierta." (Îşi ridică ochii spre Rav Aşlag). Mai scrii şi că am luat legile spirituale ale egalităţii, dragostei şi frăţiei, le-am îndepărtat de nu ştiu ce ramură spirituală, am conspirat să le implementăm pe pământ, dar nu am făcut-o de dragul nu ştiu cărui Creator, ci de dragul nostru.

Stalin îi aruncă lui Rav Aşlag o privire, de la care majoritatea miniştrilor săi ar fi devenit inconştienţi.
Rav Aşlag rămâne calm.

-Scrii aici că vom suferi - spune Stalin. – E adevărat?

Rav Aşlag (*calm*): Da.
Stalin: Scrii frumos, dar greşeşti. Noi credem că putem corecta oamenii noştri, puţin câte puţin şi că putem ajunge la comunism de sine stătători, fără Creatorul tău. (Nu-l lasă pe Rav Aşlag să obiecteze). Îi vom îndrepta noi, vei vedea! Înţeleg că omul este un egoist mincinos, corupt şi gelos, după cum îl numeşti tu. Cei mai buni oameni ai mei dau dovadă de asta.

Stalin se ridică şi începe să păşească prin cameră.

-Îmi aduc aminte când erau muncitori şi ţărani obişnuiţi; voiau dreptate.

Stalin îşi îndeasă tutun în pipă şi o aprinde.

-De îndată ce au ajuns la putere, au început să fure. Nu vor să aibă de a face cu fermele colective, vor să fie oameni importanţi, iar nevestele lor vor să se îmbrace ca pariziencele. (Fumează, i se înroşeşte faţa). Îi doare undeva de toată frăţia şi egalitatea ta. Dacă ar fi după ei, restul oamenilor ar putea muri mâine de foame.

Se opreşte brusc în faţa lui Rav Aşlag.

-Şti ce? Hai să mergem la o plimbare.

Ies în grădina Kremlinului.

Stalin: Poate e adevărat că omul este un egoist înnăscut, precum spui, dar vom face un altruist din el, îl vom reproiecta. Aşteaptă şi vei vedea, Aşlag, cât de luminat va fi viitorul nostru bucuros comunist.

Porţile se deschid în faţa lor, părăsesc Kremlinul şi păşesc împreună în Piaţa Roşie.
Gărzile de corp îi escortează în linişte.
Pe neaşteptate, Stalin îl bate pe Rav Aşlag prieteneşte pe spate.

-Nu-ţi fă griji, îi vom corecta pe cei ce nu doresc să trăiască în egalitate.
Rav Aşlag: Nu vei reuşi să-i corectezi.
Stalin: De ce nu?
Rav Aşlag: Mai întâi trebuie să vă corectaţi pe voi înşivă.
Stalin (*cu un zâmbet superior*): Şi ce e în neregulă la mine?! Spune-mi, nu-ţi fie teamă!
Rav Aşlag: Nu îţi dai seama că eşti rău.

Stalin se opreşte în mijlocul Pieţii Roşii.
Rav Aşlag stă în faţa lui.

Stalin: Eu sunt rău?
Rav Aşlag: Da.
Stalin: Rău?!
Rav Aşlag: Există un ideal, Stalin, iar tu nu-l percepi.
Stalin: Iar tu o faci?
Rav Aşlag: O fac.
Stalin: Deci care este acest ideal în opinia ta?
Rav Aşlag: Legea dragostei absolute şi infinite.
Stalin: Acesta este idealul tău?
Rav Aşlag: Când ai reuşit să obţii dragostea absolută, îl vei dobândi pe Creator. El este legea.
Stalin: Chiar este aşa? Credeam că este un tip bărbos, asemănător cu un bunic, care ne scuipă de sus.
Rav Aşlag (*fără a-i răspunde*): Doar atunci vei reuşi să aduci lumea la corecţie, Stalin. Doar când îţi faci asta ca idealul tău, doar când El devine scopul tău.
Stalin: Dar trebuie să aştepţi mult ca să poţi atinge un astfel de ideal, nu-i aşa?
Rav Aşlag: Pur şi simplu trebuie să-ţi doreşti.

Stalin îl studiază pe Rav Aşlag din cap până în picioare.

-Eşti un om interesant, spuse el brusc. – Cu toate că ştii că nu o să te ascult, totuşi îmi povesteşti toate astea. La ce te aştepţi? Eşti naiv sau doar un idiot? Chiar crezi că vom ședea şi vom aştepta ca acel animal numit om să aspire spre dragostea absolută? Nu, nu putem aştepta, îl vom corecta noi înşine, în mod diferit, folosind constrângerea, forţa şi frica.

Stalin se întoarce, şi încet, cu mâinile încrucişate la spate, începe să meargă înspre Mausoleu.
Rav Aşlag îl urmează.

Stalin: Nu ar trebui să subestimezi frica. Este o armă puternică în lupta împotriva egoismului.
Rav Aşlag: Aceasta este o altă greşeală gravă a ta, Stalin. Nu poţi corecta eroarea, prin teroare.

Stalin aruncă o privire tăioasă spre Rav Aşlag din colţul ochiului.

Rav Aşlag: Nu poţi constrânge oamenii să adopte legea dragostei; pur şi simplu nu se poate. Va rezulta o vărsare de sânge cumplită. O groază de sânge a fost deja vărsat pretutindeni. Uită-te pe cine omori – cei mai buni şi sclipitori generali, oameni de ştiinţă. Asta sfidează simţul comun şi o faci în ajunul celui mai groaznic război din istoria umană.
Stalin (*ursuz*): Sunt trădători.
Rav Aşlag: Erau ameninţători pentru tine, nimic mai mult. Egoul tău strigă: „Nu-i lăsa să scape cu viaţă!" Ei îţi fură gloria ta.

***

Scurt metraj.
Trec marfare transportând prizonieri.
Execuţii publice ale „inamicilor statului".
Muncitori epuizaţi, tăind lemn în pădurile îngheţate ale Siberiei.
Prizonieri îngropându-şi prietenii în permafrost.

***

Piaţa Roşie.

Rav Aşlag: Încearcă să-ţi închipui că sunteţi ca un singur trup, că sunteţi fraţi, şi că în timp ce-i ucizi, te ucizi încet pe tine. Ce s-ar întâmpla atunci?
Stalin (*îl întrerupe*): Destul! Te poţi opri. Am înţeles tot. Sunt un realist practic, iar tu eşti un idealist, o persoană obscură. Permite-mi să-ţi spun direct: Nu poţi face o omletă, fără să spargi ouă. Sunt de acord, o groază de sânge nevinovat va fi vărsat, dar o nouă generaţie se va ridica...
Rav Aşlag: De oameni goi pe dinăuntru, care nu cred în nimica, care vor creşte pe distrugere, sânge şi pe nedreptate.

Stalin este tăcut.
Gărzile lui simt tensiunea şi încep să se apropie.
Stalin îi îndepărtează cu o mişcare delicată din deget.

Stalin (*aspru*): Eu te-am ascultat pe tine, acuma e rândul tău să asculţi. Ia aminte. (Îl priveşte pe Rav Aşlag direct în ochi, fără să clipească). Nu credem în vre-o lege a vreunui Dumnezeu. Dumnezeul vostru este doar o invenţie evreiască. Unde e? Nu l-am văzut nici o dată. (Stalin rânjeşte dispreţuitor). Şi chiar dacă există, Dumnezeul tău ne aduce mai aproape de El prin forţă, nu-i aşa? Dragostea ta absolută, priveşte doar ce fel de lume a creat pentru noi – o lume a suferinţei fără sfârşit. Cât sânge a fost deja vărsat, cât se va mai vărsa? Răspunde-mi! E o întrebare interesantă, nu-i aşa?

Rav Aşlag încearcă să răspundă, dar Stalin i-o retează abrupt.

Stalin: Linişte! Nu răspunde. Ai spus suficient şi am înţeles tot.

Se întoarce şi porneşte spre Kremlin.
Rav Aşlag îl urmează.
Gărzile se feresc ca să poată intra.
Se opresc la intrarea în biroul lui Stalin.

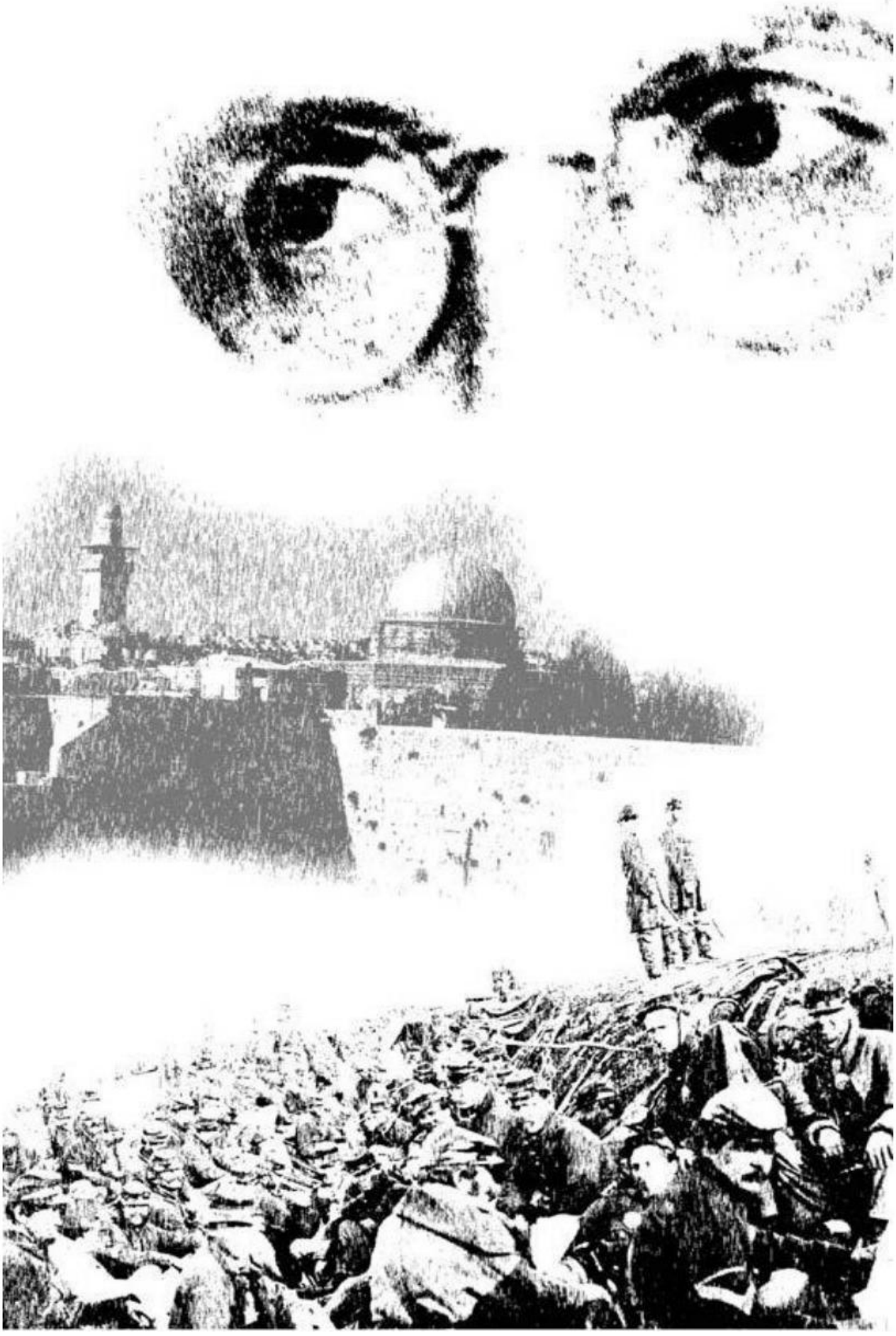

Stalin: Deci nu poţi corecta oamenii cu forţa?
Rav Aşlag: Este o greşeală cumplită chiar şi încercarea.
Stalin: E o lege de sus, spui tu?
Rav Aşlag: Doar El o poate face.
Stalin (*oftând*): Voi încerca metoda noastră în orice caz. (Îi zâmbeşte direct în faţă lui Rav Aşlag). Nu cred un cuvânt din tot ce ai spus. În orice altă zi, aş fi ordonat să te împuşte ca instigator. Dar deocamdată poţi trăi.

Îi întinde mâna lui Rav Aşlag.

Stalin: Cu bine, Aşlag.
Rav Aşlag: Vei irosi o groază de sânge. (Îl priveşte pe Stalin în ochi, dar pare că vorbeşte cu el însăşi). Cât sânge mai trebuie vărsat, până oamenii vor asculta?

Rav Aşlag se întoarce şi merge înapoi spre ieşirea Kremlinului.
Stalin îl urmăreşte cu privirea.
Îl convoacă pe căpitanul gărzii cu un gest rapid.

-Vladimir, condu-l către ieşire, - spuse Stalin gărzii sale de corp şi dispăru în spatele uşii.

Rav Aşlag ia colţul.
Traversează curtea Kremlinului.
Căpitanul Vladimir fuge spre telefon.

-Alo, Serghei! – urlă el.

Garda de la intrarea Kremlinului ridică telefonul şi raportează:

-De îndată, tovarăşe general!

Se aşează în poziţie şi deschide teaca armei, aşteptându-l pe Rav Aşlag.
Dar Rav Aşlag nu mai apare.

***

Scurt metraj 1939.
Naziştii invadează Polonia.
Se formează ghetoul din Varşovia.
Evreii purtând steaua galbenă a lui David merg posomorâţi şi resemnaţi pe stradă.
O trupă de nazişti, conduce un grup de evrei bătrâni.
Abia pot merge, iar de câte ori se opresc, soldaţii îi îmboldesc cu patul armelor.
Printre evrei se află: Rabinul Feldman, Rabinul Zilber, Rabinul Epstein, dascălul Șmuel şi birjarul roşcat.

Îşi târăsc picioarele, obosiţi şi deprimaţi, adânciţi în gândurile lor.
Rabinul Zilber se prăbuşeşte. Ceilalţi încearcă să-l ridice, dar e sleit de puteri şi nu mai poate merge. Doi soldaţi îl trag după colţ. Se aude sunet de foc de armă.
Librăria lui Solomon arde.
Solomon însăşi, bătrân şi ciufulit, stă în apropiere, strângând la piept singura carte pe care a reuşit să o salveze – Cartea Zohar.
Trupa de nazişti, îl ia şi pe el, şi-l alătură grupului de evrei pe care îi conduc.
Rabinul Feldman observă cartea din braţele sale.

Solomon (*şopteşte mişcat*): Această carte conţine comentarii de la însăşi Rav Aşlag. (O deschide). Uite aici, vezi? E scris de mână, avea doar şapte ani atunci.

Rabinul Felman aprobă chinuit din cap.

Solomon: Ce om măreţ! O ce mare este el, Yehuda. Nimeni nu a atins vreodată măreţia lui.
Birjarul (*mergând în spatele Rabinului Feldman*): Moise al meu a văzut totul foarte limpede. De îndată şi-a dat seama că un mare înţelept ne-a vizitat. (Către Rabinul Feldman). I-a dat fiului meu o carte, exact ca aceasta, iar el a reuşit să o citească înainte să moară. Rav Aşlag i-a prelungit scurta viaţă. (Cu ochii înlăcrimaţi). Mi-a spus să

merg cu el, dar cum aş fi putut eu să-l las pe Moise al meu în urmă? Mormântul lui este chiar aici şi eu am crezut că voi sta întins lângă el când îmi va sosi timpul. (Către Rabinul Feldman). Spune-mi onorate rabin, crezi că mă vor lăsa să vizitez mormântul fiului meu?

Un om este scos afară dintr-o casă învecinată.
Se rostogoleşte pe pământ şi sare imediat în sus, urlând:

-Nu sunt evreu!

Ofiţerul râde şi-i trage una peste faţă cu bastonul lui.
Sângele îi curge în jos pe obraji. E Yan.

-Spuneţi-le! De ce nu le spueti cine sunt! – urlă el spre camarazii săi şi spre poloneza drăguţă pe care a salvat-o mai demult şi care se află printre ei.

Cu toţii sunt tăcuţi.

Yan: Nu poţi să-i laşi să mă ia. Ne trimit la moarte sigură. Wanda?!

Fata îşi pleacă privirea.

Unul dintre prietenii săi: Nu eşti Yan, eşti Yankel. Eşti evreu şi nu polonez, și nu poţi schimba asta.

Doi nemţi îl iau pe Yan şi-l aruncă în grupul de evrei vârstnici, împreună cu rabinii, Solomon, birjarul şi dascălul.
Tuturor le merge mizerabil şi sunt tăcuţi.

***

Scurt metraj al ghetoului din Varşovia.
Se construiesc şi mai multe lagăre de concentrare.
Trenuri pline cu prizonieri trec fără întrerupere.
Nimeni nu ştie ce îi aşteaptă. Unii încă mai zâmbesc.
Scene cu jaf şi distrugere a oraşelor evreieşti prin ardere.
Naziştii sărbătorind anul nou în 1940 în Varşovia.

***

Jaffa. Afară, lângă casa lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag merge cu greu spre casă.
Un băiat de cincisprezece ani, îl aşteaptă în pridvor.

Băiatul: Eşti Rav Aslag?
Rav Aşlag: Da.
Băiatul: Numele meu e Zyama. Rav Baruch mă trimite. Mi-a poruncit să te găsesc, şi să-ţi raportez totul.

Rav Aşlag se apleacă să-l privească pe băiat.

Rav Aşlag: A murit?
Zyama: Nu.
Rav Aşlag (*răsuflă uşurat*): Intră, Zyama.

***

Polonia. Satul evreiesc.
Scurt metraj al pogromului.
Case arzând.
Scandalagii fascişti, trag o femeie tânără de par în stradă. Un alt grup împuşcă un grup de evrei în curte.
Oamenii fug pe străzi panicaţi.
Germani, răcnind râzând, îi urmăresc cu motocicletele.

Vocea lui Zyama: Ştiam că doar bătrânul Baruch ne mai poate salva.

Un grup de evrei – vârstnici, tineri, şi femei cu copii – fug înspre casa lui Baruch. Bătrânul Baruch, cu părul lui stufos complet alb între timp, stă în prispa casei.

Vocile: Salvează-ne Baruch! Ne-au dat foc la case!
Baruch (*aspru*): Nu mai urlaţi! Intraţi înăuntru, cu toţii!

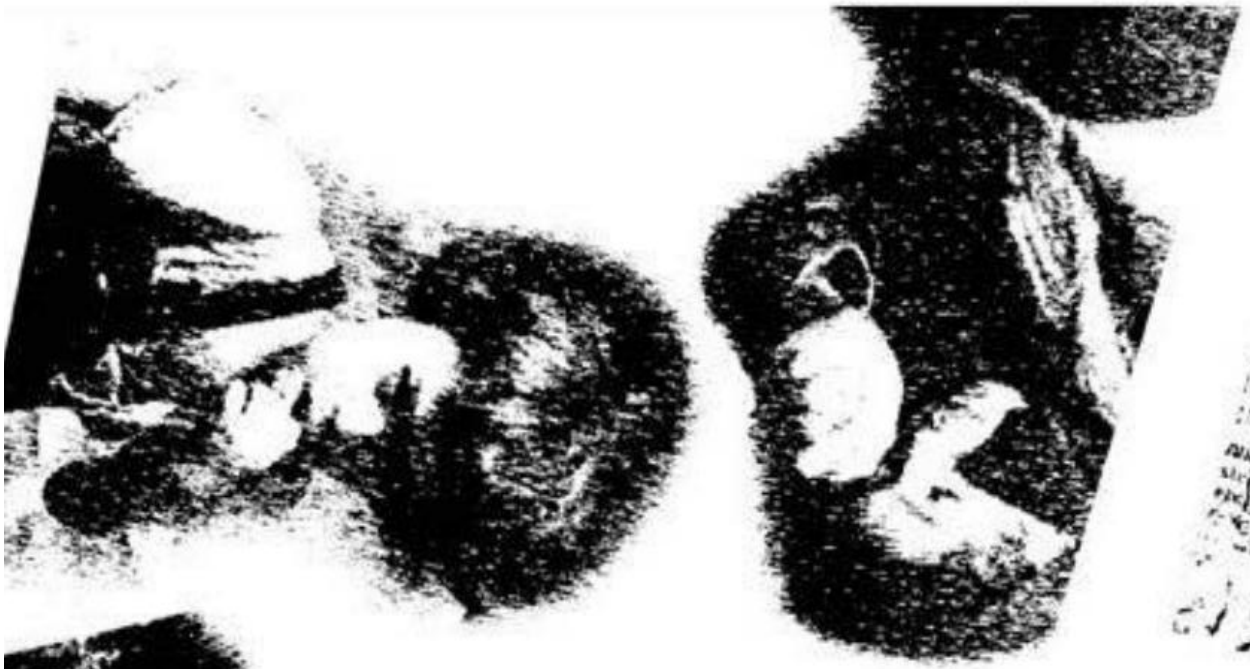

HALT!
STOJ!
(-) Stroop

Droaia împinge şi se îmbrânceşte, străduindu-se să intre în casa lui Baruch.
Baruch rămâne în uşă. Se uită spre cer la un pâlc de nori ce se apropie rapid.
Are o vedenie cu soldaţi germani, cu mânecile ridicate, mergând prin câmpurile arate, conducând motocicletele lor.
Baruch îşi deschide gura, într-o grimasă largă, plină de dinţi stricaţi şi ameninţă cu pumnul spre cer.

Baruch: Şi cu toate astea, te iubesc!

Trânteşte uşa.
Evreii speriaţi se îngrămădesc laolaltă, având cu greu loc în micuţa casă a lui Baruch.
Cu toţii îl privesc pe Baruch cu nădejde.
Femeile îşi ţin copiii strânşi la piept.
Toată lumea e liniştită.
Nimeni nu plânge.

Baruch: Deci, îl blestemaţi pe Creator, nu-i aşa?! Linişte! Tocmai am stat de vorba cu El. Totul va fi în regulă.

***

Jaffa. Casa lui Rav Aşlag.
Rav Aşlag şi Rivka îl ascultă cu atenţie pe Zyama.

Zyama: Şedeam toţi foarte liniştiţi. Toţi ştiau că vorbeşte cu Creatorul. Şi dacă Creatorul a promis ceva, atunci... (mutându-şi privirea între Rivka şi Rav Aşlag, spune ruşinat) Aveţi cumva o mică îmbucătură pentru mine?

Rivka scotoceşte prin buzunare şi scoate o bucăţică de pâine uscată.

Rivka (*către Rav Aşlag*): O păstram pentru Rachel, dar am uitat să i-o dau.

Zyama mușcă nerăbdător din pâinea uscată.

Zyama: Am venit la tine, cât de repede am putut. Mai întâi am venit în Ierusalim, iar ei mi-au spus că eşti în Jaffa. Nu ne-au dat nimic de mâncare pe vas. Şi apropo de călătorie, oricum nu ai crede toate miracolele care mi s-au întâmplat. Unde rămăsesem? O, da, dintr-o dată îl văd pe Baruch fixându-mă cu privirea. A venit înspre mine şi mi-a spus cu o voce joasă, în aşa fel încât să nu poată auzi nimeni...

***

Polonia.
Satul evreiesc.
Casa lui Baruch.

Baruch: Vei pleca la Ierusalim.
Zyama (*înfricoşat*): Care Ierusalim?!
Baruch: Capitala lumii.
Zyama: În Ținutul Israel? Cum voi ajunge acolo?
Baruch (*şoptind în grabă*): Vei ajunge la Ierusalim. Drumul va fi uşor. Îl vei găsi pe Rav Aşlag şi-i vei povesti totul.
Zyama: Dar nu pot, o am pe mama şi pe surorile mele aici.
Baruch: Taci! Ți-am spus să pleci şi asta este. O să am eu grijă de mama şi surorile tale.

Auzim motociclete oprind în faţa casei.
Naziştii sunt beţi.
Privesc înăuntrul casei, prin crăpăturile din obloane.
Văd grupul de evrei înghesuindu-se acolo.
Râd şi încearcă să spargă uşa.

***

În interiorul casei lui Baruch.

Baruch (*către Zyama*): Dacă ai avea habar cu cine te vei întâlni, evreu mic ce eşti! (Brusc trage cu ochiul, ochii îi sunt plini de lacrimi). Nu te uita la mine! Nu-i spune asta! Ba nu, spune-i că Baruch plângea de fericire!

Îi auzim pe nemţi vorbind afară.
Prin crăpături îi vedem fugind spre casă, cu canistre de benzină în mână.

***

Jaffa. Casa lui Rav Aşlag.

Zyama: Mi-a spus – am repetat aceste cuvinte una într-una, că să nu le uit – A spus...

***

Satul evreiesc. Casa lui Baruch.
Oamenii ţipă de teamă.
Naziştii stropesc casa cu benzină.

Baruch (*orb la ce se întâmplă, şoptind lui Zyama*): Spune-i că Înaltul Preot, (Preotul Înalt este cineva care a dobândit calitatea de a iubi şi a dărui din plin, care a atins credinţa şi dragostea absolută pentru Creator şi toate creațiile). Cel mai măreţ dintre cei măreţi, că eu Baruch – o pasăre ciudată, un beţivan şi o nulitate – îi cer iertare pentru totul. Plec fericit că am avut privilegiul de a mă conecta cu un mare suflet, pe care Creatorul îl iubeşte aşa de mult. Şi mai departe, mai spune-i că nimic să nu-l oprească. Cartea Zohar trebuie să ajungă la toţi acei oameni mizerabili.

***

Jaffa. Casa lui Rav Aşlag.
Cu toţii sunt tăcuţi.
Rivka plânge mocnit.

Zyama:Şi atunci s-a întâmplat miracolul. Baruch m-a împins prin coş pe acoperiş. Am reuşit să mă ascund în tufişuri, de unde am putut vedea totul.

***

Satul evreiesc.
Casa lui Baruch arde.

Vocea lui Zyama:
Au dat foc casei. Vai ce a mai ars!

***

Jaffa.

Zyama (*brusc, cu vocea joasă*):
Şi înăuntru nu ţipa nimeni.

Rav Aşlag se ridică din scaun.

***

Satul evereiesc. Casa e în flăcări.
Naziştii o înconjoară agitaţi.
Îi auzim vorbind în germană:

-Sunt înăuntru acolo?
-Păi ai văzut cu ochii tăi!
-Şi de ce nu urlă?
-La naiba cu ei!
-Nu-mi place de data asta!
Vocea lui Zyama: Nici femeile, nici copii, nimeni nu urlă. Casa a ars până în temelii.

Faţa lui Zyama, privind printre tufişuri, ochii reflectându-i incandescenţa flăcărilor.

Vocea lui Zyama: I-am văzut pe acei nazişti cum priveau casa.

***

Jaffa. Acasă la Rav Aşlag.

Zyama (*triumfător*): S-au scăpat pe ei de frică!

***

Satul evreiesc. Casa lui Baruch este învăluită în flăcări.
Se prăbuşeşte un zid, pe urmă celălalt şi într-un târziu şi acoperişul.

Vocea lui Zyama: Mi-am dorit aşa de mult să o rup la fugă, nu puteam suporta frica. Dar am rămas. Mama mea, şi cinci surori se aflau acolo.

Casa lui Baruch a dispărut.

Vocea lui Zyama: Când s-a stins focul, i-am văzut pe nazişti scormonind prin cenuşă.

***

Jaffa. Casa lui Rav Aşlag.
Ochii lui Zyama.
Ochii lui Rav Aşlag.

Zyama (*şoptind*): Nu era nimeni acolo, jur. După ce au plecat, am verificat eu însumi. Naziştii au lăsat totul şi au rupt-o la fugă de la casa aia. (Abia auzindu-se). Dar era altceva acolo. (Devine tăcut).
Rav Aşlag: Ce? Ce ai văzut?
Zyama (*suspinând*): L-am văzut pe Rav Baruch şi pe toţi evreii noştri şi pe mama mea, şi pe surorile mele mai mici. I-am văzut pe toţi.
Rav Aşlag: Unde?
Zyama (*triumfător*): Jur, am văzut... un stol de păsări albe ridicându-se deasupra pădurii. Zburau încoace, spre sud, spre Ţinutul Israel.

Rav Aşlag se holbează surprins.

Vocea lui Zyama: De ce pari aşa de surprins? Toată lumea ştia că bătrânul Baruch este un cabalist şi că poate face miracole. I-a salvat.

Rav Aşlag se ridică şi începe să meargă de-a lungul peretelui.

Vocea lui Rivka: Ai unde să stai, Zyama?
Zyama: Când va sosi mama şi surorile mele, vom închiria un loc.

Rivka: Până atunci, stai cu noi.
Zyama: Mulţumesc.

Rav Aşlag stă la perete privind înspre Rivka şi Zyama.

Rivka (*ridicând ochii spre el*): Lasă-l să stea cu noi. Am reuşit să hrănim nouă suflete, vom reuşi şi zece. De ce mă priveşti aşa?
Rav Aşlag: Ne reîntoarcem în Ierusalim. Trebuie să fiu acolo. Îţi mulţumesc iubita mea soţie.

***

Ierusalim, 1940.
Scurt metraj.
Ben-Gurion este dus pe braţe, de către suporteri la o demonstraţie în Tel Aviv. Jabotinsky arată cu pumnul la o întâlnire în New York.

***

Scurt metraj.
Ghettoul din Varşovia. Corpuri sunt târâte într-o groapă comună.

***

Tel Aviv.
Câteva pagini ale ziarului muncitoresc și câteva pagini din ziarul partidului revizionist.
Disputa dintre cele două partide se revarsă afară în stradă. Demonstranţii luptă pestrăzile din Tel Aviv.

***

Scurt metraj din ghetoul din Varşovia.
O foamete groaznică, fețe de copii fără vlagă, murind în stradă.

***

Ierusalim. Noapte. Clasă.
Rav Aşlag dă cu pumnul în masă în disperare.
Studenţii lui nu l-au văzut vreodată în halul acesta.

Rav Aşlag: Timpul mă presează să-mi termin cărţile. Pregătiţi-le de tipar, publicaţi-le... durează prea mult! Între timp fiecare minut este de nepreţuit.
Haim: Poate ar trebui să împărţim fluturaşi pe străzi?
Şimon: Trebuie să fie ceva mai bun, substanţial, dar accesibil.
Baruch: Ştiu ce! (Priveşte în jur spre fiecare). Un ziar!

Mâna lui Rav Aşlag împietreşte în mijlocul mişcării.
Să uită în grabă spre Baruch.

Rav Aşlag: Un ziar?! Desigur! Un ziar! Pot scrie şi publica de îndată! De ce nu m-am gândit mai repede la asta?! Întrebarea este de unde vom face rost de bani?
Haim (*încrezător*): Vom găsi bani, nu-ţi face griji de asta!

***

Noapte. Acasă la Rav Aşlag.
Scrie viguros.
Ţigară după ţigară sfârşesc în scrumieră, în timp ce paginile apar pe hârtie.

„Viitorul fraţilor noştri lihniţi din Europa, depinde de unitatea noastră."

***

Noapte. Staţia de tren.
Muncitori arabi încarcă saci cu ciment într-un vagon.
Studenţii lui Rav Aşlag se mişcă împreună cu ei, încovoindu-se sub greutatea sacilor.

***

Dimineaţă.
Rav Aşlag scrie.
Capul începe să-i alunece înspre masă.

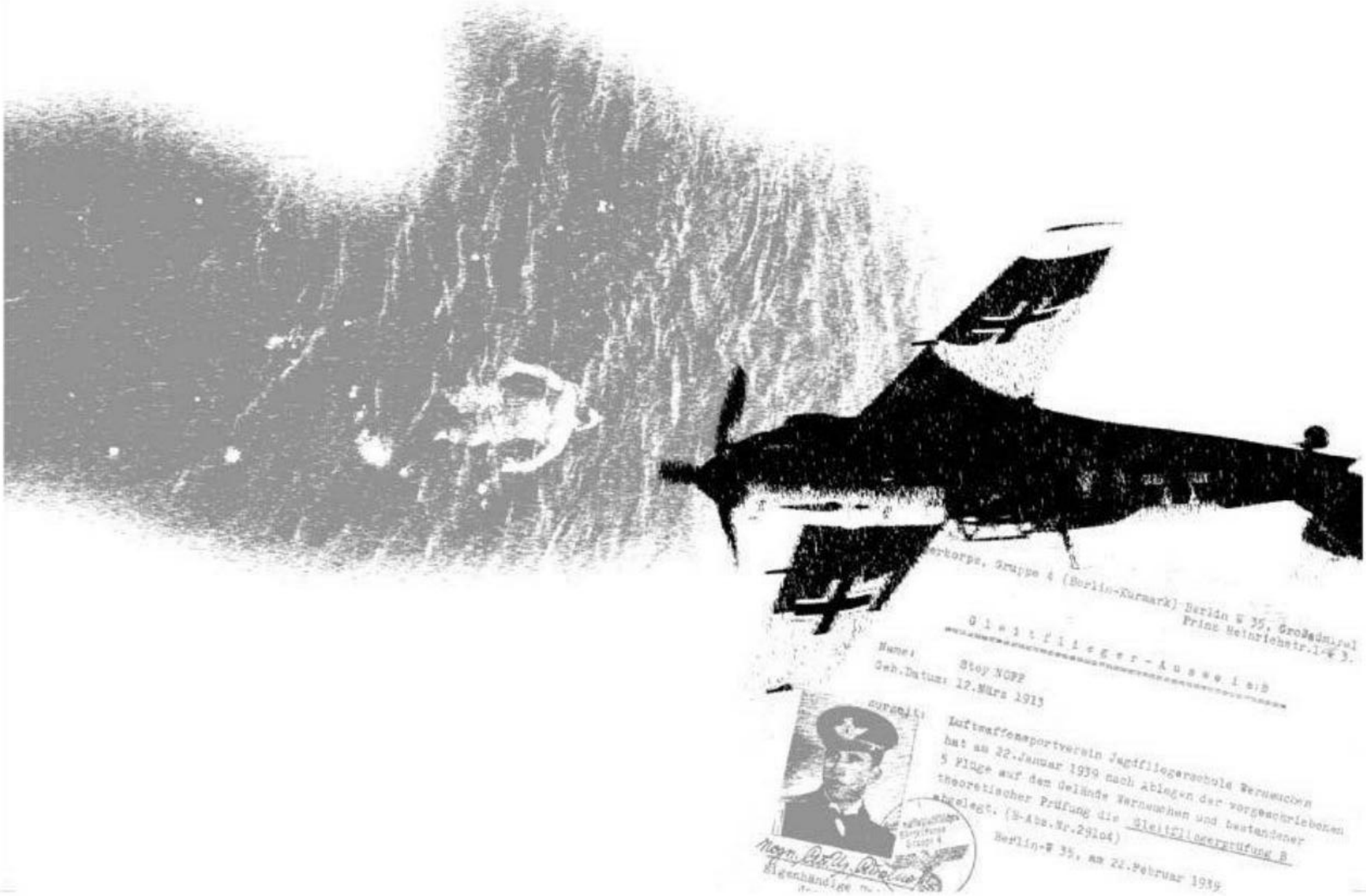

erkorps, Gruppe 4 (Berlin-Kurmark) Berlin W 35, Großadmiral
Prinz Heinrichstr.1-4 3.

G l e i t f l i e g e r - A u s w e i s

Name: Stoy NOPP
Geb.Datum: 12.März 1913

Luftwaffensportverein Jagdfliegerschule Werneuchen
hat am 22.Januar 1939 nach Ablegen der vorgeschriebenen
5 Flüge auf dem Gelände Warnemünden und bestandener
theoretischer Prüfung die Gleitfliegerprüfung B
abgelegt. (B-Abs.Nr.29104)

Berlin-W 35, am 22.Februar 1939

Mâna subţire a fiicei sale Bat Șeva, care şade în spatele sau, îl atinge pe umăr.
Se trezeşte şi continuă să scrie.

***

Un magazin de bijuterii.
Proprietarul, un turc, aşează pe un cântar un lănţişor de aur, cu un medalion în formă de steaua lui David.
Șimon stă în faţa lui, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.
Turcul numără banii.
Șimon părăseşte magazinul.
Haim şi Baruch îl aşteaptă afară.

***

Ziua. Rav Aşlag scrie.
Capul îi cade pe masă cu zgomot.
Se deschide încet uşa camerei.
Rivka se apleacă asupra lui.
Încearcă să-i ia pana din mână, dar nu reuşeşte singură.
Bat Șeva o ajută, descleștându-i un deget după altul.
Rivka îngenunchează şi scoate picioarele lui Rav Aşlag din ligheanul cu apă rece.
Nu se trezeşte.

***

Construcţia de străzi.
Împreună cu muncitori arabi, Baruch aşează tije metalice pe stradă.

***

Rav Aşlag scrie.

***

Los Angeles. Hollywood.
Platoul de filmări la filmul lui Charlie Chaplin „Marele Dictator."
Aaron stă deoparte cu telefonul în mâna.

Aaron: Cât vă mai lipseşte? Vă trimit deîndată! De ce nu m-ai sunat mai devreme? Haim spune-i lui Rav că avem un grup aici în Los Angeles. Spune-i... (Mişcă agitat o carte în mâna sa) că am publicat cartea în America!... da, am reuşit! Spune-i că-l iubesc mai mult decât însăşi viaţa! Spune-i să sunt bine! Spune-i că în seara aceasta Chaplin va reuni toţi producătorii la el acasă, iar eu le voi dărui cartea. Le voi povesti despre înţelepciune! Spune-i că nu există bucurie mai mare decât asta! (Aaron închide, ochii îi strălucesc.)

***

Ierusalim.
O tipografie răcoroasă, cu geamuri sparte.
Presele fac aşa gălăgie, încât acoperă orice altceva.
Rav Aşlag stă în faţa presei de tipar.
Baruch stă alături de el.
La ceva distanţă, Haim îşi încălzeşte mâinile la un foc de butoi.
Şimon pregăteşte plăcuţa cu literele aşezate şi o înmânează lui Rav Aşlag, care o aşează pe placa principală.
Este tipărită prima pagină.
Zyama o ridică şi o aduce lui Rav Aşlag care o examinează meticulos.
Ţine pagina în sus şi începe să rearanjeze literele.
Rivka se apleacă şi ridică bucăţile de ziar rupte de pe jos, le aşează pe masăşi pune pe ele pâine, ceapă şi ulei de măsline, din coşul ei.
Rav Aşlag stă lângă unul din geamurile sparte şi verifică textul unei pagini proaspăt tipărite.

Vocea lui Rav Aşlag: „Aceast ziar, Naţiunea, este o creaţie născută din durere, prin trudă grea, groaznică precum un junghi, din mijlocul veninului urii, care a lovit naţiunile..."

***

Scurt metraj a ghetoului din Varşovia.
Un evreu bătrân este dezbrăcat în chiloţi.
Copii sunt îmbarcați în vagoane de marfă.

Rav Aşlag:„Chiar şi cele mai avansate naţiuni şi-au închis porţile în faţa noastră."

***

Scurt metraj.
Marfarele livrează evrei în lagărele morţii.

***

Ierusalim.
Pagini ies din tiparniţă.
Titlul ziarului este Naţiunea.

Vocea lui Rav Aşlag: „Nici un miracol nu se va întâmpla dacă nu ne vom uni..."

***

Scurt metraj.
Conflicte repetate între partidele rivale din Israel.
Elveţia în plină glorie. Oamenii schiind în staţiuni extravagante.
Un banchet la palatul Buckingham.
Concursuri „All you can eat" în Texas.
Oameni murind de foame în străzile unui ghetou.

Rav Aşlag:„Avem nevoie de unitate, fermă şi de neclintit ca oţelul."

***

Tiparniţă.
Mâini aşează pagini de ziar împreună.
Teancuri de ziare stau stivuite lângă perete.
Rav Aşlag ţine o grămadă de ziare în mâinile sale, faţa îi arde.

Îşi pierde echilibrul, dar Baruch reuşeşte să-l prindă,şi să-l aşeze într-un scaun.
Brusc Șimon izbucneşte într-un dans yemenit.
Haim se alătură într-un dans hasidic şi încep cu toţii să danseze.
Li se luminează feţele de bucurie.

***

Los Angeles. Noapte.
Un Ford Sedan zumzăie pe o stradă nocturnă.
Coteşte pe şoseaua care merge de-a lungul ţărmului.
Vântul suflă prin geamul deschis.

Aaron zâmbeşte larg în timp ce conduce.
Faţa îi este luminată de farurile traficului din sens opus.

***

Vila lui Chaplin. Noapte.
Charlie Chaplin salută oaspeţii.
Un şir de maşini luxoase se înghesuie în intrarea lui.

***

O şosea de-a lungul ţărmului.
George Gershwin cântă la radio.
Aaron iese în dreptul vilelor.
Luminile unei maşini care vine din sens opus îl orbesc pentru o clipă.
Sunetul frânelor scrâșnind, urmat de sunetul metalului lovindu-se.

Sedanul lui Aaron sare peste margine şi începe să se rostogolească cu incetinitorul spre mare.
Cărţi încep să se împrăştie din portbagajul maşinii.
Precum păsările, se ridică în aer, fluturând aripile albe şi plutesc în jos, în urma maşinii care se rostogoleşte, până când dispare în noapte.

***

Ierusalim.
Rav Aşlag stă în mijlocul unei intersecţii aglomerate. Oameni, trăsuri trase de cai, autobuze şi maşini, trec pe lângă el.
Oamenii se uită cu un amestec de surprindere şi curiozitate la un evreu ortodox, împărţind ziare în stradă.
Iau ziarul şi încep de îndată să citească.

Vocile oamenilor citind (*unite într-una singură*): „O, dacă fiecare a resimţit acest grav pericol personal, nimeni nu s-ar mai gândi la apartenenţa fracţiunii, deoarece problemele ne-ar forma pe noi toţi într-un aluat..."

***

Ierusalim.
Rav Aşlag merge în josul străzii aglomerate, înmânând personal ziarul trecătorilor.
Aparent face o plecăciune ca şi cum s-ar scuza.
Oamenii iau ziarul şi-l deschid de îndată, ca să înţeleagă despre ce e vorba.
Rav Aşlag îi priveşte cu recunoştinţă.

Vocile cititorilor: „... suntem ca o grămadă de nuci, uniţi într-un singur corp, precum un sac care le ţine împreună şi le strânge. Oricum, o astfel de fuziune, nu le transformă într-un trup unic. Singurul lucru care le lipseşte, este unitatea naturală din interior..."

Un evreu ortodox roşcat surâde dispreţuitor în timp ce rupe ziarul în bucăţele.
Şimon îl prinde de rever, dar Haim şi Baruch intervin rapid şi-l trag la oparte.
Un alt evreu, laic, ia un ziar de la Zyama.
Face câţiva paşi, după care îl mototoleşte deranjat, şi-l aruncă în gunoi.
Zyama fuge la coş, îl scoate, îl întinde pe genunchi şi începe să-l îndrepte cu delicateţe.

La fiecare colţ, oamenii citesc ziarul.

O **voce vârstnică:** „... ca să descoperi şi să reaprinzi dragostea naturală, care a apus în interiorul nostru...trebuie să înţelegem că vieţile oamenilor depind de acest fapt..."
O voce tânără: „... realizând acest pericol... ochii copiilor noştri stau aţintiţi asupra noastră..."

Rav Aşlag merge de-a lungul unei străzi înguste.
Opreşte să-şi tragă sufletul.
Haim îl ajunge din urmă.

Haim: Rav, am veşti proaste.

Rav Aşlag îl priveşte obosit.

Haim: Aaron... a murit într-un accident de maşină în Los Angeles.

Rav Aşlag e tăcut. Vede un tânăr citind ziarul pe cealaltă parte a străzii. Vede un evreu ortodox mai în vârstă răsfoind ziarul. Vede un Birjar citind părţi cu voce tare, urmărind rândurile încet, cu degetul său. Ridică un alt teanc de ziare şi începe să meargă în josul străzii. Tremurând de epuizare, începe să înmâneze ziare fiecărei persoane pe care o vede.

***

Noaptea târziu, Rav Aşlag se reîntoarce acasă.
Se reîntoarce acasă şi vede faţa îngrozită a lui Rivka.

-Yehuda!

Deîndată doi ofiţeri britanici îl prind de câte o parte.
Rivka încearcă să ajungă la el, dar alţi doi soldaţi o opresc.
Un ofiţer britanic se ridică dintr-un scaun din sufragerie.

Ofiţerul: Domnule Aşlag, eşti acuzat de propagandă comunistă, care este interzisă pe teritoriul Palestinei. Eşti arestat.

***

Rav Aşlag este condus în josul străzii, îmbrâncit într-o maşină. Uşa i se trânteşte în faţă.
O priveşte pe Rivka care a rămas în pragul uşii.
Ea nu plânge. Ea îi face cu mâna.

***

Secţia de poliţie. O încăpere văruită în alb.
Un ofiţer britanic aşezat, scrie ceva.
Câteva exemplare a ziarului „Naţiunea" stau aşezate în faţa lui.
Ofiţerul îşi ridică privirea.

Ofiţerul: Semnează aici.

Rav Aşlag semnează.

Ofiţerul: Ştii ce semnezi?
Rav Aşlag: Nu este important.
Ofiţerul: Ai idee cine a insistat să fi arestat?
Rav Aşlag: Nu.
Ofiţerul: Prea bine, îţi este interzis să mai publici ziarul tău. Mai mult de atâta, îţi este interzisă implicarea în vreo activitate politică. Eşti liber să pleci... deocamdată.

Rav Aşlag se întoarce şi merge spre uşă.
Se aude din spate vocea ofiţerului:

-Apropo, chiar îmi plăcea ziarul dumneavostră, domnule Aşlag.

Rav Aşlag se opreşte.

Ofiţerul: Ai scris aici... (găseşte partea din text la care se referă, şi citeşte cu voce tare) „...legămintele de dragoste care aduc împreună naţiunea... s-au atrofiat şi desprins din inimile noastre; sunt duse de mult. Dacă nu le refacem, vom sfârşi şi vom aduce dezastrul întregii lumi.

Rav Aşlag stă în uşă, privindu-l pe ofiţer.

Ofiţerul: Aici în Palestina simt foarte puternic cum suntem legaţi unul de celălalt de un fir. Ai fost trădat de proprii tăi fraţi.

Rav Aşlag pleacă.

***

Tipografia.
Rav Aşlag stă în prag lângă poarta deschisă.
Maşinăriile sunt tăcute.
Literele şi plăcuţele sunt aruncate dezordonat pe podea.
Ultima ediţie a ziarului arde în curte.
Bucăţi de pagini arse flutură peste tot în jurul lui Rav Aşlag.
Ridică una din bucăţi, pe care se mai poate distinge începutul unei fraze: „Dar nu putem pierde chemarea orei..."

***

Casa lui Rav Aşlag.
Ramurile unui copac vechi îşi azvârlesc umbrele pe zugrăveala albă.
Este o linişte adâncă.
Rav Aşlag, palid şi tăcut, stă întins în pat.
Mâna i se odihneşte pe o carte.
O voce se aude din spatele uşii:

-Este un atac de cord, nu am nici un dubiu în această privinţă. Şi unul serios, dealtfel. Îţi voi da o altă reţetă. Linişteşte creierul. Treaba este, draga mea, că în timp ce trupul îi este paralizat, creierul lucrează la o capacitate uimitoare.

Scurt metraj. 22 Iunie, 1941.
Naziştii invadează Uniunea Sovietică.
Primele bombardamente. Şiruri întregi de case în flăcări.
Şiruri întregi de refugiaţi pe stradă.
Cadre cu nemţi triumfători.

***

Ierusalim. Casa lui Rav Aşlag.
O cină simplă la familia Aşlag.
Cu toţii mănâncă în linişte.
Rav Aşlag se înalță deasupra tuturor în scaunul său înalt.

O bătaie în uşă, întrerupe cina liniştită.
Rivka se ridică şi răspunde.
Ofiţerul britanic care l-a eliberat pe Rav Aşlag stă în faţa uşii.
Rivka îi închide calea sfidătoare.

-Este foarte bolnav. - spune ea tensionată. A avut un atac de cord; abia începe să-şi revină. Nu ai dreptul să arestezi o persoană bolnavă.
-Nu-ţi fă griji, sunt aici din alt motiv.

Rav Aşlag se apropie încet şi stă în spatele lui Rivka.
Ofiţerul îi înmânează o scrisoare.

-Am o scrisoare pentru dumneavoastră, domnule Aşlag. Vărul meu este şef de cart pe un vas britanic. Un marinar german i-a dat asta. El, la rândul său o avea de la un ofiţer din Varşovia. Se pare că a fost trimisă acum şase luni. Stătea la vărul meu, până am observat recent numele dumneavoastră pe ea.

Rav Aşlag deschide deîndată scrisoarea. Ochi săi zboară rapid deasupra primelor rânduri:

-„Dragă onorabile Rav, a cărui măreţie nu am fost în stare să o realizăm. Îţi scriem din adâncul durerii şi din goliciunea disperării."

***

Scurt metraj a ghetoului din Varşovia apare încet.
Schelete umane şchioapătă prin stradă.

-„Şi nu din cauza că este greu pentru noi – este greu pentru toată lumea acum – dar stăm vinovaţi în faţa ta şi în faţa oamenilor noştri. Ne-ai implorat să te ascultăm, dar eram surzi şi plini de ură şi mândrie."

Ochii necăjiţi ai rabinilor costelivi se uită direct spre noi.

-„Te-am gonit, te-am blestemat. Eram orbiţi de furie. Şi iată-ne închişi în ghetou, oropsiţi şi cu demnitatea umană răpită. Toţi cei dragi nouă sunt aici: copiii noştri, neamurile noastre, toţi evreii din Polonia. Şi toate acestea se întâmplă, din cauza unui grup de criminali mândri... noi. Ai avut dreptate. Responsabilitatea a ceea ce în mod cert se va întâmpla oamenilor noştri, ne aparţine de drept. Este un sentiment greu de suportat.

Rav Aşlag stă încă în uşă.
În faţa lui, ofiţerul britanic este tăcut.
Rav Aşlag este absorbit de scrisoare, orb la totul din jur.

Scurt metrajul apare din nou.
Cadavrele se iau în masă de pe străzile ghetoului cu lopeţile şi se încarcă în căruţe de lemn.

-„Ştim bine toţi, că nu vom părăsi acest loc vii. Dacă te-am fi ascultat atunci! Dacă..."

Brusc apare faţa Rabinului Feldman.
Este calm, dar arată extrem de obosit.

-„Rabinul Feldman a murit ieri. Ne-a rugat să-ţi transmitem marea lui dragoste şi admiraţie."

Rabinul Feldman zâmbeşte.

-„Şmuel, dascălul, a fost ucis încercând să protejeze un băiat de zece ani, care era bătut în faţa tuturor."

Şmuel, dascălul, radiază spre Rav Aşlag.
Veşnica lui răzbunare, îi zâmbeşte acum.

-„Rabinul Zilber a murit de epuizare."

Rabinul Zilber îşi ridică cu greu capul.

-„Birjarul roşcat ne-a povestit de când v-aţi întâlnit. A fost împuşcat când a încercat să evadeze din ghetou, că să viziteze mormântul fiului său."

Birjarul îi face cu mâna lui Rav Aşlag.

-„Jalea învăluie totul. Se pare că ghetoul va fi anihilat în curând."

***

Rav Aşlag rămâne nemişcat.
Rivka se apropie şi trage cu coada ochiului la scrisoare.
Ochii i se umezesc instantaneu.
Privirea i se opreşte asupra ultimelor câteva rânduri:

-„Nu înceta cu încercările tale de a ne deschide ochii, măreţe Rav Aşlag. Adu-ne spre unitate, fă-ne să ne iubim unul pe altul. Poate atunci, Creatorul ne va îmbrăţişa, pe noi fraţii tăi, care nu ţi-au putut auzi avertizmentele."

***

Polonia. Scurt metraj.
Distrugerea ghetoului din Varşovia.
Vagoane de marfar trase lângă zidul ghetoului.
Soldaţi nazişti îmbrâncesc oamenii în sus, pe rampe.

***

Mâna lui Rav Aşlag, ţinând scrisoarea, cade în jos.

-S-au dus cu toţii? – întreabă Rivka.
-Nu, -aude ea vocea lui Rav Aşlag raspunzându-i.
-Ai ştiut că se va ajunge la asta?

Dintr-o dată observă ea, că lui îi tremură mâna.

-Ai făcut tot ce ai putut, - spune ea în grabă.

Se uită în ochii soţului ei şi vede agonia crescând în ei. Ea continuă în grabă:

-Îmi aduc aminte cum le-ai cerut să plece. Îmi aduc aminte! I-ai avertizat!
-Da, - spune el tăcut.
-Le-ai explicat totul!
-Nu totul. Am dat greş în a le explica. După cum vezi, ei au rămas.
-Nu te poţi învinui pentru asta Yehuda! (Ea încearcă să se uite în ochii lui, dar el o evită). Ai avut un atac de cord! Mă ai pe mine, familia ta, studenţii tăi, şi restul lumii! Lumea care încă te mai poate auzi... Yehuda?!

Este tăcut.
În tot acest timp, ofiţerul britanic a stat acolo.
Nu înţelege nici un cuvânt în idiş. (Idiş este o limba vorbită de evreii Aşchenazi din Estul Europei. Este un amestec al dialectelor germane, cu ebraică, aramaică, limbi slave şi de limbi latine). Dar aşteaptă cu răbdare.
Copiii privesc în linişte din camera de servit masa.
Rivka mângâie mâna soţului ei.

-Linişteşte-te Yehuda, linişteşte-te, - şopteşte ea.

Mâna lui se opreşte din tremurat.

-Scuzaţi-mă domnule Aşlag, - rupe într-un final ofiţerul tăcerea. – trebuie să plec, dar înainte de a pleca, aş putea cumpăra câteva din cărţile dumneavoastră şi articolele despre Cabala?

Rav Aşlag îşi ridică privirea către el, dar nu-l poate auzi.

-Dar desigur! - exclamă Rivka. Se întoarce spre soţul ei: Vezi?! – Te rog intră, - îl conduce pe ofiţer spre rafturile cu cărţi. – Ai totul aici – cărţi, articole. Sunt foarte ieftine!

Ofiţerul înalţă cartea pe care a publicat-o Aaron şi o răsfoieşte câteva minute, înainte de a spune:

-Iau totul! Tot ce aveţi.

***

Ierusalim. Noapte. Clasă.
Rav Aşlag este învelit într-o pătură de lână.
Este încă slăbit, dar cu toate astea, conduce lecţia.

Rav Aşlag: Există o parabolă despre un grup de prieteni mergând prin deşert, înfometaţi şi însetaţi.

***

Scurt metraj nazist.
Oamenii sunt târâţi în stradă, îmbrânciţi şi bătuţi.
Sunt urcaţi cu forţa în marfare.

Vocea lui Rav Aşlag: Şi iată că unul dintre ei a găsit o aşezare plină cu mâncare şi apă. Îşi aduce aminte de fraţii săi nenorocoşi şi începe să-i cheme, suflând în corn, sperând că prietenii lui, înfometaţi şi disperaţi îi vor auzi vocea şi vor veni spre acel generos loc.

Rav Aşlag tresare de durere.
Îşi strânge pătură mai tare şi îşi întoarce capul spre fereastră.
Întâlneşte ochii adânciţi ai copiilor din ghetou.

Vocea lui Rav Aşlag: Această carte este o comoară, pe care lumea o va descoperi. Cartea Zohar ne va satisface sufletele cu un nectar dăruitor de viaţă şi pace.

Rav Aşlag îşi închide ochii.

Vocea lui Zyama: Rudele ne sunt măcelărite acolo, iar noi povestim despre cărţi. Nimeni nu ne va înţelege vreodată.

Studenţii se întorc şi-l privesc.
Şi Rav Aşlag îl priveşte.

Rav Aşlag: Această carte deţine salvarea întregii rase umane, Zyama. (Vorbind liniştit şi calm). Soluţia nu se află nici în decizii politice, nici în armate mai puternice, sau acte de eroism. Se află aici, în această carte. (Mâna sa se odihneşte pe carte). În ea se află Lumina dragostei. O deschizi, iar dacă intenţiile tale sunt pure, atragi această dragoste în lume. Şi începe să curgă în afară prin tine, iar tu schimbi totul.

Zyama (*plângând*): Te cred, dar este greu... pentru că ştiu că nu-mi voi mai vedea mama şi surorile vreodată.

Rav Aşlag: Trupul tău resimte greutăţile. Te înţeleg, Zyama. Nu poate simţi trupurile celor iubiţi şi aceasta doare. Dar încearcă să străpungi înspre suflet, iar atunci vei simţi o lume diferită. Sufletele sunt nemuritoare. Ele sunt fericite, deoarece ele sunt de nedespărţit de ele însele şi de Creator. Cartea Zohar scrie despre asta. A sosit timpul să dezvăluim asta tuturor.

Zyama: Ştiu că tu o vei face; bătrânul Baruch mi-a povestit asta.

***

Camera lui Rav Aşlag.
Scrie.
Şiruri de medicamente sunt aliniate pe masă.
Cartea Zohar stă deschisă în faţa sa.
O rază de lumină ţâşneşte din paginile cărţii, întâlneşte tavanul şi desenează cercuri mari concentrice pe el.

Vocea lui Rav Aşlag: Luaţi aminte, fraţii mei de sânge, că esenţa înţelepciunii Cabala este ştiinţa ce ne arată cum dragostea se coboară din înalturile raiului, în jos spre existenţa noastră umilă.

Rav Aşlag urmăreşte raza de lumină sus pe tavan.
Se vede mergând prin străzile goale ale Varşoviei.
Se uită prin geamurile sparte la furtuni de zăpadă, făcute din penele pernelor rupte.
O gheată de copil se odihneşte în lateralul pragului unei uşi.

O carte de rugăciuni stă ruptă în noroi.
Poate simţi tot ceea ce se întâmplă acolo.

Vocea lui Rav Aşlag: Şi trebuie să căutăm toate mijloacele posibile pentru a ne salva. Şi vom găsi unul singur.

Rav Aşlag se plimbă prin groaznicul scurt metraj al războiului.
Vede tot.

Vocea lui Rav Aşlag: Cartea Zohar conţine toate legile vieţii, toată fericirea destinată acestei lumi.

***

Ierusalim. Cameră.
Rav Aşlag scrie, apoi citeşte cu voce tare ceea ce a scris:

-„Nu mă mai pot abţine. M-am hotărât să deschid în faţă voastră Cartea Zohar, să înlătur încuietorile care au încercuit-o de-a lungul secolelelor, astfel că studiind-o să atrageţi Lumina în această lume. Misterul vechi de secole cu privire la Zohar a fost acuma descuiat."

Uşa se deschide şi Rivka intră în cameră.
Este îngrijorată.

Rivka: Naziştii bombardează Jaffa.
Rav Aşlag: Plecăm spre Jaffa.
Rivka: Nu ai auzit ce am spus? Naziştii bombardează Jaffa şi Tel Aviv.
Rav Aşlag: Nu, tu eşti aia care nu a auzit – împachetează-ţi lucrurile, mergem la Jaffa.

***

Jaffa. Se aud explozii.
Câteva dintre case ard.
Cad bombe în mare, ridicând coloane mari de apă.
Când s-a aşezat apa, îl vedem pe Rav Aşlag lipăind cu picioarele prin apa mică, iar apoi începând să înoate.

Mişcările sale sunt puternice, iar în câteva momente se află în larg.
Rivka stă pe ţărm, apărându-şi ochii cu palma de sclipirea soarelui, privindu-şi intens soţul.

Vede brusc un mic punct la orizont.
Punctul începe să crească, până când devine un avion.
Rivka începe să urle şi să fugă în sus şi în jos pe plaje, agitându-şi mâinile.

Rav Aşlag prinde viteză.
Alunecă prin valuri, asemenea unei torpile.
Privind în sus, vede un avion de luptă la capătul unei ascensiuni verticale, cu aripile împodobite cu cruci negre.

Avionul se pregăteşte să-l atace pe omul singuratic din apă.

Rivka (*ţipă*): Yehuda-a-a!

Rav Aşlag se întoarce pe spate.
Pluteşte pe apă, cu mâinile întinse.
Messerschmidtul începe să o ia în jos spre apă.

Rivka (*ţipă*): Yehuda-a-a! Nu-u-u-u!

Rav Aşlag priveşte calm în sus spre avionul care se apropie.
Îl poate vedea pe pilot.
Pilotul strânge manşonul manetei.
Ţinteşte.
Capul lui Rav Aşlag se află în ţintă.
Ochii lui Rav Aşlag îl privesc direct.
Ochii pilotului.
Ochii lui Rav Aşlag.
Din nou ochii pilotului...
Dintr-o dată, avionul face un viraj brusc şi începe să urce, cu motoarele vuind. Dispare încetul cu încetul la orizont.
Rav Aşlag pluteşte pe apă, cu braţele larg deschise.
Rivka stă pe nisip, epuizată de atâta ţipat.

Avionul dispare.
Se aşterne tăcerea.
Auzim valurile izbindu-se de ţărm, apoi întorcându-se din nou în mare.
Rav Aşlag înoată înapoi cu mişcări regulate.
Iese din apă, pe plaja cu nisip.
Rivka îl acoperă cu un prosop şi-l priveşte în ochi.
El se îmbracă rapid şi pleacă, ca și cum ea nu s-ar afla acolo.
Ea se grăbeşte să-l prindă din urmă.

Rav Aşlag: Putem pleca acasă. Nu se vor mai întoarce.

***

Ierusalim. Noapte. Casa lui Rav Aşlag.
Străbate lumina afară prin fereastra camerei lui Rav Aşlag.
Vedem profilul lui Rav Aşlag scriind.

Rivka stă în afara camerei, ţinând o tavă cu o ceaşcă de cafea şi o felie de pâine de secară.
Bate încet la uşă.
Nici un răspuns.
Ascultă şi aude ceva ce pare a suna ca o lovitură înăbuşită de rachetă.
Aşează rapid tava pe podea şi fuge afară din casă.
Stă în faţa casei şi se uită la fereastra luminată.
Lumina care emană din ea, se ridică în sus, trasând o traiectorie strălucitoare pe cerul nopţii.
În interiorul camerei îl vedem pe Rav Aşlag umblând.

***

Camera. Rav Aşlag se apleacă asupra cărţii.
Citeşte câteva rânduri din Zohar.
Apoi se îndreaptă şi se apropie de fereastră.
De la ferestră se repede spre perete.
De la perete înapoi spre fereastră şi din nou se aşează.
Din nou citeşte un rând sau două.
Se ridică şi repetă acelaşi tipar ciudat din nou şi din nou prin noapte.

***

Clasă. Studenţii lui Rav Aşlag stau în faţa lui, în timp ce el citeşte:

-„M-ai ales pe mine ca să aduc Lumina în această lume goală şi ai plasat străjeri, în drum spre Tine.”

***

Un fulger de lumină.
Latura unui munte, cu o râpă adâncă traversând-o.
Rav Aşlag intră în crăpătura adîncă.
Lumina difuza se vede în depărtare.
Face doar câţiva paşi, când o siluetă întunecată îi taie calea.
Îi blochează calea, la doar câteva sute de paşi de Rav Aşlag.
Nu putem vedea chipul siluetei.

-„Şi ai spus,” - auzim vocea lui Rav Aşlag – „du-te! Şi m-am dus.”

Omul în negru (Omul în negru: enorme dorinţe egoiste care apar cu o clipă înainte de dobândirea gradelor superioare spirituale. Lupta cu ele este ultimul test, înainte de a intra în Oraşul Alb) începe să fugă înspre Rav Aşlag.

-„Şi ai spus: ‚Dacă îi poţi îndura, vei dezvălui Lumina lumii. Iar dacă dai greş, o aripă de corb va întuneca lumea.’”

Rav Aşlag stă nemişcat.
Omul negru se apropie rapid.

***

Clasă.
Studenţii îl privesc pe Rav Aşlag.
Este tăcut, dar îi auzim sunetul vocii:

-Este totul în interiorul tău. Omul negru sunt gândurile tale pentru tine însuţi. Omul alb sunt gândurile tale pentru ceilalţi. Trebuie să se ciocnească.

Crăpătura întunecată.
Omul negru se ciocneşte de Rav Aşlag.

-Ţineţi-vă de cel alb!

Trupul lui Rav Aşlag se cutremură de la lovitură.

-Şi veţi reuşi să treceţi!

Ţipă.

***

Ierusalim. Clasă.
Cu toţii privesc înspre Rav Aşlag.

-Ţineţi-vă-ă-ă-ă-a b-i-i-i-n-e-e! – urlă el.

Din nou şi din nou, masa neagră se aruncă în Rav Aşlag.
Vocea lui Rav Aşlag:

-Ţineţi-vă-ă-ă-ă-ă!

Clasă.

-Ţineţi-vă-ă-ă-ă-ă! – cu toţii ca un ecou.

***

Figura neagră îl dă jos pe Rav Aşlag din picioare.
Dar sare imediat înapoi pe picioare.
Făptura neagră ricoşează înapoi şi se retrage.
Se opreşte, îşi lasă capul în jos, iar capul se transformă într-o carapace neagră.

Ţipătul lui Rav Aşlag: Ţineţi-vă-ă-ă bine!

***

POST

F ISRAEL IS BORN

Proclamation by Head Of Government

U.S. RECOGNIZES JEWISH STATE

Egyptian Air Force Spitfires Bomb Tel Aviv; One Shot Down

Special Assembly Adjourns

2 Villages Taken in Road Battle

Ierusalim. Clasă.

Rav Aşlag: Nu daţi drumul!
Cu toţii împreună: Nu daţi drumul!

Mâinile lui Rav Aşlag strâng cu înverşunare masa.
Încheieturile îi sunt albe.

***

În interiorul crăpăturii.
Carapacea neagră se năpusteşte asupra lui Rav Aşlag, cu o coadă de foc în urma ei.
Distanţa între ei se diminuează rapid.

***

Ierusalim. Clasă.

Rav Aşlag vorbeşte dintr-o dată cu o voce senină: Să ataci înseamnă să te ataci pe tine însăţi. Dacă putem veni acum spre o singură intenţie unificată – la un singur gând, de a iubi precum iubeşte El, de a dărui precum dăruieşte El, din plin, nelăsându-ne nimic de făcut – vom izbuti. Trebuie să ne luăm un angajament simplu – să păstrăm acest gând în interiorul nostru. Să-l ţinem!

***

Carapacea explodează în Rav Aşlag, catapultându-l în aer, dar el zboară înapoi.
Aterizează pe picioare.
Se cutremură, dar nu cade.

Omul negru ricoşează în perete şi se dezintegrează în zece umbre.
Un moment mai târziu, se dizolvă în aer.
Ochii lui Rav Aşlag disting din nou Lumina şi începe să meargă spre ea.

***

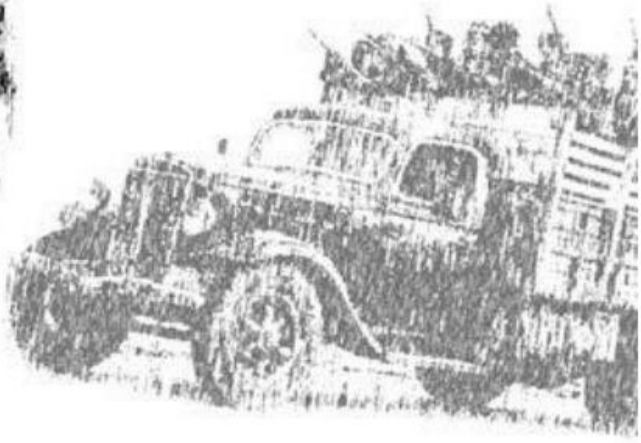

Ierusalim.
Casa lui Rav Aşlag.
O masă lungă încărcată cu mâncare şi o sticlă mare de votcă, stau diagonal de-a lungul sufrageriei.
Rav Aşlag şade la mijlocul mesei.
Studenţii săi îl înconjoară.
Camera este plină de oaspeţi.

Auzim pe cineva şoptind: Unde au găsit aşa de multă mâncare?
Şoapta altcuiva răspunde: Am auzit că au vândut tot ce au avut.
Şoapta (*în batjocură*): Ce au avut?
Un răspuns: Au avut un Zohar din secolul şaptesprezece.
Şoapta (*surprinsă*): Şi au vândut-o?!
Rav Aşlag: În noaptea aceasta am finalizat primul volum al comentariilor asupra Cărţii Zohar. (Uitându-se în jur). Creatorul mi-a dat voie să o fac. Iar asta poate însemna un singur lucru – că Lumina începe în sfârşit să coboare în lumea aceasta, pentru prima dată în ultimele secole.

Rav Aşlag se ridică şi-şi ridică paharul umplut până în buză cu vin.

Rav Aşlag: În faţa noastră sunt o sută douăzeci şi cinci de grade ale măreţei cărţi a Luminii, pe care le putem urca doar împreună! LeHaim! (LeHaim se spune, conform tradiţiei ebraice, când închini un pahar şi înseamnă „pentru viaţă").
Cu toţii: LeHaim!
Rav Aşlag: Astăzi sărbătorim marea sărbătoare a victoriei! Purim! (Purim este o sărbătoare ebraică simbolizând încercarea lui Haman, consilierul persan al regelui Xerxes, de a-i elimina pe evrei. În spiritualitate simbolizează descotorosirea completă de ego, corectarea finală).
Vocea: Onorabile Rav Aşlag, Purim este pe paisprezece ale lunii Adar, iar astăzi este 27 ale lunii Şvat. (Adar este luna a şasea a calendarului ebraic, iar Şvat a cincea).

Rav Aşlag: O începem mai devreme, onorabile Rabin Druker. LeHaim!

Rav Aşlag soarbe din pahar.

Vocea Rabinului Druker: Onorate Rav Aşlag, în noaptea aceasta ai finalizat primul volum. (Îşi drege vocea). Hmm... şi în noaptea aceasta, naziştii au capitulat la Stalingrad. Este asta o coincidenţă?
Rav Aşlag: Doar o coincidenţă, Rabine Druker. LeHaim!
Cu toţii: LeHaim! LeHaim la Baal HaSulam. (Baal HaSulam – stăpânul treptelor – este porecla lui Rav Yehuda Aşlag după comentariul Sulam – scară – la Cartea Zohar).
Şimon: Te numim Baal HaSulam de acum încolo?

***

Scurt metraj.
Campanii militare în Europa.
Retrageri succesive ale armatei nemţeşti.
Încercări de a-l asasina pe Hitler.
Americanii deschid un al doilea front.

Scurt metraj.
Crematoriul fumegând de la Auschwitz-Birkenau.
Evrei epuizaţi şi palizi, în spatele sârmei ghimpate, cu ochii lipsiţi de speranţă sau viaţă.
Lumina palidă, aşternându-se asupra rândurilor lungi de barăci negre.
Soldaţi pe turnuri de pază; gărzi patrulând.

Umbra unui bărbat cu o pălărie înaltă de blană, se mişcă de-a lungul gardului cu sârmă ghimpată.
Baal HaSulam intră în lagăr.
Două gărzi, cu un câine, merg înspre el.
Câinele începe să mârâie, apoi să latre violent.
Gărzile, în orice caz, nu reuşesc să vadă nimic.

***

Ierusalim. Clasă.

Baal HaSulam: Rabinul Yochanan a spus, „Când vezi o generaţie asupra căreia problemele curg precum râurile dezlănţuite, aşteaptă-l pe Mesia."
Zyama: Unde este? Dacă este adevărat ce spui, atunci el trebuie să fie deja aici!
Baal HaSulam: Cum ţi-l imaginezi pe Mesia, Zyama?
Zyama: Este acel om, care ne poate uni pe toţi, altfel ce fel de Mesia este el?
Baal HaSulam: Crezi că Mesia este o fiinţă umană?
Zyama:Păi altfel cum?
Baal HaSulam: Poate este un fel de forţă?
Zyama: O forţă?
Baal HaSulam: Da, o forţă. O forţă care te scoate din lumea aceasta egoistă.
Zyama: Deci nu e o fiinţă umană?
Baal HaSulam: Şi ce zici dacă ar fi un stat de drept, care să fie înfiinţat după toată această suferinţă? Nu poate o ţară să fie Mesia?
Zyama: Dar nu există o astfel de ţară.
Baal HaSulam: Va fi format un astfel de stat. Se va ridica eventual... Dar merită el atâtea victime?
Zyama: Nu.
Baal HaSulam: Nu?
Zyama: Mă gândesc la mama mea şi la surori, la toţi cei care au fost ucişi. Nu mă pot abţine.
Baal HaSulam: Îl urăşti pe Creator?
Zyama (*după o pauză*): Sincer? Câteodată o fac.
Șimon (*sărind din scaunul lui ca ars*): Idiot mizerabil!
Baal HaSulam (*întrerupându-l*): Nu, este în regulă.
Șimon: Ce este în regulă?! Cum poate spune un student al tău, prietenul nostru, că-l urăşte pe Creator?!
Baal HaSulam: Orice despre Creator este mai bun decât indiferenţa.
Zyama: Chiar dacă-l urăsc?

Baal HaSulam: Eşti în dialog cu El. Îl acuzi, asta înseamnă că ai înţeles deja că totul vine de la El, ambele, şi fericirea şi problemele. Mesia este forţa care-ţi poate dezvălui singurul şi unicul adevăr – că ceea ce numim probleme, nu poate veni de la El. Tot ceea ce vine de la el, este dragoste şi bunăvoinţă, iar restul vine de la tine, de la egoul tău meschin. Şi trebuie să te descurci cu el, aşa cum o facem toţi.

***

Dintr-o dată dispare clasa.
Capătul râpei se apropie.
Lumina este în sfârşit aici.
Brusc o umbră neagră (Umbra neagră sunt ultimele dorinţe ale omului, canalizate spre sine. Ele fac un ultim efort de a-l îndepărta pe om de la a obţine spiritualitatea, urmărind ca cineva să-şi dorească cu atât mai mult revelaţia. Ulterior se află că aceste umbre sunt acţiuni ale Creatorului, care respinge o persoană, dar simultan o trage către El) o rupe la fugă în faţa Luminii, apoi o alta, şi alta, şi multe altele. Umbrele se strâng lângă Baal HaSulam.

***

Ierusalim. Clasă.

Baal HaSulam (*urlă răguşit*): Ţineţi-vă-ă-ă-ă!
Cu toţii: Ţineţi-vă-ă-ă-ă!
Baal HaSulam: Ţineţi-vă-ă-ă-ă!
Cu toţii: Ţineţi-vă-ă-ă-ă!

***

În interiorul râpei.
O izbitură în faţă, îl dă pe Baal HaSulam jos.
Îşi ridică mâna pentru a bara loviturile, dar este lovit din nou.
Umbrele coboară la el.
Punctul alb din faţă, devine neclar.

-Ţineţi-vă-ă-ă-ă-ă! Vocea îi devine mai slabă.

Brusc una dintre umbre este smulsă înapoi, apoi o alta, şi alta. O forţă precisă îl ridică pe Baal HaSulam de pe jos şi se regăseşte îmbrăţişat de Baruch şi Haim.
Şi Șimon şi Zyama fug înspre ei.

Subit se desprinde o bucată mare de stancă de pe vârful dealului şi aterizează în calea lor.

***

Scurt metraj.
Bătălii în Berlin.
Ultimele zile ale războiului.

***

Ierusalim, casa lui Rav Aşlag.
O masă festivă gălăgioasă.
Studenţii lui Rav Aşlag se zbenguie pe un dans hasidic.

Rabinul Druker (*dreganduși vocea peste zgomotul de muzică şi cântat*): Hmm... Vă pot întreba ceva onorabile Rav Aşlag?
Baal Ha Sulam: Vă rog, Rabine Druker.
Rabinul Druker: Ai terminat un nou volum în noaptea aceasta, onorabile Rav Aşlag. (zgomotul se liniștește, cu toţii ascultă) Iar în noaptea aceasta au spus că acest teribil război a luat sfârşit. (Pauză). Este o coincidenţă?
Baal HaSulam: M-ai mai întrebat o dată asta şi înainte, Rabine Druker şi ţi-am răspuns.
Rabinul Druker: Am aşteptat exact momentul la care ai terminat de scris. În clipa în care ai pus ultimul punct. Am rugat-o pe fiica ta Bet Șeva să ţină minte ora exactă. S-a întâmplat să fie exact momentul în care Germania Nazistă a semnat Protocolul de Capitulare. Hmm... coincidenţă?

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui Rav Aşlag.
Cu toţii aşteaptă.
Rav Aşlag se uită împrejur.

Baal HaSulam: Coincidenţă Rabine Druker, pur şi simplu o coincidenţă. Dar hai să bem pentru încheierea unui nou volum... şi pentru sfârşitul războiului. Şi să ţinem mereu minte, că nu este nimeni în afară de El. LeHaim!
Cu toţii: LeHaim!

***

Berlin. Bunkerul lui Hitler. Haos.
Ofiţeri fug pe coridoare.
Uni dintre ei, ard documente pe podea.
Unul dintre ofiţeri stă cu faţa în jos pe podea într-o baltă de sânge.
Un ofiţer SS beat strigă obscenități, în timp ce se apasă de perete.

Baal HasSulam se plimbă de-a lungul coridorului.
Nimeni nu-l bagă în seama.
Trece pe lângă gărzile de securitate, deschide o ușă grea şi intră într-o hală mare.
Din spate vede un om lipsit de vlagă pe un scaun.
Doar mâna lui palidă se distinge clar, atârnând vlăguită pe covor.
Baal HaSulam se apropie de om.
Este Hitler.
Baal HaSulam priveşte în jos spre el.
Hitler îşi ridică mâna.
Buzele lui spun ceva în şoaptă, dar nici un sunet nu se desprinde de ele.
Ochii îi sunt obosiţi şi lipsiţi de viaţă.
Dintr-o dată începe să urle fără a scoate vreun sunet spre Baal HaSulam, spumă ieşindu-i pe gură.
Nici un sunet.

***

Scurt metraj. Războiul s-a sfârşit.
O paradă de victorie în Piaţa Roşie.
Soldaţi şi ofiţeri mărşăluiesc bătând pasul, în faţa tribunei în care stă Stalin şi guvernul său şi privesc.
Oameni aruncând drapele naziste pe pavajul umed.
Americanii îşi întâmpină eroii.
Francezii îi îmbrăţişează pe ai lor.

Copii mici purtând execrabilele uniforme în dungi de prizonieri ies din Auschwitz.
Arată numerele lor, tatuate pe antebraţele lor mici.
Delegaţiile militare fac turul lagărului.

***

Israel.
Baal HaSulam merge de-a lungul unui coridor lung.
Deschide o uşă şi intră într-un birou în care se află o singură masă şi trei scaune.
Ben-Gurion se ridică de la masa lui, ca să-l salute.
Este mic şi plin de viaţă, ca de obicei.

Ben-Gurion: Rav Aşlag, fără dubii, încă ţin minte conversaţia noastră. Mă gândesc des la ea.
Baal HaSulam: Suntem pe cale de a ne fonda statul nostru, ceea ce este şi motivul pentru care am cerut să ne întâlnim.
Ben-Gurion (*se aşează, şi-i oferă un scaun în faţa lui*): Kibuțul (Kibuț, în ebraică însemnând o adunare de persoane similare, este o comunitate colectivă în Israel. Kibuţurile au început ca şi comunităţi utopice, o combinaţie între socialism şi zionism. În ziua de astăzi, majoritatea kibuțurilor au fost privatizate şi au renunţat la multe proprietăţi socialiste din modul de viaţă.) este prototipul statului nostru viitor.

Baal HaSulam: Trebuie să faci doar o modificare.

Ben-Gurion:Ai vorbit despre unitate; kibuțul e unitate. Ai vorbit despre egalitate; aceasta este fundamentul kibuțului. Ai vorbit despre dragoste, iar ei trăiesc după principiul „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi."

***

Biroul lui Ben Gurion.

Baal HaSulam: Kibuţurile nu vor rezista! Egoiştii nu pot construi raiul pe pământ.
Ben-Gurion: Am suferit aşa de mult, încât este natural pentru noi, să devenim egali.
Baal HaSulam: Dragă domnule Ben-Gurion, trebuie să adaugi un singur lucru la conceptul de kibuț – forța superioară. Atunci totul va fi în regulă.
Ben-Gurion: După un astfel de război, nu-i vei convinge să facă un astfel de amendament. Te vor trimite pe tine şi pe forţa superioară la dracu. Şi-au pierdut pe cei iubiţi, rudele, copiii, părinţii. Despre ce vorbeşti?!
Baal HaSulam: ÎI cunosc, sunt pregătit să le explic, să clarific... să predau înţelepciunea Cabala. Vor înţelege totul.
Ben-Gurion: Eşti naiv.
Baal HaSulam: Nu eu sunt cel naiv.
Ben-Gurion: Totuşi, vom construi aici un stat evreiesc.
Baal HaSulam: Pentru întrega lume.
Ben-Gurion: Pentru evreii persecutaţi de întreaga lume.
Baal HaSulam: Pentru evrei, ca să aducă ştiinţa despre Legea Supremă a Dragostei, către întreaga lume.
Ben-Gurion: Asta este ceea ce numeşti Creator.
Baal HaSulam: Asta este Creatorul.
Ben-Gurion (*face o pauză, priveşte spre Rav Aşlag*): Cineva e pe drum spre mine acum. Este un vechi prieten al meu, care a trecut prin iadul holocaustului. Nu-ţi poţi imagina ce i-au făcut. Era aşa de plin de viaţă, aşa de aprins, dar nu mai este... Dragă Rav Aşlag, te rog

nu-l încărca cu Legea Supremă a Dragostei. Oamenii care au trecut prin aceste orori, sunt cu toţii foarte supăraţi. Te vor sfâşia, bucată cu bucată.
Baal HaSulam: În trei ani de acuma încolo, când vei deveni conducătorul cosiliului popular şi mai târziu prim ministru, va trebui să suporţi întreaga responsabilitate.
Ben-Gurion: Deci, tu şti deja când va fi înfiinţat statul?
Baal HaSulam: Încearcă să asculţi – acest stat poate exista pe legi spirituale şi doar pe legi spirituale!

O bătaie fermă în uşă.

Ben-Gurion: El este. Punctual ca de obicei. (Către Baal HaSulam) Te-am prevenit. (Mai tare către uşă) Intră.

Uşa se deschide şi un om de speriat, costeliv, intră în cameră.
Este foarte liniştit, încovoiat, ochii îi sunt obosiţi, zâmbetul forţat.
Îl salută pe Ben-Gurion, se îmbrăţişează.
Ben-Gurion îl ajută să se aşeze.
Omul îşi întoarce încet capul spre Baal HaSulam.

Ben-Gurion:Ţi-l prezint pe Rav Aşlag, un mare idealist.

Bărbatul îl fixează pe Rav Aşlag şi brusc începe să se ridice.
Picioarele slăbite îl trădează, capul îi tremură, dar reuşeşte să spună:

-Yehu-u-uda!
Baal HaSulam: Yankele...
Yankel: Yehudale...

Baal HaSulam face un pas înspre el şi Yankele îi cade în braţe, agăţându-se de el. Le dă frâu liber lacrimilor.

Yankele (*plângând*): Iubitul meu Yehuda, dacă ai şti de câte ori m-am gândit la tine acolo, de câte ori te-am implorat să vii la mine, să-mi explici viaţa mea mie. Dacă ai şti tu, fratele meu iubit!

Ben-Gurion priveşte scena, nevenindu-i să creadă.

Ben-Gurion: Se pare că vă cunoaşteţi...
Baal HaSulam: Ne cunoaştem de foarte mult timp.

Biroul lui Ben-Gurion.
O oră mai târziu.
Yankele şade într-un scaun.
Îi ţine mâinile lui Baal HaSulam în ale sale.
Ben-Gurion stă alături de ei.

Yankele: Şi după, a urmat ghetoul şi întreaga oroare din jurul lui. După care a urmat Auschwitz, unde încărcam trupurile fraţilor şi surorilor mele în crematorii, iar după aceea a urmat moartea mea.
Ben-Gurion: Cu siguranţă nu ai murit.
Yankele: Ba da, am făcut-o.
Ben-Gurion: La figurat vorbind?
Yankele: Stai de vorbă cu un om mort acuma.
Ben-Gurion: Vino atunci, te vom reînvia! (Îl bate pe Yankele pe umeri). Sunt multe de făcut prietene!

Yankele nu-i dă atenţie.
Îl priveşte pe Baal HaSulam.

Yankele: Lasă-mă să-ţi povestesc cum mi-am dat seama că sunt de mult mort. Era după a doua încercare a mea de evadare. M-au bătut bine şi m-au aruncat în pielea goală într-o celulă. Avea podeaua din ciment şi nici măcar suficient loc de a sta în picioare. M-am rugat să mor, dar moartea nu venea. De mai multe ori mi-am pierdut şi recăpătat cunoştiinţa, de fiecare dată pentru a mă reîntoarce la acelaşi coşmar şi la dorinţa de a muri. Nu-mi aduc aminte cât timp a trecut. M-am trezit în această îngrozitoare cameră a morţii, când brusc am simţit căldură. Era de parcă cineva aruncase o pătură călduroasă peste mine. Nu voi uita niciodată această senzaţie. Am crezut că-mi voi pierde minţile. Am fost dintotdeauna o fire logică şi am crezut doar ce am putut atinge cu propriile mele mâini. Şi aici eram... căutând în jur, sursa căldurii.

Baal HaSulam îl priveşte calm.
Yankele îl prinde ferm de mână.

Yankele: Şi am găsit-o. Am simţit o minusculă rază de lumină penetrându-mi celula printr-o deschidere mică din tavan.
Ben-Gurion: Ai spus că se întâmpla noaptea.
Yankele: Era noapte, dar lumina venea de departe.
Ben-Gurion: Yankele...
Yankele (*ridicându-şi mâna, şi oprindu-l, adresându-i-se lui Baal HaSulam*): Dar asta nu e important. Ce este important este că am simţit. Am simţit... dragoste. (Suspină). Da, da, acest sentiment a stârnit valuri de emoţii în mine. Cum pot explica? Cum pot descrie acest sentiment de dragoste nelimitată, perfecţiune absolută, siguranţă deplină şi plăcere infinită? Ce am simţit în celulă a fost real! Îmi aduc perfect aminte de fiecare clipă. Am înţeles un singur lucru – că venea de la acea aproape imperceptibilă iluminaţie care lumina prin fereastra mea. Niciodată nu am simţit ceva apropiat. (Îşi caută cuvinte). Am simţit că sunt viu! (Repezindu-se de teamă de a nu fi întrerupt şi de a nu reuşi să spună ceva). Şi m-am gândit că a meritat... că cu siguranţă a meritat să trec prin toată suferinţa din lume, doar ca să experimentez aşa ceva, chiar dacă o singură dată.

Linişte în cameră.
Nimeni nu vrea să deranjeze liniştea.

Ben-Gurion: Şi ce s-a întâmplat apoi?
Yankele: Apoi a dispărut totul.
Ben-Gurion: Şi erai înapoi în celulă în aceeaşi viață.
Yankele (*către Baal HaSulam*): M-am gândit deîndată la tine. Ai fost întotdeauna acolo, dar din momentul ăsta am început să vorbesc cu tine, ca și cum ai fi fost într-adevăr acolo, lângă mine.
Baal HaSulam: Este un lucru foarte rar, ceea ce ai simţit tu, dar se întâmplă. Anumite persoane experimentează asta după mari

suferinţe inumane. În schimbul suferinţei, Creatorul le permite să deguste gradul iniţial al lumii spirituale.
Ben-Gurion: Şi pentru aceasta o persoană trebuie să treacă prin acest iad?
Baal HaSulam: Nu, nu trebuie. Nu trebuie! Tot ceea ce trebuie să faci, este să alegi calea Luminii în locul căii suferinţei. Iar aceasta este exact ceea ce-ţi propun ţie acum. Dar tu nu mă vei asculta. Poţi atinge un stadiu de fericire eternă, fără a trece înainte prin chin. Se poate întâmpla acuma, în viaţa aceasta. Dar tu nu mă vei asculta!
Ben-Gurion: Eu?
Baal HaSulam: Eşti conducătorul viitorului stat Israel. Ascultă-mă, alege calea luminii, şi totul va lua o întorsătură diferită.
Ben-Gurion: Dar sună aşa de iluzoriu.
Baal HaSulam: Este singura lege pe care trebuie să o onorezi. Trebuie să te ridici deasupra aceleiaşi logici care a adus lumea unde este acum, să te ridici deasupra calculațiilor focalizate pe sine pe care lumea le făcea înainte de război. Unde suntem acum? Să transcenzi tot ceea ce pare astăzi ireal şi să spui, „voi construi un stat bazat pe legi spirituale." Israel nu poate fi ca restul lumii. Nu putem pur şi simplu exista aici fără rost. Israel este statul Creatorului.
Ben-Gurion: Şi ce se ascunde în spatele acestor cuvinte?
Baal HaSulam: Un singur lucru: să trăieşti după legea, „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însăţi." Nu de dragul de a avea o viaţă bună, dar pentru intenţia de a dezvălui Creatorul şi doar în acest scop!
Ben-Gurion: Şi şti cum să trăieşti conform acestei legi?
Baal HaSulam: Ştiu.

Ben-Gurion devine tăcut pentru un moment, apoi se ridică şi întinde mâna lui Baal HaSulam.

Ben-Gurion: Mulţumesc, Rav Aşlag. Mai am multe de făcut astăzi. (Către Yankele). Te rog să rămâi. Mi-aşi dori să conduci proiectul kibuțurilor.

Baal HaSulam se ridică şi merge înspre uşă.

Yankele (*către Ben-Gurion*): Mă întorc imediat.

Iese afară după Baal HaSulam.

***

Un coridor îngust.
Yankele stă faţă în faţă aproape de Baal HaSulam.

Yankele: Nu se va mai reîntoarce, acest sentiment, aşa-i?
Baal HaSulam: Nu. Aşa un sentiment este dat unei persoane doar o singură dată. După aceea este în puterea ei să decidă.
Yankele: Vrei să vin cu tine?
Baal HaSulam: În astfel de cazuri nu întrebi, ori pleci, ori stai.
Yankele: Cred că te pot ajuta dacă mă ocup eu de kibuțuri. Trebuie să-mi reconstruiesc mai întâi puterea. Apoi voi veni.
Baal HaSulam: Prea bine.
Yankele: Eşti supărat pe mine?
Baal HaSulam: Nu există constrângere în spiritualitate, Yankele. O persoană îşi urmează inima. Inima ta este încă în lumea aceasta, în ciuda celor întâmplate. Nu o poţi ignora. Dar ai începutul unui mugur spiritual în tine. Îl ai. Vei veni.
Yankele: Da, voi veni.

Baal HaSulam îl îmbrăţişează, se întoarce şi pleacă de-a lungul coridorului spre ieşire.
Yankele îl urmăreşte cu privirea îndelungat.

***

Scurt metraj.
Consiliul Naţiunilor Unite dezbate instituirea statului Israel.

***

Israel. Tel Aviv.
Oamenii ascultă atenţi la radiourile lor.
Consiliul O.N.U. votează confirmarea Staului Israel.
Oamenii pe străzi, sunt adunaţi în jurul staţiilor publice de radio.
Anticipare tensionată.
O.N.U. decide în favoarea instituirii Statului Israel.
Un val de bucurie pe străzi.
Lacrimi de fericire pe feţele oamenilor.
Celebrări şi festivităţi încep pretutindeni în Israel.

***

Baal HaSulam ţine un cui mare şi ascuţit.
Începe să sculpteze cu el în mânerul cuţitului său kidus: „Statul Israel."
Se ridică şi admiră cuţitul din faţa sa, arătându-l copiilor săi şi elevilor, care stau la masă.
Foloseşte acest cuţit, ca să taie pâinea.

***

Ben-Gurion, înconjurat de prieteni şi gărzi de corp, merge de-a lungul unui coridor. Baal HaSulam se apropie de el. Ben-Gurion îşi ridică mâinile.

Ben-Gurion: Nu pot, nu te pot primi astăzi onorabile Rav Aşlag.

Baal HaSulam încearcă să se apropie, dar două gărzi tinere îl împing la perete.
Brusc, şi cu o agilitate surprinzătoare, Baal HaSulam îi împinge încrezător la o parte şi se îndreaptă înspre Ben-Gurion.
Gărzile stau presate de perete, fără a fi în stare să mişte.

Ben-Gurion: Este utopic, nu poţi vedea?
Baal HaSulam: Este utopic să încerci să creezi Statul Israel fără fundaţie spirituală.

Ben-Gurion: Vom introduce studiul obligatoriu al Torei în şcoli şi vom face Șabatul (Șabat – Sâmbătă – a şaptea zi a săptămânii, privită de la începutul creaţiei. În munca spirituală a unei persoane, Șabatul este senzaţia ascensiunii, a păcii vizavi de egoism, un sentiment al dragostei) o zi de odihnă.
Baal HaSulam: Nu despre asta vorbesc. Vorbesc despre scopul creerii statului.
Ben-Gurion: Scopul este de a servi ca şi casă pentru evrei.
Baal HaSulam: Scopul este pentru El de a fi casă Creatorului.
Ben-Gurion: Nu am timp să dezbat asta cu tine.
Baal HaSulam: Va curge şi mai mult sânge.
Ben-Gurion: Rav Așlag, vom declara independenţa statului evreu în 14 Mai. Punct.

Ben-Gurion continuă să meargă.
Gărzile sale nedumerite sunt eliberate de prinderile stranii de perete şi se grăbesc să-l prindă din urmă. Îşi întorc privirile către Baal HaSulam, care rămâne singur în coridor.

***

Noapte. Clasă.
Rav Așlag este înconjurat de studenţii săi.

Baal HaSulam:
În data de 14 Mai, va fi făcută declaraţia de suveranitate a Statului Israel.

***

Scurt metraj. 14 Mai 1948.
Ben-Gurion stă pe o scenă în interiorul unei săli supraaglomerate a muzeului din Tel Aviv. Ridică ciocănelul de judecător, face o pauză cu el în aer, după care îl izbeşte cu putere de suportul lui.

Ben-Gurion: Prin prezenta declarăm înfiinţarea unui stat evreiesc pe Ținutul Israel, care să fie cunoscut ca Statul Israel. Pe veci.

***

Lacrimi de bucurie pe feţele oamenilor.
Străzile sunt vii, cu steaguri, dans, muzică şi râsete.
Tânărul stat îşi sărbătoreşte naşterea.
Ziua se transformă în seară, seara în noapte.

***

Clasa lui Baal HaSulam.

Baal HaSulam:
Dar în aceeaşi noapte va izbucni războiul.

***

Noaptea de 14 Mai 1948.
Brusc veselia este întreruptă de focuri de artilerie.
Obuzuri explodând. Panică.
Războiul de independenţă al Statului Israel.

***

Clasă.

Baal HaSulam: Este scris în *Zohar*: „În acel timp, fii lui Ismael vor trezi naţiunile lumii pentru a se întruni în Ierusalim... şi vor face un pact între ele pentru a distruge Israelul... şi vor veni din şapte direcţii... şi va fi ora suferinţei lui Iacob..." (Este tăcut)
Zyama: Asta e tot? Altceva nu mai spune?
Baal HaSulam: „În orice caz, nu vor zdrobi casa lui Iacob, dar va fi salvat de ea."
Zyama: Deci nu ne vor învinge?
Baal HaSulam: Nu în acest război.

***

Scurt metraj al războiului.
Explozii au loc noaptea.

Vocea crainicului la radio: Tânărul nostru stat a fost atacat hain de şapte naţiuni care au făcut un pact criminal între ele.
Vocea lui Ben-Gurion: Nimic nu ne va rupe! (Sunetul este plin de bruiaje). Fiecare persoană în stare să poarte o armă...
Este suprapus de alte voci: Unde sunt armele tale?!
O voce urlând de la un transmiţător radio: Te înconjoară, Iţic, În spatele tău, în spatele tău!

***

Vocea lui Baal HaSulam: Va fi o lipsă acută de arme în primele zile ale conflictului. Dar o săptămâna mai târziu, Rusia şi Republica Cehă vor începe să expedieze arme şi muniţie.

***

Scurt metraj.
Vase încărcate cu arme, se apropie de ţărmurile Israelului.
Armele sunt descărcate în bărci.
Vedem soldaţi cu arme în braţele lor, fugind de-a lungul cîmpurilor de luptă.
Se cufundă în tranşee. Unii din ei se prăbuşesc loviţi de gloanţele inamice.

***

Ierusalim. Clasa lui Rav Aşlag.
Studenţii îl înconjoară pecum gărzile de corp, devorând fiecare cuvânt al său, în linişte.

Baal HaSulam: Întorsura va veni după douăzeci şi una de zile de lupte. După zece zile de lupte grele, vom captura oraşele Ramla şi Lod şi le vom uni cu Ierusalimul
Zyama: Aproape ai terminat de scris Cartea Luminii, acesta va aduce lumii eliberarea.

Baal HaSulam: Mai întâi va sosi întunericul. Nu poate fi evitat. Cu cât mai puternică lumina, cu atât mai mult întuneric dezvăluie. Lumea îl va descoperi pe Faraon. Dar vor vrea oamenii să evadeze regulilor lui?

***

Scurt metraj de la sfârşitul războiului.
Vehicule blindate intră în Ierusalim.
Israelienii străpung fortificările egiptene din Sinai.
Un steag Israelian este ridicat pe un catarg.
Este semnat tratatul de pace.

Vocea lui Baal HaSulam: Dacă nu mă ascultaţi astăzi, cincizeci de ani, de acuma încolo, veţi avea un stat ostenit de războaie, oamenii săi prădaţi de idealuri, împărţind un singur vis – să scape din acest loc, cât pot de repede.

***

O sală de conferinţe plină cu oameni.
Rav Aşlag stă pe scenă, în faţa publicului.

O voce din public: Ce tâmpenii! Cine l-a invitat?!
O altă voce din public: Sărbătorim victoria, nu înfrângerea!
Baal HaSulam: Scopul creerii statului nu este de a alcătui o ţară pentru evrei.

Huiduieli din public.

Baal HaSulam (*acoperind fluierăturile*): Scopul este să creem un stat care va trăi conform legilor spirituale superioare.
Voci: Unde erau legile tale spirituale când ardeam în Auschwitz?

Voci gălăgioase huiduind şi fluierând.

Baal HaSulam (*ignorând tumultul*): Evreii trebuie să vină mai întâi aici, în această ţară, apoi să aducă şi restul umanităţii aici.

Mai mulţi batjocorind şi fluierând:

-Daţi-l jos de pe scenă!
-Lumea nu există! Există doar Statul Suveran Israel!
-Vom construi o societate de egali, un paradis pentru evrei, de sine stătători, fără forţe superioare!

Publicul aplaudă sălbatic.
Baal HaSulam aşteaptă ca să se liniştească aplauzele.
Publicul se calmează.
Baal HaSulam priveşte deasupra publicului.

Baal HaSulam:
Nu veţi clădi un paradis aici! Nimeni nu are nevoie de un astfel de stat, nici voi, nici lumea. Creatorul nu sălăşluieşte în el.

Fluierături şi ţipete.
Brusc, Baal HaSulam se opreşte din vorbit, iar cu toţii se liniştesc.
Se uită departe în zare, deasupra capetelor oamenilor.
Câţiva dintre oamenii din primele rânduri, se uită împrejur, încercând să-i urmărească privirea, dar nu reuşesc.

O voce surprinsă din public: Deci, de ce te-ai oprit din vorbit, aşa dintr-o dată?

***

Un fulger de lumina.
Baal HaSulam iese afară din crăpătură, în Lumină.
Baruch şi Haim apar după el.

Baal HaSulam şopteşte: Ierusalim.

Baruch şi Haim radiază.
În spatele lor, Şimon şi Zyama apar din întunericul râpei.
Dintr-o dată se izbesc de un perete invizibil.
Zyama plânge şi începe imediat să lovească zidul. Sânge îi curge din mâini.

Șimon îl îmbrăţişează, oprindu-l.
Privesc în linişte cum prietenii lor se îndreaptă spre Oraşul Alb.

Vocea lui Șimon: Mergeţi! Vă vom păstra în gândurile noastre! Doar ajungeţi acolo!

Zyama plânge mocnit, apăsându-se pe Șimon.

Șimon:Păstrează-ţi gândurile la ei! Marii noştri fraţi!

Baal HaSulam conduce drumul înspre porţile larg deschise ale Oraşului Alb.

O voce din public: Hei?!

Acel scheunat îl aduce pe Baal HaSulam înapoi în sală.

***

Sala de conferinţă.

Baal HaSulam (*stând în faţa mulţimii împietrite, vorbind foarte, foarte delicat*): Va rog să mă înţelegeţi, ascultaţi-mă. Tot ce aveţi nevoie să faceţi, este să vă doriţi...doriţi-vă să vă uniţi cu legea... acea sursă a vieţii! Ţineţi ţelul acesta în faţa voastră şi veţi vedea cum întreaga lume îşi doreşte să ne vadă înflorind, deoarece vom atrage Lumina în această lume, cea mai de jos dintre toate lumile. Lumina va pătrunde în împărăţia întunericului, Ţinutul egoului şi va schimba totul şi pe toţi, într-o clipă. Şi cu toţii vor vedea în această Lumină, că lumea este unită, că suntem cu toţii o familie, legată în legătura înălţată de...

Linişte. Cu toţii îl privesc pe Baal HaSulam.
Are privirea concentrată într-un punct sus de tot.

... dragoste.

***

Un fulger de Lumină.
Baal HaSulam, Baruch şi Haim se apropie de porţile larg deschise ale Oraşului Alb.
Șimon şi Zyama se reazămă de zidul invizibil de sticlă.
Nu sunt capabili să meargă în continuare.
Baal HaSulam intră în Oraşul Alb.
Studenţii săi, zăbovesc o clipă, după care îl urmează.

-Sunt înăuntru! – se aude vocea agitată a lui Șimon.

Baal HaSulam, Baruch şi Haim merg prin oraş.
Oameni frumoşi le zâmbesc.
Oameni din toate rasele, toate naţionalităţile.

Baruch: Nu este vis.
Vocea lui Baal HaSulam: Acesta este Ierusalimul inimii.
Haim: Doamne! Ce măreţ eşti! Câtă dragoste ai!

Brusc Șimon nu mai simte nici o barieră în faţa lui.
Nu-i vine să creadă.
Întinde cu grijă mâinile în faţă.
Ele trec.

-Să mergem împreună Zyama. (Se luptă să rămână calm şi să-şi păstreze intenţia). Cel mai important lucru este – nici un gând la tine însuţi! Haide!

Trec prin barieră împreună.
Merg înspre porţile oraşului, abţinându-se să nu fugă.
Nu privesc în urmă, ci doar înainte.
Brusc, ţipete şi huiduieli întrerup această idilă.

***

Sala de conferinţă, plină ochi cu oameni.
Baal HaSulam înfruntă mulţimea dezlănţuită.

Ţipete: Dă-te jos!

Cineva aruncă cu o roşie după el.
Nu face nici un gest de a o evita.
Roşia zboară la un deget de el şi se zdrobeşte de peretele din spatele său.
Mulţimea vuieşte... şi dispare.

***

Un fulger de Lumină.
Se plimbă prin Oraşul Alb, zâmbind şi fiind satisfăcuţi.
Baal HaSulam îşi conduce studenţii.

Baruch şopteşte: Doamne, dragostea!
Zyama şopteşte: Doamne, dragostea!

Brusc umbre întunecate se reped în faţa lor şi dispar.

Vocea lui Baal HaSulam: Ţineţi-vă-ă-ă-ă!

Apare o altă siluetă întunecată.
Dublura întunecată a lui Zyama se grăbeşte înspre el.

Vocea lui Baal HaSulam: Nici un gând la tine însăţi!

Dublura se dizolvă în aer.

-Iar când ochii oamenilor se vor deschide - spune Baal HaSulam – vor descoperi că au trăit ca într-un vis. Şi vor tânji să trăiască conform Legii Dragostei.

***

Sala de conferinţă.
Baal HaSulam spune aceste cuvinte în faţa mulţimii agitate.
Ca răspuns, mulţimea huiduie.
Baal HaSulam îşi ridică mâna, iar urletele se opresc.

Baal HaSulam (*liniştit*): Voi vorbi acum, iar voi veţi asculta.

Mulţimea se linişteşte ca hipnotizată.
Cu toţii îl privesc pe Baal HaSulam.

Cineva încearcă să-şi deschidă gura ca să ţipe, dar fălcile dor, se zmucesc necontrolate.
Un altul îşi deschide şi închide gura, ca un peşte fără apă.
Nici un sunet nu-i iese din gură.

Baal HaSulam: Legea statului va fi dragostea pentru alţii, deoarece aceasta este singura condiţie pentru a-l dezvălui pe Creator.

Portrete ale oamenilor împietriți, ascultându-l în liniște pe Baal HaSulam.

Baal HaSulam:
Statul Israel îşi va însuşi această lege şi va deveni punctul pe care îl va focaliza lumea. (În Cabala, statul Israel, este statul care trăieşte după legile spirituale. Israel nu este un nume al unui stat fizic, ci mai mult ţelul spre care tind toţi cetăţenii lui. Israel – Yaşar El - direct către Dumnezeu).

Ben-Gurion ascultă, ţinându-şi capul cu mâinile.
Baal HaSulam începe să păşească în sus şi în jos pe scenă.
Ochii tuturor sunt fixaţi pe el.

Baal HaSulam: Lumea nu poate supravieţui în nici un alt fel, în era nucleară. Aşa a construit-o Creatorul. A dat oamenilor tehnologia, iar ei au creat bombele atomice şi cu hidrogen. Dacă nu mă auziţi acum, ne vom confrunta cu al treilea şi al patrulea război mondial, iar bombele îşi vor face treaba. Iar cei câţiva care vor supravieţui măcelului nu vor avea altă şansă, decât de a lua asupra lor Legea Unităţii.

Baal HaSulam se opreşte în mijlocul scenei.
Spune foarte limpede:

-O persoană sau o naţiune va primi conform necesităţilor. Restul va merge spre beneficiul cetăţenilor. (Pauză). Iar dacă toate naţiunile lumii vor accepta această lege, războaiele vor aparţine trecutului, deoarece nu vor mai avea rost. Marea criză care urmează să vină va

fi evitată, iar Natura nu se va răzbuna pe noi cu inundaţii şi alte dezastre. Nimic în afară de pace şi armonie, nu ne va fi sortit – iar aceasta doar pentru că fiecare îşi va iubi aproapele. Asta este tot. Este aşa de simplu. Gândiţi-vă la asta. Dar nu prea avem timp.

***

Baal HaSulam se întoarce şi părăseşte sala.
Cu toţii îl urmăresc din priviri.
Părăseşte clădirea, iar în urma lui se deschid ferestrele, care lasă la iveală duzine de capete de curioşi.
Doar după ce e la distanţă, începe din nou să se audă zumzetul vocilor indignate şi ţipete venind din interiorul sălii.

Merge în josul străzii.
Auzim câţiva oameni care încearcă să-l prindă din urmă, dar nu se întoarce.
Este Ben-Gurion şi cele două gărzi tinere ale sale de corp.

Ben-Gurion: Rav Aşlag!

Baal HaSulam se opreşte.

Ben-Gurion: Crezi în asta?
Baal HaSulam: O pot vedea.
Ben-Gurion: Profetul Isaia a spus, „Şi lupul va sălăşlui împreună cu mielul, iar leopardul va sta întins lângă copil; şi viţelul împreună cu tânărul leu vor sta împreună şi un copil mic îi va conduce."
Baal HaSulam: Nu sunt nici leoparzi, nici lei sau viţei. Copilul nu este un copil, ci este dorinţa ta – David – de a trăi în concordanţă cu legea dragostei şi a dreptăţii, de dragul de a face întreaga lume să fie o inimă. Acesta este înţelesul acestui citat.
Ben-Gurion: Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie viaţa ta; eşti un proscris, oamenii cred că eşti nebun.
Baal HaSulam: Îl trăiesc pe El. Viaţa mea este mult mai uşoară decât a ta.

Ben-Gurion se zbate să găsească cuvintele potrivite.

Ben-Gurion: Ştii, nu am vrut să-ţi spun înainte de discursul tău, dar Yankele a fost ucis. Prima bătălie. Mi-au spus că s-a ridicat pur şi simplu şi a mers în mijlocul primelor focuri de armă. Cu bine Rav Aşlag. Mulţumesc că ai fost aşa de... plin de Lumină.

Ben-Gurion se întoarce şi pleacă. Tinerele sale gărzi îl urmează.
Baal HaSulam rămâne tăcut în mijlocul străzii.

***

Noapte. Baal HaSulam scrie încet.
Este învelit în pătura lui călduroasă, dar mâna îi tremură, iar ochii i se tot închid de epuizare.

Baal HaSulam: Baruch?!

Baruch apare dintr-un colţ întunecat al camerei.

Baruch: Sunt aici, tată.
Baal HaSulam: Mai am de scris opt rânduri. Nu mă lasă să le termin.
Baruch: Tată, lasă-mă să te ajut să mergi în pat.
Baal HaSulam: Dacă mă întind, există o mare şansă să nu mai mă ridic vreodată.
Baruch: Atunci dictează-mi; le voi scrie eu.

Baruch ia stiloul şi priveşte spre tatăl său.
Baal HaSulam închide ochii.

Baal HaSulam: Voi ieşi la oameni... voi sufla cornul... şi le voi spune... (trage cu greu după aer): „Dragii mei... (abia mai poate respira) aici este, măreaţa carte... (starea lui se agravează din clipă în clipă) am primit puterea... de a o dezvălui... vouă... de ce nu mă... auziţi..."

Brusc Baal HaSualm devine tăcut.

Baruch: Tată!

Baal HaSulam închide ochii şi alunecă de pe scaun, pe podea.
Baruch se apleacă asupra lui.
Baal HaSulam nu poate mişca, corpul îi este paralizat.

-Tată! Tată! – ţipă Baruch. – Mamă?!

Baal HaSulam stă întins în pat.
Medicul stă alături de el.
Alături de el, Rivka şi Baruch.

Medicul: Am să-ţi vorbesc pe şleau, Rav Aşlag şi îţi spun asta intenţionat, ca să înţelegi gravitatea situaţiei. Ai trecut prin două atacuri de cord majore. O inimă de om normală nu ar face faţă. Fără muncă pentru tine, mă auzi, absolut nimic! Fără griji, fără efort. (Se întoarce spre Rivka şi Baruch). Trebuie să stea în pat şi să nu se gândească la nimic.
Rivka: Asta este imposibil.
Medicul: Atunci va muri.
Baruch: Nu şi-a terminat comentariul la Cartea *Zohar*.
Medicul: Şi asta ce mai înseamnă?
Baruch: Înseamnă că nu poate muri.
Medicul (*nervos*): Ţine minte vorbele mele!

Medicul îşi strânge iritat instrumentele şi părăseşte camera.

***

Ierusalim. Vechea tipografie.
Baruch aşează literele.
Baal HaSulam şade alături de el, învelit în pătura sa.
Vorbeşte cu ochii închişi:

Se spune în Cartea Zohar: „El, cel ce dobândeşte Legea Dragostei, nu-i va fi frică nici de cei de sus, nici de cei de jos. Nu va suferi nici de boli nici de dureri, deoarece este conectat cu El şi învaţă zilnic de la El. Învaţă marea dragoste."

***

Sărbătoarea Purim.
Baal HaSulam stă la masa festivă.
Casa familiei Aşlag nu a văzut atâta fericire de mult timp.
Un violonist începe să cânte o melodie veselă.
Studenţii lui Baal HaSulam se zbenguie cu măşti amuzante.
Copiii costumaţi dansează, nepoţii urlă cu veselie.
Baruch dansează în faţa lui Rav Aşlag, balansând cu grije mai multe volume ale Zoharului şi al comentariului Sulam pe capul său.
Cărţile merg din mână în mână.

Faţa lui Rivka, este dintr-o dată îngrijorată.
Îl vede pe Baal HaSulam ridicându-se încet din scaun şi făcând câteva mişcări pe ringul de dans.
De îndată violonistul se opreşte din cântat.

Toţi îl privesc cu un amestec de teamă şi admiraţie.
Ochii lui Baal HaSulam îi întâlnesc pe cei ai lui Rivka.
Îi zâmbeşte.
Toată lumea îl aclamă încântată.
Explodează din nou muzica.

Baal HaSulam merge încet în jurul încăperii.
Feţele studenţilor săi a lui Baruch şi Rivka se rotesc.
Intră brusc un evreu ortodox în încăpere.
Este lipsit de suflare.
Îl vede de îndată pe Baal HaSulam şi merge spre el.

Evreul: Rav Aşlag, tocmai am primit o telegramă din Rusia. Nu studiez Cabala, iar rabinul meu obiectează puternic la metodele tale, dar nu ştiu ce să mai fac! Rudele îmi sunt acolo, copii îmi sunt acolo.

***

Moscova. Casa de vară a lui Stalin.
Stalin merge de-a lungul unui coridor lung, în direcţia noastră.

Vocea evreului: Stalin a dat un ordin secret – să fie trimişi toţi evreii în lagăre de concentrare, construite deja în Siberia şi să fie executaţi cei mai proeminenţi dintre ei.

Stalin face semn cu degetul cuiva şi continuă să încuie toate porţile.
Se întoarce să-şi examineze cartierul general.
Cizmele lui păşesc pe covorul sângeriu.

***

Ierusalim. Acasă la Aşlag. Purim.

Baal HaSulam (*către evreu*): Şi doreşti ca eu să...
Evreul: Opreşte-l! Mi s-a spus că dacă există un om pe faţa pământului care poate face asta, atunci tu eşti acela.
Baal HaSulam: Speri într-un miracol?
Evreul: Nu am către cine să mă îndrept. Tu eşti singura mea speranţă.
Baal HaSulam (*pauză*): Nu există miracole în lumea aceasta.
Evreul: Deci nu poate fi făcut nimic?
Baal HaSulam: Acum că te atinge pe tine, ţipi!
Evreul: Dar copii mei sunt acolo!
Baal HaSulam: Milioane au fost ucişi acolo şi ai fost tăcut.
Evreul: Ţi-am adus durerea şi problemele mele, iar tu...
Baal HaSulam: Nu există nimeni în afară de Creator. Trebuie să te îndrepţi către El. (Priveşte în jur către toţi). Suntem în mijlocul unei sărbători, prieteni! Gândiţi-vă la lume ca întreg şi nu la micile voastre lumi! Aceasta este sărbătoarea lumii pentru eliberarea ei de sub stăpânirea egoismului. Să ne înveselim! Aceasta este sărbătoarea victoriei noastre asupra răului! (Adresându-se evreului). Alătură-te nouă.

Reîncepe muzică.
Cu toţii revin la dans.
Doar evreul ortodox stă nemişcat în mijlocul camerei.
Plânge.
Se întoarce şi pleacă, trântind uşa.

***

Moscova. Casa lui Stalin de la ţară.
Stalin, cu ochii umflaţi, se târeşte pe covor.
Mâna i se întinde ca să apuce mânerul uşii, dar îl ratează şi cade jos slăbită.

***

Ierusalim.
Baal HaSulam stă în capul mesei.
Muzica se opreşte.
Cu toţii se întorc către el.
Rivka priveşte la faţa lui.
În apropiere, Baruch pleacă capul.
Studenţii se apropie şi se aşează la picioarele lui.
Baal HaSulam le zâmbeşte.

***

Un fulger de lumină.
Baal HaSulam stă la porţile Oraşului Alb.

-Cât de perfect ai înscenat totul – suspină el – aşa plăcere să Te simt, să fiu alături de Tine! Ce deliciu măreţ!

Porţile oraşului sunt larg deschise.
Muzică delicată vine din interior, amestecată cu râsete.

Baal HaSulam zâmbeşte.

-Vezi, totul este aşa cum ţi-ai dorit. Au venit oamenii. Sunt împreună. Sunt fericiţi şi liberi! Se simt bine alături de Tine!

***

Filmul se întrerupe.
Pelicule negre.

***

Brusc, reîncepe fimul.
Zilele noastre, rulează fragmente cu interviuri.

***

Moscova. Parc.
Vedem un bărbat tuns scurt.
Oleg Demidov.

-Am fost închis în perioada aceea timp de nouă ani, în lagăre de concentrare în Siberia. Aveam o reputaţie bună, în lumea interlopă. Eram sigur că asta este viaţa mea, şi ăsta îmi este destinul. Începusem să nu mă mai îngrijorez. Mi-am spus mie însămi – nu există o altă lege. Omul este ca un lup faţă de ceilalţi oameni. Într-o iarnă a devenit aşa de rău, încât nu ştiam ce să mai fac cu mine. Votca nu mai ajuta, eram sătul de droguri – nici ele nu mai aveau efect. Într-una din nopţi, când i-au adus pe cei noi în lagăre, vorbeam cu unul dintre ei lângă o baracă, şi mi-a spus: „Ai auzit de Baal HaSulam?" nu, i-am răspuns eu. – „Încearcă să-i găseşti cartea şi citeşte-o; s-ar putea să ajute. Există o traducere bună a lui Michael Laitman; găseşte-o." Le-am cerut-o oamenilor mei şi au găsit-o în Novosibirsk şi mi-au adus-o. Era o carte mică şi ponosită cu o coperta albă simplă. M-am întins ca să o citesc... şi m-am cufundat în ea. A fost prima dată, când am cunoscut cea mai importantă persoană din viaţa mea – Baal HaSulam, Rav Yehuda Aşlag. Mi-a dezvăluit Lumina. M-a salvat. A venit în acestă lume, ca să ne ajute pe noi toţi şi mă rog pentru el, fiecare minut al vieţii mele.

***

New York. Manhattan. Broadway.
Seth Bogner stă în mijlocul unei străzi aglomerate.

-Sunt milionar. Nu am cunoscut probleme financiare. Am avut alt gen de probleme care nu mi-au permis ca să trăiesc. Se părea că am de toate, dar de fapt mă simţeam ca şi cum nu aş fi avut nimic. A continuat aşa până când l-am descoperit pe acest mare om. Când i-am văzut numele, am simţit inima mea tresărind. Este mai mult decât un tată şi mai apropiat decât cei apropiaţi. El întruchipează totul, bunătate, dragoste, siguranţă – tot... Măreţul învăţător – Baal HaSulam. Aş putea vorbi despre el la nesfârşit.

***

Ankara. O stradă aglomerată. Oameni se înghesuie.
Un tip tânar șade pe o bancă, poartă o barbă scurtă.
Este Mutlu.

-Sunt musulman. Întreaga mea familie, sunt musulmani religioşi. Am trăit în Turcia până la vârstă de 22 de ani, apoi doi ani în Anglia, după care m-am mutat în Australia. Ţin minte cum am plâns, când am citit cartea lui Baal HaSulam. Asta este, asta am căutat întreaga mea viaţă! Scopul naşterii, de a trăi o viaţă completă plină de sens – fiecare secundă din ea, revelaţia măreţei strălucitoarei lumi. Toate acestea sunt el, Baal HaSulam, cel mai preţios om dintre toţi.

***

Bulgaria. Sofia.
O biserica ortodoxă goală. Ard lumânările.
Preotul Ivan Milonov.

-Am absolvit academia spirituală din Sofia, am devenit preot şi ştiam totul despre creştinism. La fel am citit şi teancuri de cărţi despre alte religii, crezuri şi învăţăminte spirituale, până când am dat de o carte micuţă. Era cartea lui Baal HaSulam. Am avut tot ce

am căutat vre-o dată. Cuprindea într-atât de multă Lumină, încât mi-am pierdut suflarea de admiraţie. Am început deîndată să o traduc în limba Bulgară, ca să pot aduce acest miracol şi oamenilor mei, să le arăt – uite ce comoară am descoperit! Baal HaSulam este cel mai măreţ şi sacru nume. El ne-a spus cum putem convieţui cu toţii, în lumea aceasta, împreună, oameni din orice religie şi din fiecare naţiune. Tot ce trebuie să facem, este să-l auzim!

***

Bruxelles. Cafenea.
Un om de vârsta mijlocie stă la una din mesele de afară.
Are o faţă foarte blândă.
Tharsi.

-Sunt producător de filme. Sunt Belgian, nu evreu. Într-o noapte navigam pe internet şi am dat peste numele Baal HaSulam. Am început să citesc, şi am pierdut noţiunea timpului. A trecut noaptea, dimineaţa, s-a făcut zi, iar eu continuam să citesc. Am citit tot ce a existat în limba engleză. După aceea am început să ascult lecţiile urmaşului lui Baal HaSulam, Rav Laitman. Nu a deviat nici o dată măcar un pic de la text. Motoul lui era să studiezi în conformitate cu sursele. Ceea ce am găsit, este sursa vieţii – cărţile lui Baal HaSulam. Este Lumina ce a fost adusă în lumea aceasta. Cartea, „Ultima Generaţie", este instrucțiunea de a primi această Lumină. De ce altceva avem nevoie noi şi lumea noastră nebună? Doar să o luăm pentru noi, atâta tot. Am o singură dorinţă – să fac un film despre Baal HaSulam, aşa încât fiecare persoană din lume să ştie acel nume!

***

Ierusalim.
Un om stă vizavi de o casă cu două etaje.
Este Michael Laitman.

-Sunt studentul lui Rav Baruch Aşlag, care a fost întâiul născut al lui Baal HaSulam. Felul în care a vorbit el despre tatăl său, era cu totul diferit de cel cum vorbim în mod normal despre părinţii noştri, respectuos, cu dragoste, amintindu-ne de ei tot timpul. Nu. El vorbea despre tatăl său încercând să descrie un miracol care s-a manifestat în această lume. Cele şapte minuni ale lumii sunt nimic, în comparaţie cu acest miracol. Alături de noi a trăit o persoană, care a vorbit cu Creatorul în acelaşi fel în care vorbesc eu cu tine acum. A trăit în lumea ce va urma şi ne-a descris-o. Este lumea Luminii, a dragostei absolute, lumea fericirii care este pregătită pentru toţi. Deschideţi cărţile sale, chiar dacă doar pentru a le încerca şi veţi simţi Lumina în ele. Aceasta este Lumina care ne va purifica, Lumina care va face să sfârşească toate problemele din lume.

Sfârşit.